

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
Session de 1936-1937	N° 280		Zittingsjaar 1936-1937
	SEANCE du 13 mai 1937	VERGADERING van 13 Mei 1937	

PROJET DE LOI

relatif à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

EXPOSE DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

La loi du 10 décembre 1924 a, après une longue période d'assurance libre bénéficiant des encouragements de l'Etat, inauguré, en matière d'assurance contre la vieillesse et le décès prématuré, le régime de l'assurance obligatoire de tous les salariés, basée sur la triple intervention de l'assuré, de son employeur et de l'Etat.

Les enseignements de l'expérience, d'une part, l'instabilité des conditions économiques, de l'autre, imposèrent, par la suite, au législateur de fréquentes interventions, qui vinrent compléter ou modifier les dispositions primitives, soit dans le but d'en combler les lacunes, soit en raison de la nécessité d'adapter l'importance des avantages accordés aux assurés aux fluctuations du coût de la vie.

C'est l'opportunité de codifier ces textes épars, jointe à celle d'amender certains textes légaux et de tenir compte de circonstances économiques nouvelles, qui donnèrent lieu au dépôt du projet, devenu la loi du 14 juillet 1930.

Le présent projet trouve son origine dans des considérations analogues.

Marquée au coin de la générosité, que semblait permettre la période d'exceptionnelle prospérité économique que l'année 1930 vint précisément interrompre, la loi du 14 juillet 1930 a, depuis sa mise en application, subi des altérations plus fréquentes, que profondes.

Ces modifications laissent, en effet, intacts les principes d'assurance inscrits dans la législation et visent d'ailleurs les conditions mises à l'octroi, pendant la période transitoire, des avantages gratuits à charge de l'Etat.

Déjà, en 1932, le souci de promouvoir l'équilibre bud-

WETSONTWERP

betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood.

MEMORIE VAN TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEEREN,

Na een lange periode van vrije verzekering, die door het Rijk werd aangemoedigd, werd, inzake verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood, bij de wet van 10 December 1924, het stelsel van de verplichte verzekering van alle loontrekkenden, met de driedubbele tussenkomst van den verzekerde, van zijn werkgever en van het Rijk, ingevoerd.

De opgedane ondervindingen, enerzijds, de onstandvastigheid der economische omstandigheden, anderzijds, waren de oorzaak er van dat de wetgever, nadien, tot herhaaldelijk ingrijpen werd genoodzaakt, 't zij om den oorspronkelijken tekst aan te vullen of te wijzigen, 't zij om in de leemten ervan te voorzien, 't zij nog omdat het noodzakelijk bleek de belangrijkheid der aan de verzekerden verleende voordeelen, onder inachtneming van de schommelingen der levensduur te wijzigen.

De wenschelijkheid van die verspreide teksten te codificeeren, gepaard met die van sommige wetteksten te amendeeren en van met nieuwe economische omstandigheden rekening te houden, gaven aanleiding tot het neerleggen van het ontwerp, dat de wet van 14 Juli 1930 is geworden.

Het ontwerp, dat U wordt voorgelegd, berust op soortgelijke beweegredenen.

Gekenmerkt door de vrijgevigheid, die scheen gebillijkt door de periode van uitzonderlijken economischen welstand die juist in het jaar 1930 werd onderbroken, heeft de wet van 14 Juli 1930, sinds de in voege treding er van, hoewel talrijke, dan toch geen grondige wijzigingen ondergaan.

Bij bedoelde wijzigingen immers, blijven de principes van verzekering, die in de wetgeving zijn ingeschreven, onaangetaast en worden meer de voorwaarden beoogd waaronder, gedurende de overgangperiode, de kosteloze voordeelen ten laste van het Rijk worden verleend.

Reeds in 1932, werd de Regeering, door de bezorgdheid

gétaire, inspirait au Gouvernement de l'époque le dépôt d'un projet, devenu la loi du 23 juillet 1932, qui eût pour effet de diminuer sensiblement la dépense résultant du paiement des majorations de rente de vieillesse.

Par suite de l'ampleur que ne cessait de prendre la crise économique, l'impérieuse nécessité de ménager les moyens de plus en plus réduits dont disposait le Trésor, conjuguée avec l'accroissement du nombre de personnes obligées de recourir à l'intervention de l'Etat, amenèrent les gouvernements qui se sont succédés depuis 1933 jusqu'au début de 1935, à faire usage des pouvoirs spéciaux obtenus de la législature, pour rendre encore plus sévères les conditions mises à l'octroi de la majoration de rente. Tel fut l'objet des arrêtés royaux des 31 mai et 14 juillet 1933, 8 novembre 1934 et 31 janvier 1935. Ces derniers cependant, à côté de certaines mesures restrictives nouvelles, en comportaient d'autres, qui venaient corriger la rigueur de celles consacrées par les arrêtés antérieurs.

L'effet heureux qu'exerce sur les finances publiques la politique de rénovation économique entreprise par le Gouvernement, permet actuellement d'aménager les conditions imposées aux demandeurs en majoration gratuite de rente, en s'inspirant de considérations plus généreuses.

Dès décembre 1935, la Section de l'Assurance et de la Prévoyance Sociale du Conseil Supérieur du Travail et de la Prévoyance Sociale fut chargée d'éclairer le Gouvernement sur les améliorations qu'il convenait d'apporter, à cet égard, à la législation en vigueur.

C'est sur l'étude très complète faite, en toute indépendance, par ce Collège, qu'est basé le régime d'octroi de la majoration de rente faisant l'objet du présent projet. S'il n'épouse pas toutes les critiques qui ont été adressées au régime en vigueur, il n'en reste pas moins que toutes ces critiques ont été examinées, avec l'attention et l'objectivité désirables et que les solutions qui ont prévalu sont celles qui, compte tenu de toutes contingences, ont paru les plus opportunes et les plus équitables.

Les modifications suggérées par le Conseil supérieur du Travail ont, dans le présent projet, toujours été respectées dans leur esprit; elles ont parfois été légèrement amendées dans le but d'assouplir ou de faciliter l'application de la loi.

A ces modifications sont venues s'en ajouter quelques-unes, dictées au pouvoir exécutif pour combler des lacunes révélées par l'expérience.

Pour le surplus, le projet n'apporte au texte de la loi du 14 juillet 1930, dont il porte révision, que des améliorations de pure forme. Le texte flamand, qui comportait une terminologie peu cohérente et, parfois, des contradictions avec le texte français, a fait l'objet d'une révision attentive.

En présentant à vos délibérations un texte coordonné, nous avons eu le souci de mettre à la disposition du public un document complet, d'une ordonnance logique, qui

om het begrootingsevenwicht te bevorderen, er toe aangespoord een ontwerp neer te leggen, dat aanleiding gaf tot het goedstemmen van de wet van 23 Juli 1932 en die een merkelijke vermindering van den last inzake het betalen van den ouderdomsrentetoeslag voor gevolg had.

Wegens het toenemend verscherpen van de economische crisis, werden de regeeringen, die sinds 1933 tot begin 1935 aan 't bewind waren, door de dringende noodzakelijkheid van omzichtig met de meer en meer beperkte middelen der Schatkist om te gaan, gepaard met het toenemen van het aantal personen die er toe gedwongen waren de tusschenkomst van het Rijk in te roepen, er toe gebracht, van de speciale machten, vanwege den wetgever bekomen, gebruik te maken om de voorwaarden tot het verleen van den rentetoeslag nog strenger te maken. Dergelijk doel werd beoogd bij de Koninklijke besluiten van 31 Mei en 14 Juli 1933, 8 November 1934 en 31 Januari 1935. Laatstgenoemden, echter, behelsden, naast sommige nieuwe beperkende maatregelen, ook andere waarbij de al te groote strengheid van de maatregelen, bij de vorige Koninklijke besluiten ingevoerd, gemilderd werden.

Dank aan den gunstigen weerslag op 's Lands Middelen van de politiek van economische heropbeuring welke de Regeering voert, is het thans mogelijk de vereischten tot het verleen van den kostellozen rentetoeslag in gunstiger zin te wijzigen.

Reeds sedert December 1935, werd de Afdeling van Sociale Verzekering en Voorzorg van den Hoogen Raad van Arbeid en Sociale Voorzorg er mede belast de Regeering voor te lichten omtrent de verbeteringen die, ter zake, aan de van kracht zijnde wetgeving dienden gebracht.

Op deze zeer volledige studie, in volle onafhankelijkheid door bedoeld College ondernomen, steunt het stelsel van het verleen van den rentetoeslag dat bij dit ontwerp wordt beoogd. Indien het niet ingaat op al de critieken die aan het thans geldende stelsel werden toegestuurd, is het niettemin waar dat ze allen met de gewenschte aandacht en objectiviteit werden onderzocht en dat de oplossingen die ten slotte werden aangenomen deze zijn die, onder inachtneming van alle omstandigheden, als de meest gepaste en meest billijke voorkwamen.

De door den Hoogen Raad van Arbeid en Sociale Voorzorg voorgestelde oplossingen, werden, bij het opstellen van dit ontwerp, steeds naar hun geest in acht genomen; ze werden soms licht geamendeerd om de toepassing van de wet leniger of gemakkelijker te maken.

Aan bedoelde wijzigingen werden er enkele toegevoegd, die de Uitvoerende Macht noodzakelijk heeft geacht om de door de ondervinding aan 't licht gebrachte leemten, aan te vullen.

Voor het overige, brengt het ontwerp, slechts verbeteringen van louteren vorm toe aan den tekst der wet van 14 Juli 1930, waarvan de herziening wordt beoogd. De Nederlandsche tekst die, wat de gebruikte termen betreft, weinig samenhangend was en soms tegenstrijdigheden met den Franschen tekst bevatte, werd met aandacht herzien.

Door aan uw beraadslagingen een gecoördineerden tekst voor te leggen, hebben wij voor doel ter beschikking van het publiek een volledig en logisch document te stellen,

facilitera la compréhension et, partant, l'application de la loi.

*
**

Dans les considérations qui vont suivre, il ne sera pas fait mention des textes français ou flamands, repris de la loi du 14 juillet 1930, même si ces dispositions ont subi certaines rectifications de forme.

Seuls, feront l'objet de commentaires, les textes qui modifient la portée des dispositions légales actuellement en vigueur.

COMMENTAIRE DES ARTICLES.

TITRE PREMIER.

De l'assurance obligatoire.

CHAPITRE PREMIER.

Des assurés.

Article premier. — En vertu de la loi du 14 juillet 1930, étaient soumis à l'obligation de l'assurance : « les salariés des deux sexes occupés en Belgique ou à l'étranger au service d'un employeur et attachés à un siège d'exploitation établi en Belgique ».

En application de ce texte, les ouvriers étrangers attachés à un siège d'exploitation établi en Belgique, mais occupés à l'étranger, restaient soumis à la loi. Cette situation conduisait souvent à l'application simultanée de la loi belge et d'une loi étrangère.

Le texte nouveau obviendra à cet inconvénient. Seront dorénavant soumis à l'obligation d'assurance, d'une part tous les travailleurs manuels, quelle que soit leur nationalité, occupés en Belgique et liés, vis-à-vis d'un employeur par un contrat de louage de services et, d'autre part, les travailleurs de nationalité belge, occupés à l'étranger, pour le compte d'un employeur ou d'un siège d'exploitation établi en Belgique.

Il ne sera pas inopportun de rappeler ici que le mot « salarié » vise, non seulement, les travailleurs qui sont régis par un contrat de travail, au sens de la loi du 10 mars 1900, mais, de manière générale, tous ceux qui travaillent moyennant rémunération pour le compte et sous les ordres d'autrui en y comprenant les travailleurs à domicile et les serviteurs à gage.

Le terme « employeur » est également pris dans son sens le plus large et vise tout donneur d'ouvrage à un titre généralement quelconque.

Le texte nouveau de l'article 1 ne comprend, d'autre part, plus parmi les assurés obligatoires, les travailleurs indépendants.

Il est démontré que les travailleurs indépendants, que la

dat er toe zal bijdragen het begrijpen, en dienvolgens, het toepassen van de wet te vergemakkelijken.

*
**

In de beschouwingen die volgen worden de teksten die uit de wet dd. 14 Juli 1930 werden overgenomen, niet vermeld, zelfs indien die bepalingen sommige verbeteringen in den vorm hebben ondergaan.

Enkel omtrent de teksten waarbij de beteekenis van de thans geldende bepalingen wordt gewijzigd, wordt een commentaar verstrekt.

COMMENTAAR DER ARTIKELS.

TITEL EEN.

Verplichte verzekering.

HOOFDSTUK EEN.

De verzekerden.

Artikel één. — Uit kracht van de wet dd. 14 Juli 1930, waren aan de verplichting der verzekering onderworpen : « de handenarbeiders van beider kunne in België of in den vreemde werkzaam, in dienst van een werkgever en verbonden aan een in België gevestigden ondernemingszetel ».

Bij toepassing van vermelden tekst, waren de vreemde arbeiders, aan een in België gevestigden ondernemingszetel verbonden, maar in het buitenland werkzaam, aan de wet onderworpen. Bedoelde toestand gaf vaak aanleiding tot gelijktijdige toepassing van de Belgische en van een vreemde wet.

Door den nieuwen tekst zal aan dit euvel verholpen worden. Zullen voortaan aan de verplichting van verzekering zijn onderworpen, enerzijds, al de handenarbeiders, onverschillig hun nationaliteit, in België werkzaam en tegenover een werkgever door een dienstcontract verbonden en, anderzijds, de Belgische arbeiders, in het buitenland, voor een in België gevestigden werkgever of ondernemingszetel, werkzaam.

Het zal niet ongepast zijn, hier er aan te herinneren dat, bij het woord « loontrekkenden », worden bedoeld niet enkel de arbeiders die, naar de wet van 10 Maart 1900, door een dienstcontract zijn beheerd maar, in 't algemeen, al degenen die mits bezoldiging voor rekening en onder de leiding van anderen, werkzaam zijn, met inbegrip van de thuiswerkers en het huispersoneel.

Het woord « werkgever » dient, eveneens, in den breedsten zin er van beschouwd en daarbij wordt bedoeld elkeen die, te welken titel ook, aan derden werk verschaft.

Anderzijds worden, bij den nieuwen tekst van artikel 1, de buiten dienstverband staande arbeiders onder de verplichte verzekerden niet meer begrepen.

De buiten dienstverband staande arbeiders, die bij de

loi du 14 juillet 1930 avait rangés dans le champ d'application de l'assurance obligatoire, n'ont guère respecté les obligations qui leur étaient imposées.

D'après le compte-rendu des opérations de la Caisse de Retraite, cette institution n'a reçu qu'un nombre insignifiant de versements effectués en qualité de travailleurs indépendants, soit :

7,883 en 1932;
9,597 en 1933;
7,610 en 1934;
6,199 en 1935.

Cette situation s'explique aisément, si l'on considère :

1° que le montant des revenus professionnels des travailleurs indépendants n'est connu qu'au cours de l'année suivant celle durant laquelle ces revenus ont été obtenus et que, dès lors, il n'est possible d'établir si le travailleur est ou non soumis obligatoirement aux dispositions de la loi, pour une année d'assurance déterminée, qu'au cours de l'année civile suivante;

2° qu'il est impossible de sanctionner pratiquement le manquement à l'obligation de versement et d'instituer, à cet égard, un contrôle efficace.

La grande majorité des travailleurs indépendants effectuent leurs versements en qualité d'assurés libres. C'est, dans cette catégorie, que nous avons estimé qu'il convient, désormais, de les ranger.

La modification de l'article 1er entraîne, par voie de conséquence, l'élimination des mots « travailleurs indépendants » de tous les articles où il en était fait mention.

CHAPITRE II.

Des versements personnels et patronaux obligatoires.

SECTION I.

Du montant des versements.

Article 6. — L'article 6 nouveau stipule qu'en cas de chômage involontaire ou de maladie, les salariés sont tenus d'effectuer, pour chaque mois de chômage complet ou de maladie, un versement de 10 frs. s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin ou de 5 frs. s'il s'agit d'un assuré du sexe féminin.

Actuellement les chômeurs, des deux sexes, doivent effectuer des versements de 4 ou de 5 francs par mois. Les malades sont tenus d'effectuer leurs versements en qualité d'assurés libres.

En vue d'éviter une réduction trop sensible du contrat d'assurance, il est indispensable d'exiger des salariés chômeurs ou malades, des versements qui ne peuvent être inférieurs à 10 francs par mois. C'est d'ailleurs, uniquement en raison de la modicité des ressources dont disposent la catégorie d'assurés envisagés, que nous ne croyons pas

wet van 14 Juli 1930, bij de verplicht-verzekerden werden ingedeeld, zijn immers de hun opgelegde verplichtingen schier niet nagekomen.

Uit het verslag betreffende de verrichtingen van de Lijfrentekas blijkt het dat deze instelling slechts een onbeduidend aantal storting, als buiten dienstverband staande arbeiders gedaan, heeft ontvangen, namelijk :

7,883 in 1932;
9,597 in 1933;
7,610 in 1934;
6,199 in 1935.

Deze toestand wordt gemakkelijk verklaard, indien men beschouwt :

1° dat het bedrag der bedrijfsinkomsten van de buiten dienstverband staande arbeiders slechts is gekend in den loop van het jaar volgend op dit in den loop waarvan bedoelde inkomsten werden verkregen en dat het, dienvolgens, slechts in den loop van het volgend burgerlijk jaar, mogelijk is te bepalen of de arbeider al dan niet voor een bepaald jaar op een verplichte wijze aan de wet is onderworpen;

2° dat het onmogelijk is, dengene die aan de verplichting tot storting te kort komt, practisch te bestraffen en daaromtrent een doelmatige controle uit te oefenen.

De groote meerderheid onder de buiten dienstverband staande arbeiders verrichten storting als vrijwillig verzekerden. Wij hebben geacht dat het past ze, voortaan, in die categorie te rangschikken.

Uit hoofde van de wijziging aan art. 1, werden de woorden « buiten dienstverband staande arbeiders » uit al de artikels, waarin ze vermeld waren, geschrapt.

HOOFDSTUK II.

Verplichte storting van wege loontrekkende en werkgever.

AFDEELING I.

Bedrag der storting.

Artikel 6. — Bij het nieuw artikel 6 wordt bepaald dat, ingeval van werkloosheid of ziekte, de loontrekkenden er toe gehouden zijn, voor elke maand volledige werkloosheid of ziekte, een storting te doen van 10 frank, indien het een mannelijk verzekerde betreft, of van 5 frank, indien het een vrouwelijk verzekerde betreft.

Thans dienen de werklozen, onverschillig hun kunne, maandelijksche storting van 4 of 5 frank te verrichten. De zieken zijn er toe gehouden als vrijwillig-verzekerden te storten.

Ten einde een al te aanzienlijke vermindering te voorkomen van het verzekeringscontract, is het noodzakelijk vanwege de werkloze of zieke loontrekkenden, storting van een bedrag van ten minste 10 frank per maand te vereischen. 't Is trouwens enkel om wille van de geringe inkomsten waarover bedoelde categorie van verzekerden

pouvoir proposer d'exiger de leur part le versement imposé aux assurés libres, soit 20 francs par mois.

Quant aux salariées, le système d'assurance qui les régit permet de considérer comme suffisant, en cas de chômage ou de maladie, un versement d'un montant de 5 francs par mois, qui est aussi celui exigé des assurés libres.

Article 17. — Le 9e et le 12e alinéas du II de cet article ont, par rapport à la disposition correspondante de l'article 18 de la loi du 14 juillet 1930, subi une modification qui, sans être particulièrement importante, doit cependant être signalée.

Le texte ancien stipule que, lorsqu'un assuré célibataire, veuf ou divorcé vient à décéder avant d'être entré en jouissance de sa rente de vieillesse, la moitié du capital assuré en vue de la constitution de cette rente est versée à ses descendants de moins de 16 ans ou, à leur défaut, à ses ascendants.

La suppression des mots « de moins de 16 ans » vise à établir en la matière au profit des descendants de l'assuré un droit général de priorité sur ses ascendants.

TITRE II.

De l'assurance libre.

Article 24. — L'article 25 de la loi du 14 juillet 1930 stipule que la contribution de l'Etat est accordée :

« 1° à l'épouse des assujettis et à leurs enfants légitimes ou à ceux dont ils ont assumé la charge âgés de » 18 ans au plus;

« 2° aux personnes dont le revenu global taxable annuel » ne dépasse pas 24,000 fr.

« 3° à l'épouse des assurés repris au 2° ci-dessus et à » leurs enfants légitimes ou à ceux dont ils ont assumé » la charge, âgés de 6 ans au moins et 18 ans au plus. »

Le but de ces dispositions est clair : d'une part, assurer le bénéfice de la contribution de l'Etat à l'épouse des assurés et aux enfants faisant partie de leur ménage et, d'autre part, éviter que cette contribution soit accordée à des personnes qui, en raison de l'importance relative de leurs ressources, sont présumées être en mesure de se constituer une rente de vieillesse suffisante sans l'appoint de l'intervention de l'Etat.

L'application de ces dispositions exigeait pour chaque versement annuel le contrôle, soit de la qualité d'épouse ou d'enfant d'assujetti, soit encore de la situation de ressources de l'assuré.

beschikt, dat wij het niet gepast hebben geacht de storting, die van hundertwege wordt vereischt, vast te stellen op het bedrag aan de vrijwillig-verzekerden opgelegd, namelijk 20 frank per maand.

Voor de vrouwelijke loontrekkenden mag een storting van 5 frank, gelet op het verzekeringstelsel waardoor ze worden beheerd, in geval van ziekte of werkloosheid, als voldoende worden aangezien. Van de vrouwelijke vrijwillig-verzekerden wordt, trouwens, een storting van hetzelfde bedrag vereischt.

Artikel 17. — De 9^e en 12^e alinea's van het II van dit artikel hebben, in vergelijking met de redactie van het overeenstemmende artikel 18 van de wet dd. 14 Juli 1930, een wijziging ondergaan waarop, hoewel ze niet bijzonder belangrijk is, toch de aandacht dient gevestigd.

Bij den vroegeren tekst wordt bepaald dat, wanneer een verzekerde, die nog niet gehuwd, weduwnaar of gedivorceerd is, overlijdt vóór hij in het genot van zijn ouderdomsrente is getreden, de helft van het kapitaal verzekerd met het oog op het vestigen dier rente, aan zijn descendents van minder dan 16 jaar of, bij hunner onstentenis aan zijn ascendenten wordt gestort.

Bij het doorhalen der woorden « van minder dan 16 jaar », wordt beoogd, ter zake, ten voordeele der descendents van den verzekerde, een algemeen recht van voorrang op de ascendenten vast te stellen.

TITEL II.

Vrijwillige verzekering.

Artikel 24. — Bij artikel 25 van de wet van 14 Juli 1930 wordt bepaald dat de Rijksbijdrage wordt verleend :

« 1° aan de echtgenooten van de verzekeringsplichtigen » en aan hun wettige kinderen of aan die waarvan zij den » last op zich hebben genomen en die hoogstens 18 jaar » oud zijn;

« 2° aan de personen, wier globaal jaarlijksch belast- » baar inkomen 24,000 fr. niet overschrijdt;

« 3° aan de echtgenooten van de in voorgaand 2° ver- » melde verzekerden, alsmede aan hun wettige kinderen of » aan die waarvan zij den last op zich hebben genomen, en » minstens 6 en hoogstens 18 jaar oud zijn. »

Het doel dezer bepalingen is duidelijk : enerzijds het genot der rijksbijdrage verzekeren aan de echtgenooten der verzekeringsplichtigen en aan de kinderen die van hun gezin deel uitmaken en, anderzijds, voorkomen dat bedoelde bijdrage worde toegekend aan personen die, uit hoofde van de betrekkelijke belangrijkheid van hun bestaansmiddelen, worden ondersteld zich zonder de geldelijke hulp van het Rijk, een voldoende ouderdomsrente te kunnen vestigen.

De toepassing van deze bepalingen vergde, voor elke jaarlijksche storting, een controle 't zij betreffende de hoedanigheid van echtgenoot of kind van verzekeringsplichtige, 't zij nog betreffende den vermogenstoestand van den verzekerde.

Ce contrôle s'est avéré pratiquement impossible à réaliser et c'est ainsi que la contribution de l'Etat est, *en fait*, accordée pour tout versement effectué comme assuré libre, sous réserve cependant des dispositions relatives à la périodicité des versements qui font l'objet de l'article 26.

Cette situation est de nature à favoriser les abus que le législateur de 1930 a, précisément, voulu prévenir.

Il a, dès lors, paru préférable de substituer aux conditions actuelles d'octroi un système qui, s'il est apparemment moins sévère, sera cependant incontestablement plus efficace, parce que son application pourra être effectivement et aisément assurée par l'organisme chargé de recevoir les versements, en l'occurrence la Caisse de Retraite.

Dorénavant, la contribution de l'Etat ne serait calculée que sur la partie des versements annuels n'excédant pas 720 francs, soit 3 fois le montant du versement minimum exigé d'un assuré libre du sexe masculin.

Comme l'article 25 stipule, d'autre part, que la contribution de l'Etat n'est accordée qu'aux assurés qui ont effectué 4 versements légaux au cours de chacune des périodes quinquennales écoulées entre l'année d'entrée en vigueur des lois d'assurance et celle d'entrée en jouissance de la rente, il peut être affirmé que les objectifs poursuivis par le législateur de 1930 seront atteints beaucoup plus sûrement que par le passé.

Les épouses des assurés et leurs enfants obtiendront, tout comme auparavant, la contribution de l'Etat puisqu'il n'est guère probable que parmi ces assurés il s'en trouve qui puissent se permettre des versements annuels supérieurs à 720 francs.

Quant aux personnes de situation aisée, il n'est guère à craindre que seront nombreuses celles qui, en vue de pouvoir prétendre à 65 ans à l'octroi de la contribution de l'Etat, voudront s'astreindre à effectuer régulièrement des versements depuis l'âge de 21 ans.

Article 25. — Les conditions mises à l'octroi de la contribution de l'Etat sont, en ce qui concerne la périodicité des versements, reprises de la loi du 14 juillet 1930. La contribution sera, toutefois, accordée dorénavant inconditionnellement pour tous les versements effectués avant l'âge de 21 ans.

Le montant du versement exigé des assurés libres du sexe masculin, âgés de plus de 21 ans, est, d'autre part, porté de 10 francs par mois à 20 francs par mois.

La rente viagère de vieillesse qu'un assuré libre du sexe masculin obtiendrait en période normale à l'âge de 65 ans, en effectuant des versements de 10 francs par mois, serait nettement insuffisante. Le relèvement du minimum de versement n'a donc d'autre but que de sauvegarder les véritables intérêts des assurés libres, en exigeant

Het is gebleken dat het instellen van een dergelijke controle praktisch onmogelijk was en zoo gebeurt het dat, *in feite*, de Rijksbijdrage wordt verleend voor elke storting als vrijwillig verzekerde gedaan, onder voorbehoud nochtans, der bepalingen betreffende de periodiciteit der stortingen, bij artikel 26 voorzien.

Die toestand is van aard om de misbruiken in de hand te werken welke de wetgever van 1930 precies heeft willen voorkomen.

Het kwam dan ook als verkieslijker voor de huidige voorwaarden van toekenning te vervangen door een stelsel dat, indien het zoo streng niet schijnt, nochtans onbetwistbaar doeltreffender zal zijn omdat de toepassing er van werkelijk en gemakkelijk zal kunnen worden verzekerd door de instelling met het in ontvangst nemen der stortingen belast, in onderhavig geval, de Lijfrentekas.

Voortaan zou de Rijksbijdrage enkel worden berekend op basis van het gedeelte der wettelijke stortingen dat 720 frank niet overschrijdt, dit is driemaal het bedrag van de minimum storting van een mannelijk vrijwillig verzekerde vereischt.

Daar, anderzijds, bij artikel 25 wordt bepaald dat de Rijksbijdrage slechts wordt verleend aan de verzekerden die 4 wettelijke stortingen hebben verricht in den loop van ieder der vijfjaarlijkse perioden verstreken tusschen het jaar waarin de verzekeringswetten van kracht zijn geworden en dit waarmede de rente ingaat, mag er worden gezegd dat het doel door den wetgever van 1930 beoogd, zekerder zal worden bereikt dan het in het verleden het geval was.

De echtgenooten der verzekeringsplichtigen en hun kinderen, zullen, zooals voorheen, de Rijksbijdrage verkrijgen, aangezien het schier niet waarschijnlijk is dat onder die categorie, er verzekerden zijn wien het mogelijk is jaarlijksche stortingen van meer dan 720 frank te verrichten.

Wat de bemiddelde personen betreft, dient er niet gevreesd dat ze talrijk zullen zijn degenen die met het oog op het verkrijgen van de Rijksbijdrage op den leeftijd van 65 jaar, zich zullen willen gedragen naar de verplichting van jaarlijks, met ingang van 21 jaar, geregeld stortingen te doen.

Artikel 25. — De voorwaarden voor het verleen van de Rijksbijdrage bepaald, zijn, wat de periodiciteit der stortingen betreft, uit de wet van 14 Juli 1930 overgenomen. Voortaan zal, echter, de bijdrage onvoorwaardelijk worden verleend voor al de stortingen, vóór den leeftijd van 21 jaar, gedaan.

Anderzijds wordt het bedrag van de stortingen vereischt vanwege de mannelijke vrijwillig-verzekerden, die meer dan 21 jaar oud zijn, van 10 op 20 frank per maand gebracht.

De ouderdomslijfrente die een mannelijk verzekerde, in de normale periode, op den leeftijd van 65 jaar zou verkrijgen, door stortingen van 10 frank per maand te doen, zou volstrekt ontoereikend zijn. Het verhoogen van het minimum der storting heeft dus slechts ten doel de ware belangen van de vrijwillig-verzekerden te vrijwaren door,

de leur part des versements susceptibles de leur assurer une rente de vieillesse d'un montant raisonnable.

TITRE III.

De la majoration de rente de vieillesse.

CHAPITRE PREMIER.

Dispositions d'ordre général.

Les dispositions reprises sous ce chapitre visent aussi bien les assurés qui obtiendront la majoration de rente, sans enquête sur les ressources, conformément aux dispositions du chapitre II, que ceux qui n'obtiendront cet avantage qu'après enquête sur les ressources, en application du chapitre III.

Article 31. — Dans l'état actuel de la législation, la majoration de rente de vieillesse n'est, en principe, accordée qu'au mari, en cas d'existence des deux conjoints. Seule la femme plus âgée que son mari peut, si celui-ci n'a pas été admis au bénéfice de la majoration, prétendre, à titre personnel, à l'octroi de cet avantage.

Ce régime ne sauvegardait pas intégralement les intérêts de la femme mariée, notamment lorsque le mari n'avait pas effectué les versements légaux ou lorsqu'il se refusait à introduire une demande en majoration de rente. En pareille occurrence, la femme mariée, moins âgée que son mari, se trouvait privée de toute majoration de rente par la faute de son conjoint.

Le texte nouveau mettra fin à cette inégalité de traitement. Dorénavant, la femme mariée pourra, quel que soit son âge, obtenir, à titre personnel jusqu'au moment où son mari viendrait à être admis au bénéfice de la majoration, 50 p. c. de la majoration afférente à l'année de naissance de son époux.

Le 2e alinéa prévoit explicitement qu'en cas de cohabitation des conjoints, les articles 214b et 214j du Code civil restent applicables à la majoration de rente de vieillesse.

Le juge pourra, dès lors, si l'intérêt du ménage ou de l'épouse l'exige, autoriser cette dernière à percevoir personnellement, tout ou partie, de la majoration de rente dont son mari est bénéficiaire.

Article 32. — Le premier alinéa de cet article permet d'allouer la majoration aux assurés, vivant sous le régime légal de la séparation de corps et de biens, dans les limites et conditions prévues pour les célibataires, veufs ou divorcés.

Cette disposition trouve sa justification en elle-même. Les dispositions en vigueur présentaient cette anomalie que le législateur avait, en omettant de régler la situation des conjoints vivant *légalement* séparés de corps et de biens, assimilé en quelque sorte ces derniers aux conjoints vivant *séparés de fait*.

van hunnentwege, stortingen te eischen, waarbij het hun mogelijk zal worden gemaakt, een ouderdomsrente van een behoorlijk bedrag te vestigen.

TITEL III.

Ouderdomsrentetoeslag.

HOOFDSTUK EEN.

Bepalingen van algemeen aard.

Bij de onder dit hoofdstuk vermelde bepalingen worden zoowel de verzekerden bedoeld die, overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk II, zonder onderzoek omtrent de bestaansmiddelen, den rentetoeslag zullen verkrijgen, als deze die, overeenkomstig het bepaalde onder hoofdstuk III, slechts na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen, bedoeld voordeel zullen genieten.

Artikel 31. — In den huidige stand der wetgeving, wordt, ingeval beide echtgenooten nog in leven zijn, de ouderdomsrentetoeslag, in principe, slechts aan den man verleend. Alleen de vrouw die ouder is dan haar man, mag, indien laatstgenoemde met den toeslag niet werd begunstigd, te persoonlijk titel op bedoeld voordeel, aanspraak maken.

Bij dit stelsel werden de belangen der gehuwde vrouw niet volledig gevrijwaard, namelijk wanneer de man de wettelijke stortingen niet had verricht of wanneer hij weigerde een aanvraag om den rentetoeslag in te dienen. In dergelijk geval, werd aan de gehuwde vrouw, die minder oud was dan haar man, door de schuld van haar man, alle rentetoeslag onttrokken.

Bij den nieuwen tekst zal het mogelijk worden gemaakt aan deze ongelijke behandeling een einde te stellen. Voortaan zal de gehuwde vrouw, in elk geval, te persoonlijk titel, 50 t. h. verkrijgen van den toeslag tot het geboortjaar van haar man betrekkelijk, tot het oogenblik waarop laatstgenoemde met den toeslag zal worden begunstigd.

Bij de 2^e alinea wordt uitdrukkelijk voorzien dat, in geval van samenwoning der echtgenooten, de artikels 214b en 214j van het Burgerlijk Wetboek van toepassing blijven wat den ouderdomsrentetoeslag betreft.

Dienvolgens zal de rechter, indien het belang van het gezin of van de echtgenoot zulk vereischt, laatstgenoemde er toe mogen machtigen persoonlijk, den rentetoeslag dien haar man geniet, geheel of gedeeltelijk op te trekken.

Artikel 32. — Bij de eerste alinea wordt het mogelijk gemaakt aan de verzekerden die wettelijk van tafel en bed en van goederen gescheiden leven, den toeslag te verleen, binnen de grenzen en onder de voorwaarden voorzien voor de nog niet gehuwden, de weduwnaars, de weduwen of de gedivorceerden.

Deze bepaling heeft geen billiking. De van kracht zijnde teksten hielden de volgende ongerijmdheid in, dat, wegens het veronachtzamen van het regelen van den toestand der echtgenooten die *wettelijk* van tafel en bed en van goederen gescheiden leven, dezen, in zekeren zin, werden gelijkgesteld met de echtgenooten *die in feite* gescheiden leven.

Cette assimilation ne se justifie pas. En ce qui concerne les séparés de corps et de biens, il ne peut, en effet, être contesté que si, civilement, subsistent les liens du mariage, il n'en est pas moins vrai *qu'il est mis légalement fin à la vie conjugale et qu'est légalement dissoute la mise en commun des ressources.*

Les dispositions en vigueur avaient pour conséquence d'exclure un conjoint du bénéfice de la majoration en raison des ressources de l'autre conjoint, alors qu'un jugement consacrait précisément, pour chacun des époux, le droit de ne plus vivre en commun et d'administrer ses biens à l'exclusion de l'autre. A ne considérer que les moyens d'existence de chacun des conjoints, la situation des séparés de corps et de biens est, en tous points et légalement, identique à celle des divorcés. C'est sur ces considérations qu'est basée l'importante innovation que comporte l'alinéa premier.

L'alinéa deuxième détermine plus explicitement que par le passé les droits des conjoints vivant séparés de fait.

Dans ce cas, il ne peut être payé au mari plus de la moitié du montant de la majoration de rente qui lui a été accordée; quant à l'autre moitié, elle n'est liquidée à l'épouse que si cette dernière a elle-même atteint l'âge de 65 ans.

La quotité de la majoration ainsi liquidée au mari séparé doit être considérée comme un minimum vital. Il ne se justifie donc pas que l'épouse séparée, même innocente, puisse être autorisée à en toucher tout ou partie.

En matière de majoration gratuite la situation des époux séparés de fait est réglée, souverainement et à l'exclusion du pouvoir judiciaire, par les dispositions de l'article 32. C'est pour éviter toute équivoque à cet égard que l'alinéa 3 précise que les articles 214b et 214j du Code civil ne sont pas applicables en l'occurrence.

Article 33.

A. — Demandeurs vivant ensemble.

Sous l'empire de la législation actuellement en vigueur, le demandeur célibataire, veuf ou divorcé, qui cohabite avec un autre demandeur ou bénéficiaire de la majoration, peut prétendre, au maximum, à 50 p. c. du taux de majoration prévu pour les demandeurs mariés.

Le demandeur, né avant 1870, pouvait ainsi obtenir, au maximum, une majoration de rente d'un import de 1,600 francs, soit 500 francs de moins que s'il avait vécu isolément.

C'est cette réduction de 500 francs qui sera, dorénavant, appliquée de façon forfaitaire, à tout demandeur cohabitant avec un autre demandeur ou bénéficiaire. Il peut sembler, à première vue, que cette réduction forfaitaire sera

Deze gelijkstelling houdt geen steek. Wat de gescheidenen van tafel en bed en van goederen betreft, kan er niet worden betwist dat, al blijven op grond der burgerlijke wet, de banden van het huwelijk bestaan, het niettemin waar is *dat wettelijk een einde werd gesteld, niet alleen aan het echtelijk leven, maar, levens, aan het samenbrengen der bestaansmiddelen.*

De geldende bepalingen hadden voor gevolg dat aan een echtgenoot de toeslag, wegens de bestaansmiddelen van den anderen echtgenoot werd geweigerd, dan wanneer, nochtans, bij een vonnis, aan ieder der echtgenooten het recht werd toegekend van niet meer samen te wonen en zijn goederen, bij uitsluiting van den anderen echtgenoot, te beheeren. Wanneer men, uitsluitend onder oogpunt der bestaansmiddelen, den toestand van ieder der echtgenooten nagaat, verkeerden de personen die van tafel en bed en van goederen gescheiden leven, in alles en wettelijk, in dezelfde voorwaarden als de gedivorceerden. Op deze beschouwingen is de belangrijke nieuw ingevoerde bepaling, in alinea één bevat, gesteund.

Bij de tweede alinea worden, meer uitdrukkelijk dan voorheen, de rechten bepaald der echtgenooten die in feite gescheiden leven.

In dit geval mag er aan den man slechts de helft worden uitbetaald van den rentetoeslag die hem werd verleend; de andere helft wordt slechts aan de echtgenoot uitgekeerd indien laatstgenoemde zelf den leeftijd van 65 jaar heeft bereikt.

Het alzoo aan den gescheiden man uitgekeerd gedeelte van den toeslag dient als een levensminimum aangezien. Het kan dus niet worden gebillikt dat de gescheidene echtgenoot, ook al heeft ze geen schuld aan de scheiding, er toe zou mogen worden gemachtigd daarvan een gedeelte op te trekken.

In zake kostelozen toeslag wordt de toestand van de echtgenooten, die in feite gescheiden leven, op beslissende wijze en bij uitsluiting van de rechterlijke macht, geregeld bij de bepalingen van artikel 32. Het is om ter zake alle dubbelzinnigheid te voorkomen dat, bij alinea 3, duidelijk wordt bepaald dat, in onderhavig geval, artikels 214b en 214j van het Burgerlijk Wetboek niet van toepassing zijn.

Artikel 33.

A. — Samenwonende aanvragers.

Onder het thans geldende stelsel, mag de aanvrager die nog niet gehuwd, weduwnaar of gedivorceerd is en die met een ander aanvrager of een gerechtigde op den toeslag samenwoont, aanspraak maken op ten hoogste 50 t. h. van het bedrag van den toeslag voor de gehuwde aanvragers voorzien.

Zoo mocht de vóór 1870 geboren aanvrager, maximum een rentetoeslag ten bedrage van 1,600 frank verkrijgen, dit is 500 frank minder dan indien hij alleen had gewoond.

Bedoelde vermindering van 500 frank zal voortaan forfaitair worden toegepast, wat betreft ieder aanvrager die met een ander aanvrager of een gerechtigde samenwoont. Bij het eerste zicht, kan bedoelde forfaitaire vermindering

inéquitable à l'égard des demandeurs, nés en 1870 et postérieurement, puisque pour ceux-ci, le taux maximum de la majoration résultant de l'application du tableau I B annexé à la loi est inférieur à 2,100 francs.

En réalité, il n'en est pas ainsi, puisque le taux de la majoration n'est précisément réduit dans le tableau I B qu'en raison de la rente que l'assuré a, eu égard à son année de naissance, dû et pu normalement se constituer en effectuant les versements légaux.

Le législateur n'a donc pas à se préoccuper, pour établir l'économie générale de la loi, du fait que l'assuré aurait négligé d'effectuer régulièrement les versements légaux.

Il peut être considéré, à bon droit, que le taux de majoration résultant pour l'assuré de l'application du tableau I B, augmenté de la rente qu'il a dû normalement se constituer par ses versements, est *toujours* au moins égal au taux de majoration prévu pour les demandeurs nés avant 1870, soit 2,100 francs en ce qui concerne les demandeurs célibataires, veufs, divorcés ou séparés de corps et de biens.

Il est, par conséquent, justifié d'évaluer, quelle que soit l'année de naissance du demandeur, les avantages résultant de la cohabitation avec un autre demandeur, à une même somme, qui viendra en déduction du taux de la majoration.

Un régime analogue de réduction forfaitaire, consacré par l'article 13 de l'arrêté royal du 8 novembre 1934, qui devient l'article 34 du présent projet, est appliqué depuis le 1 janvier 1935 à tout demandeur cohabitant avec une personne n'ayant pas sollicité ou obtenu le bénéfice de la majoration. Il s'est avéré d'application singulièrement aisée et n'a guère été critiqué. Il s'indiquait, sous peine de créer des situations inégales, de l'étendre à tous les cas de cohabitation.

Le texte proposé présente une autre innovation importante. Pour calculer le montant de la majoration, les ressources des cohabitants ne seront plus, dorénavant, totalisées. Chaque demandeur verra juger sa situation en fonction, exclusivement, de ses ressources personnelles. Il sera mis fin ainsi à des situations qui, maintes fois, fisaient l'iniquité, en ce sens que la majoration était refusée à un demandeur dépourvu de tous moyens d'existence, sous prétexte que le cohabitant disposait, lui, de ressources relativement importantes.

B. — Demandeurs hospitalisés.

Le texte de l'article 44 de la loi du 14 juillet 1930 permettait de régler, par voie d'arrêté royal, les conditions d'octroi de la majoration aux bénéficiaires hospitalisés à charge des pouvoirs publics.

C'est ainsi qu'un arrêté du 6 mai 1931 autorisait les Commissions d'assistance publique à saisir, à concurrence

als onbillijk voorkomen tegenover aanvragers in 1870 of later geboren, aangezien, voor dezen, het maximum bedrag van den toeslag, bij toepassing van de bij de wet gevoegde tabel I B, minder dan 2,100 frank bedraagt.

De werkelijkheid is anders, aangezien het bedrag bij de tabel I B opgegeven precies wordt verminderd uit hoofde van de rente die de verzekerde, onder inachtneming van zijn geboortejaar, door het verrichten der wettelijke stortingen diende te vestigen en die hij normaal heeft kunnen verwerven.

Om de algemeene economie der wet vast te leggen, heeft de wetgever dus geenszins er mede rekening te houden dat de verzekerde zou verzuimd hebben geregeld de wettelijke stortingen te doen.

Er mag met recht worden gezegd dat het bedrag van den toeslag, bij toepassing van tabel I B vastgesteld, vermeerderd met de rente die de belanghebbende normaal diende te vestigen, ten minste *altijd* gelijk is aan het bedrag van den toeslag voor de aanvragers vóór 1870 geboren voorzien, dit is 2,100 frank, wat betreft de aanvragers die nog niet gehuwd, weduwnaars, gedivorceerd of van tafel en bed en van goederen gescheiden zijn.

Bijgevolg is het billijk, onverschillig het geboortejaar van den aanvrager, de voordeelen uit de samenwoning met een ander aanvrager voortvloeiende, op eenzelfde som te ramen, die van het bedrag van den toeslag zal worden afgetrokken.

Een soortgelijk stelsel van forfaitaire vermindering, vastgesteld in artikel 13 van het Koninklijk besluit dd. 8 November 1934, dat artikel 34 van dit ontwerp wordt, is sedert 1 Januari 1935 van toepassing, wat betreft ieder aanvrager die samenwoont met een persoon die om den toeslag niet heeft verzocht of dit voordeel niet heeft bekomen. Bedoeld stelsel is van uiterst gemakkelijke toepassing gebleken en heeft tot bijna geen critiek aanleiding gegeven. Ten einde ongelijke toestanden te voorkomen komt het als noodzakelijk voor eenzelfde stelsel op alle gevallen van samenwoning toepasselijk te maken.

Bij den voorgestelden tekst wordt een andere belangrijke nieuwe bepaling ingevoerd : om het bedrag van den toeslag vast te stellen, zullen voortaan de bestaansmiddelen der samenwonenden niet meer worden samengeteld. De toestand van ieder aanvrager zal dus uitsluitend in verband met zijn persoonlijke bestaansmiddelen worden beoordeeld. Op deze wijze zal een einde worden gesteld aan toestanden die, dijkwijs, de onbillijkheid heel nabij kwamen, in dezen zin dat de toeslag werd geweigerd aan een aanvrager, die volstrekt over geen bestaansmiddelen beschikte, onder voorwendsel dat de samenwonende betrekkelijk belangrijke bestaansmiddelen bezat.

B. — Ter verpleging opgenomen aanvragers.

Bij den tekst van artikel 44 van de wet van 14 Juli 1930 werd het mogelijk gemaakt, bij Koninklijk besluit, de voorwaarden vast te stellen, waaronder de toeslag zou worden verleend aan de ten laste van openbare besturen ter verpleging opgenomen gerechtigden.

Zoo werden, bij Koninklijk besluit van 6 Mei 1931, de Commissies van openbaren onderstand er toe gemachtigd,

des 2/3, la majoration de rente dont bénéficiaient les personnes hospitalisées à leur intervention.

Ce régime fut abrogé par l'arrêté royal du 10 décembre 1932, en exécution duquel, seule une partie personnelle, limitée proportionnellement aux avantages reçus aux 2/12es, 3/12es ou 11/12es de la majoration, pouvait encore être liquidée aux bénéficiaires hospitalisés à l'intervention des pouvoirs publics.

En ce qui concerne les personnes hospitalisées dans des établissements privés, sans intervention des pouvoirs publics, la majoration était, par contre, liquidée sans réduction, à concurrence du taux prévu pour les demandeurs cohabitant avec un autre demandeur ou bénéficiaire. L'inégalité flagrante que consacraient ces deux régimes était, il faut en convenir, hautement dommageable aux intérêts des Commissions d'assistance publique et, par voie de conséquence, à ceux de nombreuses communes.

Le texte nouveau redressera cette inégalité et aura pour conséquence de mettre sur le même pied tous les bénéficiaires hospitalisés, en limitant le taux auquel ils peuvent prétendre à celui prévu pour les demandeurs cohabitant avec un autre demandeur ou bénéficiaire.

Ce système, incontestablement plus équitable que celui qui régit actuellement la matière, permettra au Gouvernement d'engager les Commissions d'assistance publique à effectuer dans leur propre intérêt, les versements légaux au compte des personnes qui, par suite d'impécuniosité, se trouveraient momentanément dans l'impossibilité de les faire.

Il permettra, d'autre part, aux Commissions d'assistance publique d'exiger des bénéficiaires hospitalisés par leurs soins, une intervention dans leurs frais d'entretien.

Il ne paraît pas opportun d'en revenir au régime de la répartition « en partie saisissable et partie personnelle », qui faisait l'objet de l'arrêté royal du 6 mai 1931, en raison des sérieuses complications qu'il engendrait inutilement pour l'Administration.

L'intervention de cette dernière est, à cet égard, parfaitement superflue. Il suffit, pour s'en convaincre, de considérer que les établissements hospitaliers privés ont, depuis des années, obtenu bénévolement de la part des bénéficiaires de la majoration de rente une intervention dans les frais d'entretien fixée, de commun accord, entre les deux parties intéressées. Il n'est pas douteux que les Commissions d'assistance parviendront, sans trop de difficulté, à instaurer un même usage en ce qui concerne leurs propres hospitalisés.

Article 35. — L'article 34 de la loi du 14 juillet 1930 stipulait que la majoration de rente était liquidée, sans condition de résidence, aux assurés qui auraient obtenu en application de l'article 35 de la loi, le bénéfice de la majoration dite « de droit ».

L'article 40 nouveau qui rétablit le principe de l'octroi

tot een beloop van de twee derden, beslag te leggen op den rentetoeslag die de personen, die door hun toedoen ter verpleging waren opgenomen, genoten.

Dit stelsel werd, bij Koninklijk besluit van 10 December 1932, afgeschaft : in uitvoering er van mocht, aan de gerechtigden, die door het toedoen van openbare machten ter verpleging waren opgenomen, nog alleen een persoonlijk gedeelte, in verhouding met de genoten voordeelen beperkt tot de 2/12^{en}, de 3/12^{en} of de 11/12^{en} van den toeslag, worden uitbetaald.

Wat de personen betreft, zonder eenig toedoen der openbare machten, in private instellingen ter verpleging opgenomen, werd, daarentegen, de toeslag zonder vermindering uitbetaald, tot een bedrag gelijk aan dit voorzien voor de aanvragers die met een ander aanvrager of gerechtigde samenwoonden. Die aanstoot gevende ongelijkheid, door beide stelsels vastgelegd, berokkende, het dient bekend, in hooge mate, schade aan de Commissies van Openbaren Onderstand en, als gevolg daarvan, aan vele gemeenten.

Bij den nieuwen tekst zal een einde aan die ongelijkheid worden gesteld en voortaan zullen al de verpleegde gerechtigden op gelijke wijze worden behandeld, daar het bedrag waarop ze aanspraak zullen mogen maken, zal worden beperkt tot dit voorzien voor aanvragers, die met een ander aanvrager of gerechtigde samenwonen.

Dit stelsel is onbetwistbaar billijker dan het huidige. Het zal aan de Regeering alzoo mogelijk worden gemaakt de Commissies van Openbaren Onderstand er toe aan te zetten, in hun eigen belang, de wettelijke stortingen te doen op de rekening van de personen, waaraan het, bij gebrek aan geldmiddelen, op sommige oogenblikken, onmogelijk zou zijn bedoelde stortingen te verrichten.

Tevens zullen de Commissies van Openbaren Onderstand alzoo, vanwege de door hun zorgen verpleegde gerechtigden, een tusschenkomst in hun onderhoudskosten kunnen eischen.

Om wille van de ernstige verwikkelingen die daaruit voor de Administratie voortvloeiden, komt het niet als gepast voor, terug te keeren tot het stelsel van het Koninklijk besluit dd. 6 Mei 1931, waarbij het omslagen in een « voor beslag vatbaar gedeelte en een persoonlijk gedeelte » werd voorzien.

De tusschenkomst der Administratie is, op dit gebied, volstrekt overbodig. Om er van overtuigd te zijn, volstaat het in overweging te nemen dat, sinds jaren, de private verplegingsinstellingen, in gemeen overleg van beide partijen, vanwege de gerechtigden op den rentetoeslag hebben verkregen dat zij goedschiks in de verplegingskosten te gemoet komen. Ongetwijfeld zullen de Commissies van Openbare Onderstand, zonder al te veel moeite, er in slaagen eenzelfde stelsel tot stand te brengen, wat hun eigen verpleegden betreft.

Artikel 35. — Bij artikel 34 van de wet van 14 Juli 1930 werd bepaald dat de rentetoeslag, zonder voorwaarde van verblijfplaats, zou worden uitbetaald aan de verzekerden die, bij toepassing van art. 35 der wet, den toeslag « rechtens » zouden hebben verkregen.

Bij het nieuw artikel 40, waarbij het principe terug

de la majoration, sans enquête sur les ressources, stipule, cependant, que cet avantage sera réservé aux salariés qui souscriront l'engagement de cesser définitivement toute activité professionnelle.

Il serait illusoire de vouloir contrôler si les bénéficiaires se conforment à cet engagement, s'il leur était loisible de fixer leur résidence à l'étranger. Il est indispensable dès lors, de limiter le droit à la liquidation de la majoration de rente aux assurés résidant de façon effective en Belgique.

Article 36. — Cet article nouveau reprend une disposition déjà inscrite dans l'arrêté royal du 5 mai 1931, portant les mesures d'exécution de la loi du 14 juillet 1930 et qui est restée de jurisprudence constante.

Il a paru plus rationnel d'inscrire cette limitation aux droits des bénéficiaires de la majoration de rente dans le texte légal.

L'article 38 reproduit, sauf la légère précision apportée au 2° le texte de l'article 45 de la loi du 14 juillet 1930.

La lettre du texte ancien ne permettait pas, en cas de décès d'un bénéficiaire marié, de liquider les arrérages échus de la majoration de rente à une personne autre que le conjoint survivant. Lorsque les conjoints ne cohabitaient pas, il était ainsi impossible de liquider les arrérages aux enfants ou à toute autre personne qui cohabitaient avec le bénéficiaire au moment de son décès et qui en avait eu la charge.

Le texte nouveau précise que les arrérages seront liquidés par priorité au conjoint, mais que, si celui-ci ne réunit pas les conditions énumérées au 1°, les arrérages pourront être liquidés aux enfants ou à toute autre personne qui répondront à ces conditions.

Il est, d'autre part, prévu qu'un arrêté royal établira les formalités à remplir pour obtenir la liquidation des arrérages et le délai endéans lequel la demande devra être formulée, sous peine d'être frappée de forclusion.

S'il n'a pas été jugé opportun de délimiter ce délai dans le texte légal, c'est uniquement en vue de permettre au pouvoir exécutif de modifier, éventuellement, le délai qui sera initialement fixé, en s'inspirant des enseignements de l'expérience.

Quant au principe du délai lui-même, il a été jugé opportun de l'inscrire dans la loi pour éviter que des demandes en liquidation d'arrérages ne soient formulées plusieurs années après le décès du bénéficiaire et que l'administration ne se trouve ainsi placée dans l'impossibilité matérielle de vérifier si le requérant réunissait réellement, à l'époque du décès, les conditions de cohabitation requises.

wordt ingevoerd van het verleenen van den toeslag zonder onderzoek omtrent de bestaansmiddelen, wordt, echter, bepaald dat vermeld voordeel zal worden voorbehouden aan de loontrekkenden die de verbintenis zullen aangaan definitief alle beroepsbezigheid te staken.

Het zou onzin zijn te willen controleeren of de gerechtigden hun verbintenis nakomen, indien het hun vrij stond in het buitenland hun verblijfplaats te vestigen. Dienvolgens is het noodzakelijk de aanspraak op het uitbetalen van den rentetoeslag te beperken tot de verzekerden die werkelijk in België verblijven.

Artikel 36. — Bij dit nieuw artikel wordt een bepaling overgenomen die reeds was ingeschreven in het Koninklijk besluit van 5 Mei 1931, houdende de uitvoeringsmaatregelen van de wet van 14 Juli 1930 en die steeds volgens een vaste rechtspraak werd toegepast.

Het bleek meer rationeel die beperkende bepaling in een wettekst in te lasseschen.

Bij *artikel 38* wordt, behalve een lichte verduidelijking van het 2°, de tekst weergegeven van artikel 45 van de wet van 14 Juli 1930.

Naar de letter van den vroegeren tekst was het niet mogelijk, in geval van overlijden van een gehuwd gerechtigde, de vervallen termijnen uit te betalen aan een ander persoon dan den overlevenden echtgenoot. In geval de echtgenooten in feite gescheiden leefden, was het aldus onmogelijk de termijnen uit te betalen aan de kinderen of aan onverschillig welk ander persoon, die met den gerechtigde op het oogenblik van zijn overlijden samenwoonden en te wiens laste laatstgenoemde was.

Overeenkomstig den nieuwen tekst zullen de termijnen, bij voorrang aan den echtgenoot uitbetaald worden doch, indien deze in de voorwaarden bij 1° gesteld, niet verkeert, zullen de termijnen mogen worden vereffend aan de kinderen of aan onverschillig welk ander persoon, die aan bedoelde vereischten voldoen.

Anderzijds wordt er voorzien dat, bij een Koninklijk besluit, de formaliteiten zullen worden vastgesteld die dienen nagekomen om de uitkeering der termijnen te verkrijgen, alsmede het tijdsbestek, waarbinnen de aanvraag zal moeten worden ingediend, opdat ze ontvankelijk zou zijn.

Indien het niet als gepast is voorgekomen bedoeld tijdsbestek bij den wettekst te bepalen, is het alleen om het aan de uitvoerende macht mogelijk te maken, in voorkomend geval, den termijn te wijzigen, die aanvankelijk zal worden vastgesteld, onder inachtneming der opgedane ondervinding.

Wat het principe van den termijn zelf betreft, werd het als gewenscht geoordeeld het in de wet in te schrijven ten einde te voorkomen dat aanvragen om uitbetaling van de termijnen zouden worden ingediend, vele jaren na het overlijden van den gerechtigde en het zoo aan de administratie materieel onmogelijk zou zijn na te gaan of de aanvrager, op het oogenblik van het overlijden, werkelijk in de vereischte voorwaarden van samenwoning verkeerde.

CHAPITRE II.

Octroi de la majoration sans enquête.

Article 40. — La loi du 14 juillet 1930 permettait d'octroyer « de droit » la majoration de rente de vieillesse aux assujettis du sexe masculin, à l'âge de 65 ans et aux assujettis du sexe féminin, à l'âge de 60 ans, sous réserve de réduction, moyennant obligation pour les uns et les autres d'avoir effectué les versements légaux pendant les quinze années précédant l'âge d'entrée en jouissance. Une période transitoire était prévue.

Par la loi du 23 juillet 1932, la durée des versements exigés fut ramenée de 15 à 10 ans, mais en même temps l'âge d'entrée en jouissance était uniformément fixé à 65 ans et il était stipulé que seuls les salariés manuels seraient admis au bénéfice de la majoration « de droit » pour autant que les ressources du conjoint n'atteignent pas 5,000 francs et que les descendants ne puissent être considérés se trouver dans l'aisance.

Les arrêtés royaux du 31 mai 1933 et 14 juillet 1933 modifièrent encore le régime d'octroi de la majoration « de droit » et l'arrêté royal du 31 janvier 1935 finit par l'abroger purement et simplement.

Les restrictions apportées au texte primitif s'inspiraient d'un double souci : celui d'éviter, pendant une période où les moyens du Trésor étaient exceptionnellement réduits et ses charges anormalement lourdes, une dépense dont il était malaisé d'évaluer l'importance et celui de ne pas donner à des salariés âgés de plus de 65 ans, un encouragement facile à rester au travail, au détriment de chômeurs involontaires.

Le rétablissement de l'octroi de la majoration, sans enquête sur les ressources, qui fait l'objet du paragraphe premier de la présente disposition, trouve sa principale justification dans la considération, qu'en ce qui concerne les salariés, une telle enquête est, en général, superflue.

Bien rares doivent être, en effet, les salariés qui, ne cessant de travailler qu'à l'âge de 65 ans ou même ultérieurement, se trouveraient dans une aisance telle qu'ils puissent se passer de l'appoint de la majoration de rente.

Il ne faudrait pas, cependant, que l'assuré admis au bénéfice de la majoration sans enquête, continue à exercer régulièrement une occupation lucrative, assuré qu'il serait de bénéficier, à la fois, d'une pension et de revenus professionnels.

L'octroi de cet avantage doit, au contraire, contribuer à la politique de résorption du chômage que le Gouvernement a pour devoir de poursuivre.

C'est ainsi que la majoration sans enquête sur les ressources, sera, par application du paragraphe second, réservée aux salariés qui souscrivent l'engagement étendu à leur conjoint, de cesser définitivement toute activité professionnelle.

Cet engagement équivaut en quelque sorte à l'abandon, au profit d'un chômeur, de la place que le salarié, âgé de 65 ans ou plus occupait ou pouvait prétendre occuper

HOOFDSTUK II.

Verleenen van den toeslag zonder onderzoek.

Artikel 40. — Krachtens de wet dd. 14 Juli 1930 mocht de ouderdomsrentetoeslag « rechtens » verleend worden op den leeftijd van 65 jaar aan de mannelijke verzekerden en, mits vermindering, op den leeftijd van 60 jaar, aan de vrouwelijke verzekerden, op voorwaarde voor beiden, dat zij de wettelijke storting hadden verricht gedurende de vijftien jaar die aan den leeftijd van het ingenottreden voorafgingen. Een overgangstijdsperk werd voorzien.

Bij de wet van 23 Juli 1932, werd de duur der vereischte storting van 15 op 10 jaar teruggebracht, maar tegelijk werd de leeftijd van ingenottreding, eenvormig op 65 jaar vastgesteld en werd er bepaald dat enkel de handarbeiders op den toeslag « rechtens » zouden mogen aanspraak maken, doch op voorwaarde dat de bestaansmiddelen van den echtgenoot 5,000 frank niet bereikten en dat de descendanten niet als bemiddeld mochten worden aangezien.

Bij de Koninklijke besluiten van 31 Mei 1933 en 14 Juli 1933, werd het stelsel andermaal gewijzigd en, bij het Koninklijk besluit van 31 Januari 1935, werd het zonder meer afgeschaft.

De beperkingen toegebracht aan den oorspronkelijken tekst, hadden een dubbel doel : ten eerste, gedurende een tijdsperk waarin de geldmiddelen van de Schatkist uitzonderlijk beperkt waren en de lasten ervan abnormaal zwaar, een uitgave te vermijden waarvan het moeilijk was, de belangrijkheid te ramen, ten tweede te voorkomen dat de loontrekkenden, die meer dan 65 jaar oud zijn, er toe zouden worden gedreven aan den arbeid te blijven ten nadeele van de werklozen.

Het herinvoeren van het toekennen van den toeslag zonder onderzoek omtrent de bestaansmiddelen, dat beoogd wordt bij de eerste paragraaf van deze bepalingen, put hoofdzakelijk zijn verrechtvaardiging in de overweging dat wat de loontrekkenden betreft, een dergelijk onderzoek in 't algemeen overbodig is.

Inderdaad, heel zeldzaam zullen de loontrekkenden zijn, die, hoewel zij slechts op 65 jarigen ouderdom of zelfs later allen arbeid staken, nochtans voldoende bemiddeld zouden zijn, om den rentetoeslag te kunnen missen.

Het mag, echter, niet worden toegelaten dat de verzekerde die, zonder onderzoek, met den toeslag werd begunstigd, geregekt een winstgevende bezigheid zou voortzetten, juist omdat hij de verzekering er van zou hebben tegelijk en pensioen, en bedrijfsinkomsten, te mogen genieten.

Het verleenen van bedoeld voordeel dient, integendeel, bij te dragen tot de politiek van opslorping van de werkloosheid, die de Regeering als plicht heeft door te drijven.

Zoo zal de toeslag, zonder onderzoek omtrent de bestaansmiddelen, bij toepassing van de tweede paragraaf, worden voorbehouden aan de loontrekkenden die, evenals hun echtgenoot, de verbintenis aangaan alle beroepsbezigheid te staken.

Bij deze verbintenis stemt de loontrekkende, die den leeftijd van 65 jaar of meer heeft bereikt, eenigszins er in toe, ten voordeele van een werkloze, de plaats te ruimen

dans l'activité économique du pays. L'interdiction vise, dès lors, à bon escient, non seulement l'exercice d'un travail salarié pour le compte d'un employeur, faisant habituellement appel aux services de main-d'œuvre rémunérée, mais encore l'établissement comme travailleur indépendant.

Sous réserve de souscrire cet engagement, les salariés âgés de 65 ans ou plus, pourront, s'ils réunissent les conditions de versements exigées, obtenir la majoration de rente sans égard à leur situation de ressources, ni à celle de leurs descendants.

L'article 41 précise, en ce qui concerne les assurés sollicitant le bénéfice de la majoration sans enquête sur les ressources, le montant des versements qui doivent avoir été effectués à leur compte depuis l'entrée en vigueur des lois d'assurance. Les 1°, 2° et 3° du § 1er se bornent à codifier, à cet égard, les dispositions disséminées dans la législation en vigueur.

Quant au § 1er, qui détermine l'importance des versements qui devront être effectués, à dater de la mise en vigueur du présent projet, il constitue un simple corollaire de l'article 40.

Les raisons invoquées pour justifier le rétablissement de la majoration de rente sans enquête sur les ressources, exigent, en effet, que cet avantage soit réservé aux seuls salariés qui ont normalement et régulièrement exercé leur profession, à l'exclusion des salariés intermittents ou occasionnels.

Il est, dès lors, proposé d'exiger que le salarié ait, pour chaque année d'assurance, effectué 9 cotisations mensuelles, d'après la classe de salaires dans laquelle il a été rangé. Les chômeurs involontaires et les malades qui auront effectué les versements prescrits à l'article 6, seront, toutefois, assimilés au point de vue de l'application de l'article 40 aux salariés qui n'ont pas abandonné leur occupation normale.

L'article 42 stipule que le bénéficiaire des dispositions de l'article 40 qui, nonobstant l'engagement qu'il a souscrit, aurait repris son activité professionnelle, sera exclu définitivement du bénéfice de la majoration sans enquête sur les ressources. Il est stipulé, au surplus, qu'en ce cas, l'assuré ne pourra solliciter le bénéfice de la majoration après enquête sur les ressources, qu'après un délai de huit trimestres. Cette sanction est identique à celle prévue à l'article 51 à l'égard du demandeur qui a fait, avec intention frauduleuse, une déclaration inexacte de ses ressources.

C'est l'intérêt même des assurés obligatoires qui commande d'édicter ces sanctions nécessairement sévères. Le régime d'octroi de la majoration sans enquête sur les ressources ne pourrait, en effet, qu'être d'application purement éphémère, s'il devenait générateur de situations abusives.

die hij innam of waarop hij aanspraak mocht maken in 's lands economische bedrijvigheid. Dienvolgens, wordt, met recht en reden, niet alleen de uitoefening bedoeld van een bezoldigden arbeid, voor rekening van een werkgever die gewoonlijk loontrekkende werknemers in dienst neemt, maar ook het vestigen als buiten dienstverband staande arbeider.

Indien ze bedoelde verbintenis aangaan, zullen de loontrekkenden die 65 jaar of meer oud zijn, in geval ze de vereischte stortingen hebben verricht, den rentetoeslag verkrijgen, onverschillig hun bestaansmiddelen of deze hunner descendanten.

Bij artikel 41 wordt het bedrag bepaald van de stortingen die, sinds het in voege treden der verzekeringswetten, op de rekening van de verzekerden, die om den toeslag zonder onderzoek omtrent de bestaansmiddelen vragen, dienden gedaan. Bij het 1°, het 2° en het 3° van § 2 worden, ter zake, enkel de bepalingen, in de thans geldende wetgeving verspreid, gecodificeerd.

Paragraaf 1 waarbij het bedrag wordt vastgesteld van de stortingen die, met ingang van het van kracht worden van dit ontwerp, zullen dienen gedaan, is het logisch gevolg van artikel 40.

Gelet op de redenen ingeroepen om het herinvoeren van het verleen van den rentetoeslag zonder onderzoek omtrent de bestaansmiddelen te billijken, komt het als noodzakelijk voor dat bedoeld voordeel worde voorbehouden alleen aan die loontrekkenden die, op normale en geregelde wijze, hun bezigheid hebben uitgeoefend, met uitzondering van de loontrekkenden die slechts bij tussenpoozen of bij gelegenheid werkzaam waren.

Dienvolgens, wordt er voorgesteld te eischen dat de loontrekkende, over elk verzekeringsjaar 9 maandelijksche bijdragen hebbe gestort, in verhouding tot de klasse waarin hij werd ingedeeld. De werklozen en zieken, die de stortingen, bij artikel 6 voorzien, zullen hebben verricht, worden, echter, wat het toepassen betreft der bepalingen van artikel 40, gelijkgesteld met de loontrekkenden die hun normale bezigheid steeds hebben uitgeoefend.

Bij artikel 42 wordt bepaald dat aan den verzekerde, die het voordeel, bij artikel 40 voorzien, geniet en die, niet-tegenstaande de verbintenis die hij aanging, zijn beroepsbezigheid heeft hervat, het recht op den toeslag zonder onderzoek omtrent de bestaansmiddelen definitief zal worden ontzegd. Daarenboven wordt er bepaald dat, in dit geval, de verzekerde, eerst na het verstrijken van een termijn van acht kwartalen, om den toeslag na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen zal mogen vragen. Bedoelde sanctie is dezelfde als deze bij artikel 51 voorzien, ten opzichte van den aanvrager, die met bedrieglijk inzicht, een onnauwkeurige aangifte van zijn bestaansmiddelen heeft gedaan.

In het belang zelf der verplicht-verzekerden dienen noodzakelijk strenge strafmaatregelen voorzien. Het stelsel van het verleen van den toeslag zonder onderzoek aangaande de bestaansmiddelen zou, inderdaad, slechts kortstondig van toepassing zijn, indien het de rechtstreeksche oorzaak van talrijke misbruiken mocht worden.

CHAPITRE III.

Octroi de la majoration après enquête.

L'article 43 fixe, en ce qui concerne les demandeurs n'ayant pas sollicité ou obtenu le bénéfice de l'article 40, le mode de fixation du taux de la majoration de rente.

Les dispositions actuelles prévoient, indépendamment d'une immunisation générale applicable à tous les revenus, des immunisations spéciales en ce qui concerne, notamment, les revenus professionnels ou les revenus des propriétés bâties ou non bâties.

Dès lors, des demandeurs jouissant de ressources d'égale importance, ne se voient pas attribuer le même taux de majoration.

Puisque la majoration après enquête est précisément subordonnée à une condition de ressources, le régime le plus équitable est incontestablement celui qui consiste à accorder aux demandeurs jouissant de ressources d'égale importance, un même taux de majoration de rente.

Ce système suppose nécessairement l'application d'une seule immunisation générale au montant totalisé des ressources et, partant, l'abandon de toutes immunisations spéciales.

Ce principe admis, il importait de déterminer la somme permettant à une personne, âgée de 65 ans, ou plus, de se procurer les choses indispensables à son entretien, sans l'appoint de la majoration de rente de vieillesse.

Dans les circonstances actuelles et compte tenu des possibilités budgétaires, nous avons estimé pouvoir évaluer cette somme à 6,000 francs pour un demandeur marié et à 4,000 francs pour un demandeur célibataire, veuf, divorcé ou séparé de corps et de biens.

Le demandeur ne se verra donc exclure du bénéfice de la majoration de rente que si ses ressources, en y comprenant la rente qu'il se serait constituée s'il avait effectué régulièrement les versements légaux, dépassent les chiffres ci-dessus.

Par voie de conséquence, le montant de l'immunisation générale de base devra être égal à la différence entre les sommes de 6,000 francs et 4,000 francs et le taux maximum de majoration de rente prévu pour les demandeurs nés avant 1870, qui sont censés n'avoir pu se constituer une rente de vieillesse d'un import digne d'être retenu.

L'application de cette formule permet de fixer l'immunisation générale à :

6,000 — 3,200 = 2,800 francs pour un demandeur marié;

4,000 — 2,100 = 1,900 francs pour un demandeur célibataire, veuf, divorcé ou séparé de corps et de biens.

Lorsque le demandeur jouit de ressources dont le montant dépasse celui de l'immunisation de base, l'excédent viendra en déduction du taux de la majoration auquel le

HOOFDSTUK III.

Verleenen van den toeslag na onderzoek.

Bij artikel 43 wordt, wat betreft de aanvragers, die om het voordeel, bij artikel 40 voorzien, niet hebben gevraagd of die het niet hebben verkregen, de wijze van vaststelling van het bedrag van den rentetoeslag bepaald.

Bij de tegenwoordige bepalingen worden, naast een algemeene buitenrekeningstelling, toepasselijk op al de inkomsten, speciale buitenrekeningstellingen voorzien, namelijk wat betreft de bedrijfsinkomsten of de inkomsten van gebouwde of ongebouwde goederen.

Daaruit volgt dat aanvragers, die over bestaansmiddelen van dezelfde belangrijkheid beschikken, niet hetzelfde bedrag van den toeslag verkrijgen.

Aangezien het verleenen van den toeslag na onderzoek, precies afhankelijk is van de bestaansmiddelen, staat het buiten kijf dat het meest billijke stelsel dit is waarbij aan aanvragers, die over even belangrijke bestaansmiddelen beschikken, hetzelfde bedrag van den rentetoeslag wordt verleend.

Uit dit stelsel volgt, noodzakelijk, dat een enkele algemeene buitenrekeningstelling op het samengeteld bedrag der bestaansmiddelen wordt toegepast en, dienvolgens, van alle speciale buitenrekeningstelling wordt afgezien.

Eens dit principe aangenomen, diende de som vastgesteld waarbij een persoon, die den leeftijd van 65 jaar heeft bereikt of overschreden, mag ondersteld worden, zonder den ouderdomsrentetoeslag, in zijn levensbehoeften te kunnen voorzien.

In de huidige omstandigheden hebben wij, onder inachtneming van de budgetaire mogelijkheden, geacht dat wij die som mochten ramen op 6,000 frank voor een gehuwd aanvrager en op 4,000 frank voor een aanvrager die nog niet gehuwd, weduwnaar, gedivorceerd of van tafel en bed en van goederen gescheiden is.

Aan den aanvrager zal dus de rentetoeslag eerst dan worden geweigerd wanneer zijn bestaansmiddelen, daarin de rente begrepen die hij zou hebben gevestigd indien hij de wettelijke stortingen geregeld had gedaan, bovenvermelde bedragen overschrijden.

Bijgevolg, moet het bedrag van de tot basis genomen buitenrekeningstelling gelijk zijn aan het verschil tussen 6,000 en 4,000 frank en het maximum bedrag voorzien voor de personen vóór 1870 geboren en die worden ondersteld enkel een onbeduidende rente te hebben verworven.

Bij toepassing van deze formule, mag de algemeene buitenrekeningstelling worden vastgesteld op :

6,000 — 3,200 = 2,800 frank voor een gehuwd aanvrager;

4,000 — 2,100 = 1,900 frank voor een aanvrager die nog niet gehuwd, weduwnaar, gedivorceerd of van tafel en bed en van goederen gescheiden is.

Indien de aanvrager over bestaansmiddelen beschikt, waarvan het bedrag de tot basis genomen buitenrekeningstelling overschrijdt, zal het overschot worden afgetrokken

demandeur peut prétendre, eu égard à son année de naissance.

Pour le demandeur jouissant de ressources personnelles supérieures au montant de l'immunisation de base, le nouveau mode de fixation du taux de la majoration de rente peut se concrétiser dans la formule :

Ressources personnelles + rente que l'assuré a dû se constituer en effectuant les versements légaux + majoration de rente de vieillesse = limite d'exclusion, soit respectivement 6,000 et 4,000 francs.

Le système qui vient d'être exposé, outre qu'il est sensiblement plus équitable que celui actuellement en vigueur, présente de multiples avantages.

Il permettra notamment :

1° de rendre plus aisée la compréhension de la loi par les intéressés et son application par les autorités chargées de statuer sur les demandes;

2° de supprimer les barèmes par tranches, aussi multiples que variés, dont le nombre ne devait cesser de croître jusqu'à l'expiration de la période transitoire et qui auraient fini par constituer un ensemble tellement impressionnant que l'Administration, elle-même, aurait eu quelque excuse à ne plus s'y retrouver;

3° d'immuniser, *en fait*, si elles ne viennent pas se conjuguer avec d'autres ressources, les rentes et allocations constituées dans le cadre des lois d'assurance et, sous la même réserve, les pensions servies par les anciens employeurs, ainsi que les rentes alimentaires d'un import modeste;

4° d'accorder, tout ou partie, de la majoration aux ascendants des combattants ou des victimes civiles de la guerre, s'ils n'ont pas d'autres ressources que la pension dont ils jouissent à ce titre;

5° de placer les diverses catégories de demandeurs, compte tenu de l'incidence de la nature des revenus sur la situation matérielle (voir art. 44), sur un pied de stricte égalité et d'assurer ainsi, de façon bien plus adéquate que par le passé, une répartition équitable des crédits que le Trésor peut affecter au paiement de la majoration de rente.

L'article 44, qui détermine le mode d'évaluation des ressources en ce qui concerne les demandeurs, vient se substituer aux conditions d'octroi de la majoration de rente faisant l'objet de la loi du 23 juillet 1932, successivement modifiée par les arrêtés royaux des 31 mai et 14 juillet 1933, 8 novembre 1934 et 31 janvier 1935.

Sont reprises de la législation actuellement en vigueur,

van het bedrag van den toeslag waarop de aanvrager, onder inachtneming van zijn geboortejaar, aanspraak mag maken.

Voor den aanvrager die over persoonlijke bestaansmiddelen beschikt, waarvan het bedrag de tot basis genomen buitenrekeningstelling overschrijdt, kan de nieuwe wijze van vaststelling van het bedrag van den rentetoeslag in volgende formule worden uitgedrukt :

Persoonlijke bestaansmiddelen + rente die de aanvrager door het verrichten der wettelijke stortingen diende te vestigen + ouderdomsrentetoeslag = grens van uitsluiting, dit is onderscheidenlijk 6,000 en 4,000 frank.

Het stelsel, dat hierboven wordt uiteengezet, is niet enkel meer billijk dan hetgene dat thans van kracht is, maar daarenboven zullen ook menigvuldige voordeelen er uit voortvloeien.

Daarbij zal namelijk mogelijk worden gemaakt :

1° het begrijpen der wet aan de belanghebbenden, alsmede het toepassen er van aan de autoriteiten met het treffen der beslissingen omtrent de aanvragen belast, gemakkelijker te maken;

2° de trapsgewijze vastgestelde barema's af te schaffen, die al zoo menigvuldig als verscheiden zijn en waarvan het aantal, gedurende de overgangperiode, steeds zou aangroeien, zoodat zij ten slotte zoo een omvangrijk geheel zouden hebben uitgemaakt, dat het aan de Administratie zelf niet zou kunnen worden verweten dat zij er niet meer wijs uit geraakte;

3° *in feite*, indien zij niet met andere bestaansmiddelen samen genoten worden, de renten en toelagen buiten rekening te laten, die werden gevestigd, binnen de grenzen van de verzekeringswetten en, onder hetzelfde voorbehoud, de door den gewezen werkgever uitgekeerde pensioenen en de weinig belangrijke renten wegens onderhoudsplicht;

4° den toeslag geheel of gedeeltelijk te verleenen aan ascendenten van strijders of burgerlijke slachtoffers van den oorlog, indien zij over geen andere bestaansmiddelen beschikken dan het pensioen dat hun in die hoedanigheid wordt verleend;

5° de verschillende categorieën van aanvragers, onder inachtneming van den invloed van den aard der inkomsten op den stoffelijken toestand (zie art. 44) op een voet van strenge gelijkheid te stellen en zoo, op een meer adequate wijze, een billijken omslag te verzekeren van de credieten, die door de Schatkist, tot het uitkeeren van den rentetoeslag, kunnen worden bestemd.

Bij artikel 44, waarbij, wat de aanvragers betreft, de wijze van raming der bestaansmiddelen wordt vastgesteld, worden de voorwaarden van toekenning van den rentetoeslag vervangen, die het voorwerp uitmaakten van de wet van 23 Juli 1932, achtereenvolgens bij de Koninklijke besluiten van 31 Mei en 14 Juli 1933, 8 November 1934 en 31 Januari 1935 gewijzigd.

Uit de thans van kracht zijnde wetgeving zijn overge-

les dispositions faisant l'objet des 1°, 2° et 5° du texte nouveau. Elles sont relatives, respectivement, aux revenus professionnels des travailleurs manuels et intellectuels, aux bénéfices professionnels des travailleurs indépendants et à l'évaluation forfaitaire du revenu des capitaux mobiliers. Ces dispositions n'ont guère fait l'objet de critiques.

Le 3° apporte une modification importante au mode d'évaluation des revenus professionnels des agriculteurs.

Le système institué à cet égard par l'arrêté royal du 31 janvier 1935 consistait à porter en compte aux intéressés 4 fois la valeur locative des terres exploitées, fixée par les barèmes établis par le Ministère des Finances, en vue de la détermination des bénéfices agricoles.

Les critiques unanimes auxquelles a donné lieu ce système n'étaient pas dénuées de fondement.

Les valeurs locatives prises comme base de calcul, sont, en effet, fixées non par parcelles, mais bien par régions agricoles, sans qu'il soit donc tenu compte de la nature des terres exploitées ni, par voie de conséquence, de leur degré de productivité ou de rendement.

Mais, si ce système ne peut être maintenu, il ne pouvait cependant être question de se contenter de porter en compte aux agriculteurs les bénéfices professionnels fixés d'après les barèmes établis par le Ministère des Finances en vue de la perception de la taxe professionnelle. Les spécialistes des questions agricoles, consultés par le Conseil supérieur du Travail, ont dû convenir que ces bénéfices sont nettement inférieurs à la valeur réelle de l'ensemble des avantages, en argent et en nature, que les agriculteurs retirent des terres qu'ils exploitent.

Le mode d'évaluation proposé tient compte de l'ensemble de ces considérations.

Dorénavant les revenus professionnels des agriculteurs seront évalués à quatre fois le revenu cadastral des terres qu'ils exploitent.

Cette formule présente le grand avantage d'être basée pour chaque culture envisagée, sur la nature et le degré de productivité des parcelles exploitées, puisque ce sont précisément ces bases qui sont prises en ligne de compte pour déterminer le revenu cadastral. La mise en application du mode nouveau de calcul aura pour résultat de restituer, en tout ou en partie, la majoration de rente à nombre d'agriculteurs qui ont été touchés par la mesure entrée en vigueur au 1er janvier 1935.

Le 4° détermine le mode d'évaluation des revenus des propriétés bâties et non-bâties. A cet égard, il ne sera plus tenu compte exclusivement, comme actuellement, du revenu cadastral ou de la valeur locative des propriétés bâties et non bâties.

S'il convient, en effet, de ne porter en compte aux demandeurs jouissant de ressources d'une valeur *concrète* telles que salaires, pensions, etc., que le montant réel de celle-ci, il ne doit pas en être de même pour les détenteurs de capitaux mobiliers qui jouissent, non seulement des

nomen, de bepalingen die het voorwerp uitmaken van de 1°, 2° en 5° van den nieuwen tekst. Zij betreffen onderscheidenlijk de bedrijfsinkomsten van de handen- en geestes-arbeiders, de bedrijfsinkomsten der buiten dienstverband staande arbeiders en het forfaitair ramen van het inkomen der roerende kapitalen. Deze bepalingen gaven tot geen noemenswaardige critiek aanleiding.

Bij het 3° wordt een belangrijke wijziging gebracht in de wijze van ramen der bedrijfsinkomsten van de landbouwers.

Het stelsel, dat terzake, tot stand werd gebracht, bij het Koninklijk besluit van 31 Januari 1935, bestond in het aanrekenen aan de belanghebbenden van een som gelijk aan viermaal de huurwaarde der in bedrijf genomen gronden, vastgesteld bij de barema's door het Ministerie van Financiën opgemaakt, met het oog op de bepaling der bedrijfswinsten.

De eenparige critieken, waartoe bedoeld stelsel aanleiding gaf, waren niet ongegrond.

De als grondslag tot de berekening genomen huurwaarden worden immers vastgesteld, niet per perceelen, maar wel per landbouwstreken, zonder rekening te houden met den aard der in bedrijf genomen goederen, noch, bijgevolg, met de gehalte aan productiviteit of opbrengst er van.

Doch, indien dit stelsel niet mag worden behouden, zou er echter geen sprake van mogen zijn, enkel aan de landbouwers als bestaansmiddelen aan te rekenen, de bedrijfswinsten, bepaald overeenkomstig de barema's door het Ministerie van Financiën tot het innen van de beroepsbelastingen vastgesteld. De inzake landbouwaangelegenheden bevoegde personen, door den Hoogen Raad van Arbeid en Sociale Voorzorg geraadpleegd, moesten toegeven dat bedoelde winsten volstrekt beneden de waarde blijven van het geheel der voordeelen, in baar geld en in natura, die de landbouwers uit de door hun in bedrijf genomen gronden optrekken.

Bij de voorgestelde wijze van raming wordt met al die overwegingen rekening gehouden.

Deze formule levert het groot voordeel op dat zij, voor elke afzonderlijk genomen landbouwonderneming, is gesteund op den aard en het gehalte aan productiviteit der in bedrijf genomen perceelen, aangezien het precies bedoelde grondslagen zijn die in aanmerking worden genomen om het kadastraal inkomen vast te stellen. Ingevolge het toepassen van die nieuwe wijze van berekenen zal de rentetoeslag, geheel of gedeeltelijk, terug worden verleend aan een aantal landbouwers die, door de maatregelen op 1 Januari 1935 van kracht geworden, werden getroffen.

Bij het 4° wordt de wijze van raming bepaald der inkomsten van gebouwde en onbebouwde goederen. Op dit gebied zal er niet meer, zooals thans uitsluitend rekening worden gehouden met het kadastraal inkomen of met de huurwaarde der gebouwde en onbebouwde goederen.

Indien het, inderdaad, betaamt aan de aanvragers, die over bestaansmiddelen van een *concrete* waarde, zooals loonen, pensioenen, enz., beschikken, enkel het werkelijk bedrag er van aan te rekenen, dient deze regel nochtans niet nagekomen, wat betreft houders van kapitalen die niet

revenus que ces biens produisent, mais aussi de la faculté de couvrir leurs besoins par des prélèvements sur leurs capitaux. C'est déjà cette considération qui se trouve à la base de la disposition actuellement en vigueur, fixant de façon forfaitaire, le revenu des capitaux mobiliers à 6 p. c. de leur montant.

Ces raisons valent également pour les propriétés bâties ou non bâties dont le revenu sera, dorénavant, porté forfaitairement en compte aux demandeurs à raison de 6 p. c. de leur valeur vénale. Une telle disposition était inscrite déjà dans les lois de 1920, 1924 et 1927 et la valeur vénale était, à l'époque, évaluée, d'accord avec l'Administration des Contributions, à 20 fois le revenu cadastral, en ce qui concerne les propriétés bâties et à 30 fois ce revenu, en ce qui concerne les propriétés non bâties. Cette évaluation n'a jamais donné lieu à des critiques dignes d'être retenues.

Il importe de relever, ici, que, dans le but d'encourager la petite propriété, un sort plus favorable a été réservé aux demandeurs qui occupent ou exploitent, seuls, leurs propriétés bâties ou non bâties.

En ce qui les concerne, il sera uniquement tenu compte du revenu cadastral de ces propriétés.

Le mode d'évaluation des ressources prévu au 6° à l'égard des bénéficiaires de pensions d'invalidité est déjà consacré par la jurisprudence administrative. Il ne se trouvera personne, pensons-nous, pour ne pas admettre que, seule, la pension afférente à une invalidité de 100 p. c. doive être considérée comme une ressource personnelle, l'allocation accordée pour le degré d'invalidité dépassant ce pourcentage devant, au même titre d'ailleurs que celle accordée éventuellement pour l'aide d'une tierce personne, être considérée comme un simple remboursement des frais anormaux imposés aux grands invalides en raison de leur état général.

Quant au 7°, il reproduit en ses alinéas 1er et 3e le texte de l'article 9 de l'arrêté royal du 8 novembre 1934 relatif à l'évaluation forfaitaire des revenus des biens cédés.

Cette disposition établit en quelque sorte une présomption juris et de jure de conservation des biens, que le demandeur en majoration gratuite ne peut, dès lors, être autorisé à renverser.

C'est dans le but d'atténuer la sévérité de cette présomption qu'il est précisé à l'alinéa 2e nouveau que lorsque la cession a été faite à titre onéreux, la valeur de cette dernière est établie sous déduction des charges ou dettes qui ont été éteintes à l'aide du prix de la cession et des dettes que l'intéressé justifie avoir été dans la nécessité de contracter postérieurement à la cession.

Les fonctionnaires ou autorités chargés de statuer sur les demandes en majoration gratuite pourront ainsi se prononcer sur les cas qui leur sont soumis sans blesser l'équité, éventualité que devait fatalement entraîner l'application littérale du texte ancien.

alleen over de uit bedoelde goederen opgetrokken inkomsten beschikken, maar aan wien het daarenboven vrij staat, door middel der kapitalen zelf, in hun behoeften te voorzien. Op deze overweging is reeds de thans geldende bepaling gesteund waarbij, op forfaitaire wijze, het inkomen der roerende kapitalen op 6 t. h. van het bedrag er van wordt bepaald.

Bedoelde redenen gelden ook wat betreft de gebouwde of onbebouwde goederen, waarvan het inkomen, voortaan, forfaitair, aan de aanvragers, naar rato van 6 t. h. van de verkoopwaarde er van zal worden aangerekend. Een soortgelijke bepaling was reeds in de wetten van 1920, 1924 en 1927 ingeschreven en, te dien tijde, werd de verkoopwaarde, na overleg met het Bestuur der Belastingen, vastgesteld op 20 maal het kadastraal inkomen, wat de gebouwde goederen betreft en op 30 maal bedoeld inkomen, wat de onbebouwde goederen betreft. Bedoelde raming heeft nooit aanleiding gegeven tot geground bevonden critieken.

De aandacht dient hier er op gevestigd dat, met het doel den kleinen eigendom aan te moedigen, een meer gunstige maatregel werd getroffen, wat betreft de aanvragers die, alleen, hun gebouwde of onbebouwde goederen betrekken of in bedrijf nemen.

Wat hen betreft, zal er uitsluitend met het kadastraal inkomen van bedoelde eigendommen rekening worden gehouden.

De bij 6° voorziene wijze van raming der bestaansmiddelen van de gerechtigden op een invaliditeitspensioen werd reeds door de administratieve rechtspraak in toepassing gebracht. Er zal door niemand worden betwist, denken wij, dat alleen het pensioen tot een invaliditeit van 100 t. h. betrekkelijk als persoonlijk bestaansmiddel dient aangezien, daar de toelage, voor een invaliditeit die bedoelde percentage overschrijdt, even als deze, in voorkomend geval, voor de hulp van een derden persoon toegekend, zonder meer dient aangezien als een terugbetaling van de abnormale onkosten aan de groot-invaliden, uit hoofde van hun algemeenen toestand, opgelegd.

Wat liet 7° betreft, wordt in de alinea's 1 en 3 de tekst hernomen van artikel 9 van het Koninklijk besluit van 8 November 1934, betreffende de forfaitaire raming der inkomsten van afgestane goederen.

Bij bedoelde bepaling wordt, eenigermate, een vermoeden juris et de jure betreffende het behouden der goederen vastgesteld; de aanvrager mag, dienvolgens, er toe niet worden gemachtigd dit vermoeden te bestrijden.

Ten einde de strengheid van vermeld vermoeden te milderen, wordt bij de nieuwe alinea 2 nauwkeurig bepaald dat, wanneer de goederen onder bezwarende voorwaarden werden overgedragen, de waarde van den afstand wordt vastgesteld na aftrek der lasten of schulden die door middel van den prijs van den afstand werden gedelgd en der schulden die de aanvrager bewijst genoodzaakt te zijn geweest na den afstand aan te gaan.

De ambtenaren of autoriteiten met het treffen der beslissingen omtrent de aanvragen om den kosteloozen toeslag belast, zullen alzoo, over de hun voorgelegde gevallen, kunnen beslissen zonder aan de billijkheid te kort te komen, mogelijkheid waartoe het letterlijk toepassen van den vroegeren tekst fataal aanleiding moest geven.

L'article 45 tend à exclure du calcul des ressources, un montant égal à la rente de vieillesse que l'assuré est censé s'être constituée en effectuant régulièrement les versements légaux.

Il ne s'agit pas en l'occurrence d'une immunisation au sens propre de ce terme.

L'examen du tableau I B, annexé à la loi, fait apparaître, en effet, que le taux de la majoration est fixé en fonction de l'année de naissance du demandeur. A mesure que s'élargit le nombre d'années pendant lesquelles le demandeur a eu l'occasion d'effectuer des versements légaux, s'accroît la différence entre le taux auquel il peut prétendre et celui prévu pour les demandeurs nés avant 1870. C'est cette différence qui représente la partie de rente que le demandeur a dû et pu normalement se constituer et il se conçoit aisément, dès lors, qu'un montant qui est en somme venu déjà en déduction du taux de la majoration, ne doit pas être, d'autre part, porté en compte dans les ressources.

L'article 46 détermine le mode de calcul des « rentes alimentaires » que les descendants, qui sont considérés comme étant dans l'aisance, sont censés pouvoir payer à leurs ascendants demandeurs en majoration de rente.

Le texte proposé s'écarte, à cet égard, radicalement de celui qui régit actuellement la matière.

En vertu des dispositions actuelles, le montant de la « rente alimentaire » que le descendant est censé pouvoir payer est déduit du taux de la majoration auquel l'ascendant peut prétendre, eu égard à sa situation personnelle.

Il tombe sous le sens que la « rente alimentaire » ainsi évaluée ne constitue, somme toute, qu'une *ressource hypothétique* et, dès lors, la logique exige que son incidence sur le taux de la majoration ne soit pas plus directe que celle d'une *ressource réelle*.

Dorénavant, la « rente alimentaire » censée payée par les descendants, sera simplement ajoutée aux ressources personnelles du demandeur et le taux de la majoration de rente sera fixé en conséquence.

La « rente alimentaire » influencera ainsi beaucoup moins sensiblement que par le passé le taux de la majoration et il peut être tenu pour certain que la nouvelle formule, qui entraînera, d'ailleurs, une dépense considérable, permettra d'éviter nombre de discussions pénibles entre les membres d'une même famille.

Conjuguée avec l'application de l'article 43, cette innovation aura pratiquement pour conséquence que la rente alimentaire n'aura d'influence sur le taux de la majoration, que si le demandeur dispose lui-même de ressources relativement importantes ou si l'importance des revenus des descendants est telle, que le demandeur en majoration aurait un intérêt évident à introduire, au civil, une instance en obtention de pension alimentaire.

Bij artikel 45 wordt bepaald dat niet als bestaansmiddel zal worden aangerekend een bedrag gelijk aan de oudedomsrente, die de verzekerde wordt ondersteld, door de geregelde wettelijke stortingen, te hebben gevestigd.

Het geldt hier niet een buitenrekeningstelling, naar den eigenlijken zin van dit woord.

Bij inzage van de bij de wet gevoegde tabel I B, blijkt het immers dat het bedrag van den toeslag wordt vastgesteld in verhouding tot het geboortjaar van den aanvrager. Naarmate het aantal jaren stijgt gedurende dewelke aan den aanvrager de gelegenheid werd geboden de wettelijke stortingen te verrichten, groeit ook het verschil aan tusschen het bedrag, waarop hij aanspraak mag maken en dat voor de aanvragers vóór 1870 geboren, voorzien. Bedoeld verschil stemt overeen met het gedeelte der rente die de aanvrager normaal moest en heeft kunnen vestigen en het is, dienvolgens, licht te begrijpen dat een bedrag, dat ten slotte reeds van het beloop van den toeslag werd afgetrokken, anderzijds niet meer als bestaansmiddel dient aangerekend.

Bij artikel 46 wordt bepaald op welke wijze de « renten wegens onderhoudsplicht », worden berekend, die de afstammelingen, die als bemiddeld worden aangezien, worden ondersteld aan hun ascendenten, aanvragers om den rentetoeslag te kunnen uitkeeren.

De voorgestelde tekst wijkt radicaal af van dezen die thans terzake geldt.

Uit kracht der tegenwoordige bepalingen, wordt het bedrag der « rente wegens onderhoudsplicht » die de descendent wordt ondersteld te kunnen uitbetalen, *afgetrokken van het bedrag van den toeslag*, waarop de ascendent, onder inachtneming van zijn persoonlijke toestand, aanspraak mag maken.

Het spreekt van zelf dat de aldus geraamde « rente wegens onderhoudsplicht », ten slotte toch maar een *ondersteld bestaansmiddel* is en dat, dienvolgens, logischer wijze, de invloed daarvan op het bedrag van den toeslag niet grooter mag zijn dan deze van een *werkelijk bestaansmiddel*.

Voortaan zal de « rente wegens onderhoudsplicht » ondersteld door de descendenten uitgekeerd, zonder meer, bij de persoonlijke bestaansmiddelen van den aanvrager worden gevoegd om het bedrag van den rentetoeslag vast te stellen.

De « rente wegens onderhoudsplicht » zal alzoo in een veel minder gevoelige mate dan in 't verleden, invloed hebben op het bedrag van den toeslag en het lijdt geen twijfel dat, dank aan de nieuwe formule, die trouwens een aanzienlijke uitgave tengevolge zal hebben, pijnlijke twisten tusschen leden van eenzelfde familie zullen voorkomen worden.

Samengevoegd met de toepassing van artikel 43, zal uit het invoeren van dit nieuw stelsel practisch voortvloeien dat de rente wegens onderhoudsplicht slechts een invloed op het bedrag van den toeslag zal hebben, indien de aanvrager zelf over betrekkelijk hooge inkomsten beschikt of indien de bestaansmiddelen der descendenten zoo belangrijk zijn dat de aanvrager om den toeslag klaarblijkelijk er bij belang zou hebben, vóór de burgerlijke rechtbank,

D'aucuns se demanderont, sans doute, pourquoi il n'est pas proposé d'en revenir à la disposition faisant l'objet de l'article 11 de la loi du 23 juillet 1932 qui, tout en établissant le principe de la déduction d'une rente alimentaire par le descendant, imposait à l'Etat l'obligation de payer aux demandeurs la majoration afférente à ses ressources personnelles, quitte à en récupérer, tout ou partie, à l'intervention de l'Administration des contributions, à charge des enfants considérés comme étant dans l'aisance.

L'objection principale pouvant être opposée à ce système est qu'il empiète dangereusement sur les attributions du pouvoir judiciaire et que, s'il offrait d'incontestables facilités pour le bénéficiaire, il préjudiciait non moins incontestablement aux *droits* des descendants.

L'obligation de servir des aliments aux ascendants découle de l'article 205 du Code civil et l'application de cette disposition relève de la compétence exclusive des tribunaux. Dans l'évaluation des rentes alimentaires, les tribunaux tiennent compte de nombre d'éléments étrangers au fait que le descendant peut « mathématiquement » être considéré comme étant dans l'aisance, en tablant exclusivement sur le montant de ses revenus. Ils tiendront, notamment, compte de toutes les charges — permanentes et temporaires — du descendant, de la possibilité d'intervention de *chacun des descendants* et non pas seulement de celui dont l'aisance a été retenue, conformément à la législation en matière d'assurance-vieillesse et enfin, élément trop souvent perdu de vue, de la situation de ressources du demandeur lui-même, qui peut n'être pas dans le besoin, tout en ayant sollicité le bénéfice de la majoration de rente.

En donnant aux autorités administratives le droit de récupérer, à charge du descendant, des ressources qu'il était simplement censé pouvoir payer, on concédait à ces autorités un pouvoir plus étendu qu'aux tribunaux eux-mêmes, puisque les premières « condamnaient » en quelque sorte le descendant, sans que ce dernier ait été partie à la cause et, la décision étant exécutée comme en matière fiscale, sans qu'il ait même la faculté d'exercer un recours quelconque.

Pour obvier à ce dernier inconvénient, il a été objecté que les autorités chargées de statuer sur la demande en majoration pourraient convoquer les descendants, leur notifier la décision intervenue à l'égard des ascendants et que le droit d'appel pourrait être ouvert aussi bien aux uns qu'aux autres.

Qui ne voit les complications auxquelles conduirait pareille procédure, notamment lorsque le demandeur a plusieurs descendants ayant des lieux de résidence différents ? Le délai d'instruction des demandes se trouverait, dans de très nombreux cas, anormalement prolongé et, sous le prétexte discutable de dispenser une *minorité de demandeurs*

een vordering tot het bekomen van een alimentatiepensioen in te stellen.

Sommigen zullen zich, ongetwijfeld, afvragen, waarom niet wordt voorgesteld terug te keeren tot de bepalingen van artikel 11 van de wet dd. 23 Juli 1932, waarbij, onder vaststelling van het principe dat de descendent een rente wegens onderhoudsplicht was verschuldigd, aan het rijk werd opgelegd aan de aanvragers den toeslag uit te betalen, die in verband stond met hun persoonlijke inkomsten, onder voorbehoud van terugvordering er van, door bemiddeling van het Bestuur der Belastingen, ten laste der kinderen die als bemiddeld werden aangezien.

Als belangrijkste bezwaar tegen bedoeld stelsel kan worden ingeroepen dat daarbij, op een gevaarlijke manier, inbreuk wordt gemaakt op de bevoegdheden van de rechterlijke macht en dat, indien het voor den gerechtigde onwedersprekelijk het meest gunstige was, er nochtans niet kan worden betwist dat daarbij de *rechten* der descendanten werden verminkt.

De verplichting van aan de ascendenten onderhoud te verstrekken, vloeit voort uit artikel 205 van het Burgerlijk Wetboek en de toepassing van deze bepaling behoort uitsluitend tot de bevoegdheden van de rechtbanken. Bij het ramen der renten wegens onderhoudsplicht wordt, door de rechtbanken, rekening gehouden met een aantal gegevens, onafhankelijk van de vaststelling dat de descendent « mathematisch », onder inachtneming uitsluitend van het bedrag zijner inkomsten, als bemiddeld mag worden aangezien. Zij zullen namelijk rekening houden, met alle lasten — zoo blijvende, als tijdelijke — van den descendent en met de mogelijkheid van tusschenkomst van ieder der *descendenten* en niet enkel van deze die, overeenkomstig de wetgeving inzake verzekering tegen ouderdom, als bemiddeld werd aangezien; ten slotte zullen zij ook rekening houden met een element dat maar al te dikwijls uit het oog wordt verloren, namelijk den vermogenstoestand van den aanvrager zelf die, hoewel hij om den rentetoeslag heeft gevraagd, daarom niet *ipso facto* onbemiddeld is.

Door aan de administratieve autoriteiten het recht toe te kennen ten laste van den descendent, sommen terug te vorderen *die hij enkel ondersteld werd te kunnen uitbetalen*, werd aan bedoelde autoriteiten een meer uitgebreide macht verleend dan aan de rechtbanken zelf, daar eerstgenoemden, om zoo te zeggen, de descendent « veroordeelden » zonder dat laatstgenoemde als partij werd gehoord en de beslissing werd uitgevoerd zooals in fiscale zaken, zonder dus dat het hem mogelijk was eenig verhaal in te stellen.

Ten einde aan laatstgenoemd bezwaar te verhelpen, werd er voorgesteld dat de autoriteiten, die met het treffen der beslissingen omtrent de aanvraag om den toeslag zijn belast, de descendanten zouden oproepen, hun de jegens de ascendenten getroffen beslissing zouden notificeeren en, zoowel aan de eenen als de anderen, het recht van beroep in te stellen zou worden verleend.

Wie ziet niet in tot welke verwikkelingen dergelijke procedure aanleiding zou geven, namelijk wanneer de aanvrager meerdere descendanten heeft die in verschillende localiteiten hun woonplaats hebben? In vele gevallen zouden de termijnen van onderzoek der aanvragen, abnormaal worden verlengd en, onder het betwistbaar voorwendsel,

d'intenter une action en rente alimentaire à des descendants dont les ressources laissent présumer une large aisance, le système aboutirait à retarder pendant de très longs mois, *pour l'ensemble des demandeurs*, la décision qui doit intervenir.

Il n'est pas sans intérêt de signaler également que le système de la récupération des rentes alimentaires alourdit et complique, dans une mesure hors de proportion, avec l'objectif qu'il poursuit, la tâche de l'Administration. Il est significatif, à cet égard, de relever que, pour une seule année d'application du système, de juillet 1932 à juin 1933, l'Administration des Pensions de vieillesse et celle des Contributions ont reçu plus de 1,900 réclamations, dont plusieurs n'ont, à l'heure actuelle, pas encore pu obtenir une solution...

L'expérience de l'application de la formule préconisée, prouvera, de façon indubitable, qu'elle est seule de nature à assurer un juste équilibre entre tous les intérêts en cause.

L'article 46 déroge-t-il, dans la rédaction proposée, aux dispositions du Code civil, en vertu desquelles les contestations relatives à la déduction et au paiement des rentes alimentaires ressortissent au domaine du pouvoir judiciaire ?

En rien; il convient, en effet, de remarquer que la disposition qui est soumise à vos délibérations, n'impose aux descendants aucune obligation de payer la rente au montant évalué d'après les règles qu'elle établit, mais se borne à considérer que cette rente pourrait être servie au demandeur en majoration.

En résumé, elle impose au demandeur en majoration, appelé à justifier de son état de besoin, une condition supplémentaire basée, non plus sur ses ressources personnelles, mais sur celles de ses descendants.

Dès lors, la décision prise en cette matière, sera souveraine, et elle ne sera pas susceptible d'être rapportée, ni révisée, dans l'hypothèse où le pouvoir judiciaire déciderait, pour des raisons dont il est seul juge, que le descendant ne doit servir aucune pension alimentaire ou qu'il doit servir une pension d'un montant inférieur à celui évalué conformément à l'article 46.

**

On s'est demandé s'il n'y avait pas lieu de relever le montant des bases servant à déterminer si un descendant se trouve ou non dans l'aisance, au sens de la présente législation.

A cet égard, il y a lieu de ne pas perdre de vue les considérations suivantes :

1° le degré d'aisance des descendants est calculé d'après le montant *imposable* des revenus professionnels.

D'après les lois coordonnées relatives aux impôts sur

een minderheid van aanvragers er van te ontslaan tegen descendentes, waarvan de bestaansmiddelen een ruimen welstand laten onderstellen, een vordering tot het bekomen van een rente wegens onderhoudsplicht in te stellen, zou het stelsel de oorzaak er van zijn dat, *voor alle aanvragers*, gedurende lange maanden de te treffen beslissing zou worden uitgesteld.

Het is niet zonder belang, tevens, bekend te maken dat het stelsel van terugvordering der rente wegens onderhoudsplicht, op een wijze die buiten verhouding is met het beoogde doel, de taak der Administratie lastig en ingewikkeld maakt. Op dit gebied is het kenmerkend aan te stippen dat, voor een enkel jaar van toepassing van het stelsel, van Juli 1932 tot Juni 1933, het Bestuur der Ouderdomspensioenen en dat der Belastingen meer dan 1,900 bezwaarschriften hebben ontvangen, waarvan, sommige, tot nog toe, hun beslag nog niet hebben gekregen.

Bij de toepassing van de voorgestelde formule zal, op onbetwistbare wijze, worden bewezen, dat zij alleen van aard is om het evenwicht te verzekeren tusschen al de belangen die in de zaak zijn betrokken.

Wordt bij artikel 46, in de voorgestelde redactie er van, afgeweken van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek, krachtens dewelke de betwistingen betreffende het vaststellen en het uitbetalen van alimentatiepensioenen tot de bevoegdheden van de rechterlijke macht behooren ?

Volstrekt niet; bij de bepaling, die U ter beraadslaging wordt voorgelegd, wordt, immers, aan de descendentes geen verplichting opgelegd de rente uit te betalen waarvan het bedrag werd vastgesteld overeenkomstig de daarbij voorziene regels. Vermelde bepaling beteekent enkel dat *die rente aan den aanvrager om den toelag zou kunnen worden uitbetaald*.

Kortom, daarbij wordt aan den aanvrager om den toelag, die van zijn onbemiddeldheid moet laten blijken, een aanvullende voorwaarde opgelegd, die niet meer op zijn persoonlijke bestaansmiddelen, doch wel op deze van zijn descendentes is gesteund.

Bijgevolg zal de terzake, getroffen beslissing onherroepelijk zijn en zij zal niet kunnen worden ingetrokken noch herzien, in de veronderstelling dat de rechterlijke macht zou beslissen, op grond van redenen die zij alleen dient te beoordeelen, dat de descendent geen pensioen wegens onderhoudsplicht dient uit te betalen of dat hij een pensioen dient uit te keeren, waarvan het bedrag minder beloopt dan dit overeenkomstig art. 46 berekend.

**

De vraag werd gesteld of er geen aanleiding toe bestond het bedrag te verhoogen der basissen waarbij wordt vastgesteld of een descendent, naar den zin der huidige wetgeving, al dan niet als welhebbend dient aangezien.

Terzake mag uit het oog niet worden verloren dat :

1° de graad van bemiddeldheid wordt berekend naar het *belastbaar* bedrag der bedrijfsinkomsten.

Overeenkomstig de gecoördineerde wetten betreffende

les revenus, les charges professionnelles des salariés sont fixées, à défaut d'éléments probants, au quart si les rémunérations sont inférieures à 15,000 francs et au cinquième, avec minimum de 3,750 francs si elles dépassent ce chiffre;

2° le montant de la rente alimentaire n'est fixé, selon qu'il existe un ou des ascendants en vie dans *une* branche ou un ou des ascendants en vie dans les *deux* branches, qu'à la moitié ou au *quart* de la différence entre le montant des revenus du descendant et le chiffre de l'exonération;

3° la rente alimentaire n'est plus déduite du taux de la majoration, mais est portée en compte dans les ressources du demandeur. Par application de cette nouvelle règle, un ascendant, marié, né en 1872, ne disposant d'aucune ressource personnelle, obtiendra le taux maximum de la majoration, si la rente alimentaire censée due par ses descendants ne dépasse pas 2,800 francs. La majoration ne sera refusée que si la rente alimentaire dépasse 2,800 francs + 3,000 = 5,800 francs.

Le tableau ci-dessous permettra de se rendre compte que le nouveau système de calcul de la rente alimentaire est nettement plus favorable que celui actuellement en vigueur.

de inkomstenbelastingen worden, bij gebrek aan afdoende bewijzen, de beroepslasten vastgesteld op een vierde, indien de bezoldigingen minder dan 15,000 frank belopen en op een vijfde, met een minimum van 3,750 frank indien zij dit cijfer overschrijden;

2° naar gelang een of meer ascendenten van *eenen* tak of een of meer ascendenten van de *twee* takken nog in leven zijn, het bedrag der rente wegens onderhoudsplicht slechts wordt vastgesteld op de *half*t of het *vierde* van het verschil tusschen het bedrag der inkomsten van den descendant en het beloop der buitenrekeningstelling;

3° het bedrag der rente wegens onderhoudsplicht niet meer van den toeslag wordt afgetrokken, maar als bestaansmiddelen, den aanvrager wordt aangerekend. Bij toepassing van dezen nieuwen regel, zal een gehuwd ascendent, in 1872 geboren en die over geen enkel bestaansmiddel beschikt, het maximum bedrag van den toeslag verkrijgen, indien de rente wegens onderhoudsplicht ondersteld door zijn descendanten verschuldigd, 2,800 frank niet overschrijdt. De toeslag zal eerst dan worden geweigerd wanneer de rente wegens onderhoudsplicht 2,800 frank + 3,000 = 5,800 frank overschrijdt.

Bij de hierna opgegeven tabel, is het mogelijk zich er van te vergewissen dat het nieuwe stelsel van berekening der rente wegens onderhoudsplicht volstrekt gunstiger is dan het stelsel dat thans van kracht is.

	Communes de moins de 5,000 habitants	Communes de 5,000 à 30,000 habitants exclusivement	Communes de 30,000 habitants et plus
	Gemeenten met minder dan 5,000 inwoners	Gemeenten met 5,000 tot en zonder 30,000 inwoners	Gemeenten met 30,000 inwoners of meer
Montant imposable des revenus professionnels au delà duquel le descendant-salarié-supposé marié et ayant à charge 1 enfant de moins de 16 ans est supposé dans l'aisance.	13,000	15,600	19,500
<i>Belastbaar bedrag der bedrijfsinkomsten, waarboven de loontrekkende descendant, ondersteld gehuwd en hebbende een kind van minder dan 16 jaar ten laste, wordt beschouwd als bemiddeld.</i>			
Montant des revenus professionnels bruts correspondant à ces limites.	16,750	19,500	24,375
<i>Bedrag der bruto bedrijfsinkomsten dat met die grenzen overeenstemt.</i>			
<i>1re hypothèse : le descendant a des ascendants en vie dans une seule branche :</i>			
<i>Eerste onderstelling : ascendenten van één tak zijn nog in leven :</i>			

	Communes de moins de 5,000 habitants	Communes de 5,000 à 30,000 habitants exclusivement	Communes de 30,000 habitants et plus
	<i>Gemeenten met minder dan 5,000 inwoners</i>	<i>Gemeenten met 5,000 tot en zonder 30,000 inwoners</i>	<i>Gemeenten met 30,000 inwoners of meer</i>
1° Le taux maximum de la majoration (3,000 fr.) sera accordé si les revenus professionnels bruts du descendant ne sont pas supérieurs à :			
1° <i>Het maximum bedrag van den toeslag (3,000 fr.) zal worden verleend, indien de bruto beroepsinkomsten van den descendent niet hooger zijn dan :</i>	23,250	26,500	31,375
2° La majoration sera refusée si les revenus professionnels bruts sont supérieurs à :			
2° <i>De toeslag zal worden geweigerd, indien de bruto beroepsinkomsten hooger zijn dan :</i>	30,750	34,000	38,875
2° <i>hypothèse</i> : Le descendant a des ascendants en vie dans les deux branches :			
<i>Tweede onderstelling</i> : Ascendenten van beide takken zijn nog in leven :			
1° Le taux maximum de la majoration sera accordé si les revenus professionnels bruts du descendant ne sont pas supérieurs à :			
1° <i>Het maximum bedrag van den toeslag zal worden verleend indien de bruto beroepsinkomsten niet hooger zijn dan :</i>	30,250	33,500	38,375
2° La majoration sera refusée si les revenus professionnels bruts sont supérieurs à :			
2° <i>De toeslag zal worden geweigerd indien de bruto beroepsinkomsten hooger zijn dan :</i>	45,250	48,500	53,375

L'article 47 énumère les catégories de personnes qui ne peuvent, quelles que soient leurs ressources réelles, prétendre à l'octroi de la majoration. Sauf en ce qui concerne la modification commentée ci-dessous il se borne à reproduire les dispositions en vigueur.

La présomption d'aisance ne sera plus opposée dorénavant, aux personnes qui, au cours des cinq années précédant l'introduction de leur demande, ont exercé normalement des professions libérales ou ont assumé des charges ou offices.

La suppression de cette disposition se justifie par la considération qu'il n'est nullement établi que les personnes qui doivent être rangées dans cette catégorie ont pu réaliser, sur leurs bénéfices professionnels, des économies d'un montant tel qu'il faille présumer qu'elles puissent vivre sans l'appoint de la majoration.

Bij artikel 47 worden de categorieën van personen opgesomd die, onverschillig hun werkelijke bestandsmiddelen, op den toeslag geen aanspraak mogen maken. Behoudens wat betreft de wijziging die, hieronder, wordt gecommenteerd, worden daarbij enkel de bestaande bepalingen overgenomen.

Het vermoeden van welstand zal, voortaan, niet meer worden ingeroepen ten overstaan van de personen die, in den loop van de vijf jaar aan het indienen hunner aanvraag voorafgaand, op normale wijze, een vrij beroep hebben uitgeoefend of lastgevingen of diensten hebben vervuld.

De schrapping van vermelde bepaling wordt gebillijkt door de overweging dat het geenszins is bewezen dat de personen, die in vermelde categorie dienen ingedeeld, door middel hunner beroepswinsten, spaarpenningen hebben kunnen vergaren die aanzienlijk genoeg zijn, om te laten vermoeden dat ze, zonder behulp van den toeslag, in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Des situations abusives ne sont, au demeurant, pas à craindre, en ce domaine, parce que l'expérience permet d'affirmer que, parmi cette catégorie de personnes, seules celles qui présumant que la majoration leur sera indispensable pour pourvoir aux besoins de l'existence, effectuent, à cet effet, les versements légaux.

L'article 48 précise, en ce qui concerne les personnes nées à partir du 1er janvier 1867, les versements que les assurés obligatoires ou libres doivent avoir effectués pour pouvoir obtenir, sans réduction, la majoration, après enquête sur les ressources.

Le texte nouveau se borne à codifier à cet égard les dispositions de la législation en vigueur.

L'article 49 établit la réduction dont la majoration de rente sera affectée pour chaque versement manquant ou insuffisant.

Actuellement, le montant de la majoration est réduit proportionnellement au rapport entre le nombre de versements que l'assuré a opérés et celui qu'il eût dû effectuer.

Cette règle s'est avérée nettement défavorable aux assurés atteignant l'âge de 65 ans pendant la première période de l'application de la loi. C'est ainsi que l'assuré, né en 1867, subit en raison de l'omission ou de l'insuffisance d'un seul versement, une réduction de 50 p. c. du taux de la majoration alors que, pour l'assuré né en 1875, un même manquement n'eût plus entraîné qu'une réduction de 10 p. c.

La réduction uniforme par versement manquant ou insuffisant qu'instaure le texte proposé mettra fin à ces inégalités.

L'article 51 se borne à inscrire dans le texte légal les sanctions que les autorités, chargées de statuer sur les demandes en majoration, peuvent prononcer à l'égard des demandeurs qui ont fait une déclaration inexacte de leurs ressources.

Ces sanctions ne sont autres que celles qui faisaient déjà l'objet des articles 31 et 47 de l'arrêté royal du 5 mai 1931, portant les mesures d'exécution de la loi du 14 juillet 1930.

TITRE IV.

De la majoration de rente de veuve et des allocations d'orphelins.

Article 53. — En vertu des dispositions actuelles, le montant de l'allocation d'orphelins varie suivant que l'épouse de l'assuré était ou non en vie au moment du décès de ce dernier.

Dès lors, pour un enfant n'ayant plus ni père, ni mère, le taux de l'allocation était, tantôt de 240 francs tantôt de 420 francs.

Misbruiken zijn, trouwens, op dit gebied niet te vrezen, aangezien uit de ondervinding is gebleken dat, onder deze categorie van personen, enkel dezen die vermoeden dat de toeslag hun onontbeerlijk zal zijn, de wettelijke stortingen verrichten.

Bij artikel 48 wordt, wat betreft de personen met ingang van 1 Januari 1867 geboren, het bedrag verduidelijkt der stortingen die de verplicht- of vrijwillig verzekerden dienen te verrichten om, zonder vermindering, den toeslag, na onderzoek aangaande de bestaansmiddelen, te verkrijgen.

Bij den nieuwen tekst worden enkel de verspreide bepalingen van de thans geldende wetgeving gecodificeerd.

Bij artikel 49 wordt de vermindering vastgesteld die, voor elke ontbrekende of ontoereikende storting, op den toeslag zal worden toegepast.

Thans wordt het bedrag van den toeslag verminderd in evenredigheid met de verhouding tusschen het aantal stortingen die de verzekerde heeft gedaan en het aantal dat hij diende te verrichten.

Deze regel is erg ongunstig gebleken voor de verzekerden die den leeftijd van 65 jaar bereiken gedurende de eerste periode van toepassing der wet. Zoo is het dat, wat betreft een verzekerde in 1867 geboren, om wille van een enkel ontbrekende of ontoereikende storting, de toeslag met 50 t. h. wordt verminderd, dan wanneer, wat betreft een verzekerde in 1875 geboren, eenzelfde verzuim slechts tot een vermindering van 10 t. h. aanleiding zou gegeven hebben.

De eenvormige vermindering, per ontbrekende of ontoereikende storting, die bij den nieuwen tekst wordt ingevoerd, zal aan bedoelde ongelijkheid een einde stellen.

Bij artikel 51 worden, zonder meer in den wettekst de strafmaatregelen ingeschreven, die de autoriteiten, met het treffen der beslissingen omtrent de aanvragen om den toeslag belast, er toe gemachtigd zijn uit te spreken tegenover de aanvragers die een onnauwkeurige aangifte hunner bestaansmiddelen hebben gedaan.

Bedoelde strafmaatregelen zijn deze die het voorwerp uitmaakten van artikels 31 en 47 van het Koninklijk besluit dd. 5 Mei 1931, houdende de uitvoeringsmaatregelen der wet dd. 14 Juli 1930.

TITEL IV.

De weduwerentetoeslag en de weezentoelagen.

Artikel 53. — Uit kracht der vigeerende bepalingen, schommelde het bedrag van de weezentoeelage, naarmate de echtgenoot van den verzekerde, op het oogenblik van het overlijden van laatstgenoemde, al dan niet in leven was.

Dienvolgens bedroeg de toelage, wat een kind betreft dat ouderloos was, nu eens 240 frank dan 420 frank.

Le texte proposé tend à apporter plus d'unité dans l'attribution de ces allocations.

Lorsque le conjoint d'un assuré marié du sexe masculin est en vie, le montant de l'allocation est fixé à 240 francs pour chaque enfant âgé de moins de 16 ans, qui était à charge de l'assuré au moment de son décès.

En cas de décès du conjoint survivant, ainsi qu'en cas de décès d'un assuré de l'un ou l'autre sexe célibataire, veuf ou divorcé ayant à sa charge des enfants âgés de moins de 16 ans, le montant de l'allocation est fixé à 420 francs par enfant et est payé à la personne ou à l'institution qui pourvoit à l'entretien de l'orphelin.

Article 55. — En vertu des dispositions de la loi du 14 juillet 1930, la majoration de rente de veuve et les allocations d'orphelins prennent cours à la même époque que la rente de veuve, quelle que soit la date d'introduction de la demande, sous la seule réserve d'application, le cas échéant, de la prescription spéciale de 5 ans.

Il est proposé de limiter le droit à la liquidation des avantages, avec effet à la date du décès de l'assuré, aux seules demandes qui auront été formulées dans un délai de six mois. Passé ce délai, les avantages qui seraient éventuellement accordés, ne prendraient cours que le premier du mois suivant celui de l'introduction de la demande.

Une disposition analogue se retrouve dans la législation spéciale relative à la retraite des ouvriers mineurs.

Article 56. — En vertu des dispositions légales et réglementaires actuellement en vigueur, la majoration de rente de veuve et, éventuellement, les allocations d'orphelins ne sont pas accordées en cas d'absence ou d'insuffisance de versement pour une année d'assurance quelconque, même lorsqu'il s'agit du versement afférent à l'année d'assurance en cours au moment du décès de l'assuré.

Le maintien de ces règles aurait entraîné le rejet d'un nombre sans cesse croissant de demandes; il peut, d'ailleurs, difficilement être contesté que le refus pur et simple de la totalité de la majoration de rente de veuve et des allocations d'orphelins, en raison de l'absence ou de l'insuffisance d'un seul versement, constitue une sanction trop sévère.

Il est proposé d'adopter pour l'octroi de la majoration de rente de veuve et des allocations d'orphelins, des règles analogues à celles qui sont proposées pour l'attribution de la majoration de rente de vieillesse après enquête sur les ressources :

1° Ces avantages ne seront pas accordés s'il n'a pas été effectué la moitié au moins du nombre des versements requis, y compris celui relatif à l'année d'assurance en cours au moment du décès;

2° Si cette condition est remplie, chaque absence ou insuffisance de versement entraînera une diminution de 60 francs pour la majoration de rente de veuve, les allo-

De voorgestelde tekst heeft ten doel meer eenheid in het toekennen der weezentolagen te brengen.

Wanneer de echtgenoot van een mannelijk gehuwd verzekerde in leven is, wordt het bedrag der toelage vastgesteld op 240 frank voor ieder kind van minder dan 16 jaar dat, bij het overlijden van den verzekerde, te zijnen laste was.

In geval de overlevende echtgenoot overlijdt, alsmede in geval van overlijden van een verzekerde van een of ander kunne, die nog niet gehuwd, weduwnaar of godivorceerd is en die kinderen van minder dan 16 jaar oud te zijnen laste heeft, wordt het bedrag op 420 frank per kind vastgesteld en wordt het uitbetaald aan den persoon of aan de instelling, die in het onderhoud van den wees voorziet.

Artikel 55. — Uit kracht der bepalingen van de wet van 14 Juli 1930, gaan de weduwerentetoeslag en de weezentolagen in op hetzelfde oogenblik als de weduwerente, onverschillig den datum van indiening der aanvraag, onder voorbehoud enkel van toepassing, in voorkomend geval, van de speciale verjaring van vijf jaar.

Er wordt voorgesteld het recht op de uitkeering der voordeelen met uitwerking vanaf den datum van overlijden van den verzekerde, alleen toe te staan wat betreft de aanvragen die binnen een termijn van zes maand werden ingediend. Eens bedoelden termijn verstreken, zouden de voordeelen die, eventueel, zouden worden verleend, slechts ingaan met den eersten der maand volgend op die in den loop waarvan de aanvraag werd ingediend.

Een dergelijke bepaling werd reeds in de wetgeving betreffende het pensioen der mijnwerkers ingelascht.

Artikel 56. — Uit kracht van de thans geldende wettelijke en reglementaire bepalingen, worden de weduwerentetoeslag en, in voorkomend geval, de weezentolagen niet verleend indien, voor onverschillig welk verzekeringsjaar, een storting ontbreekt of ontoereikend is, zelfs indien het de storting betreft tot het jaar betrekkelijk in den loop waarvan de verzekerde is overleden.

Het behouden van die regels zou het niet inwilligen tengevolge gehad hebben van een immer toenemend aantal aanvragen; het kan, trouwens, bezwaarlijk worden betwist dat het weigeren, zonder meer, van den weduwerentetoeslag en de weezentolagen, om wille van het ontbreken of het ontoereikend zijn van een enkele storting een al te strenge strafmaatregel is.

Er wordt voorgesteld, wat betreft het verleen van den weduwerentetoeslag en de weezentolagen, soortgelijke regelen aan te nemen als deze die worden voorgesteld voor het toekennen van den ouderdomsrentetoeslag na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen :

1° Bedoelde voordeelen zullen niet worden verleend, indien niet ten minste de helft van het aantal vereischte stortingen werd verricht, daarin begrepen de storting tot het verzekeringsjaar in den loop waarvan de verzekerde is overleden betrekkelijk;

2° Is aan bedoelde vereischte voldaan, zal wegens elke ontbrekende of ontoereikende storting, de weduwerentetoeslag met 60 frank worden verminderd; de weezentoe-

cations d'orphelins étant, en pareil cas, accordées sans réduction.

Article 57. — La loi du 14 juillet 1930 prévoyait déjà que la veuve qui se remarie perd son droit au bénéfice de la majoration de rente de veuve.

Le second alinéa de cet article a pour but de mettre, en concordance, pour les cas spéciaux visés, les conditions de liquidation de la majoration de rente de veuve, avec celles appliquées en matière de majoration de rente de vieillesse.

Article 60. — Les modifications apportées dans l'énumération des ressources spéciales du Fonds des Veuves et des Orphelins sont relatives :

1° à la contribution spéciale à payer par les assurés du sexe masculin, nés avant le 1 janvier 1908. Le taux de cette contribution a été établi, non seulement, comme actuellement, en fonction de l'année de naissance de l'assuré, mais également en considération du *montant* du versement effectué au cours de l'année d'assurance envisagée;

2° à l'attribution au Fonds des Veuves et des Orphelins des réserves des assurances devenues sans objet.

TITRE V.

Du Fonds des Dotations.

Les dispositions faisant l'objet de ce titre sont reprises de l'arrêté royal du 30 mars 1936.

Le rapport au Roi qui précède cet arrêté contient tous renseignements relatifs à la création et au fonctionnement de cet organisme.

Article 61, § 2. — Au moyen des ressources mises à sa disposition, le Fonds des Dotations doit faire face non seulement au paiement des majorations de rente de vieillesse et de rente de veuve et des allocations d'orphelins, mais en même temps aux frais de son fonctionnement. Ceux-ci sont actuellement supportés par les ressources extraordinaires du Fonds, c'est-à-dire par l'emprunt.

La modification proposée au texte actuel de l'article 61, § 2, 1°, a pour but de faire disparaître cette anomalie et de mettre les dépenses résultant du fonctionnement du Fonds à charge de la dotation annuelle qu'il reçoit de l'Etat et qui constitue une de ses ressources normales.

TITRE VI.

Dispositions spéciales.

Les dispositions faisant l'objet de ce titre ont été reprises de la loi du 14 juillet 1930 et adaptées, notamment l'article 65, aux nouvelles conditions d'octroi de la majoration, sans enquête sur les ressources.

lagen, echter, worden in dergelijk geval, zonder vermindering verleend.

Artikel 57. — Reeds bij de wet van 14 Juli 1930 werd voorzien dat de weduwe die hertrouwt haar recht op den weduwenrentetoeslag verliest.

Bij de tweede alinea van dit artikel wordt, voor de daarbij opgesomde speciale gevallen, beoogd de voorwaarden van uitkeering van den weduwenrentetoeslag in overeenstemming te brengen met deze toegepast inzake ouderdomsrentetoeslag.

Artikel 60. — De wijzigingen gebracht in de opsomming der speciale geldmiddelen van het Fonds voor Weduwen en Weezen betreffen :

1° de speciale bijdrage te betalen door de mannelijke verzekerden vóór 1 Januari 1908 geboren. Het beloop dezer bijdrage werd vastgesteld, onder inachtneming, niet alleen, zooals thans, van het geboortjaar van den verzekerde, maar, tevens, van het bedrag der storting gedaan in den loop van het in aanmerking te nemen verzekeringsjaar;

2° het toekennen aan het Fonds voor Weduwen en Weezen van de reserves der zonder bestemming geworden verzekeringen.

TITEL V.

Het Dotatiënfonds.

Bij dezen titel worden de bepalingen van het Koninklijk besluit van 30 Maart 1936 overgenomen.

In de voordracht aan den Koning, die aan bedoeld besluit voorafgaat, komen al de inlichtingen voor tot de inrichting en de werking van deze instelling betrekkelijk.

Artikel 61, § 2. — Door middel der tot zijne beschikking gestelde geldmiddelen dient het Dotatiënfonds te voorzien, niet alleen in de betalingen van den ouderdoms- en weduwenrentetoeslag en der weezentoeelagen, doch ook nog in de kosten door zijn werking veroorzaakt. Laatste genoemden worden thans gedragen door de buitengewone geldmiddelen van het Fonds, dit is door middel van leeningen.

De vastgestelde wijziging in den huidige tekst van artikel 61, § 2, 1°, heeft voor doel deze ongerijmdheid te laten verdwijnen en de kosten die voortvloeien uit de werking van het Fonds ten laste te leggen van de jaarlijksche dotatie die het vanwege het Rijk ontvangt en die een zijner normale geldmiddelen uitmaakt.

TITEL VI.

Speciale bepalingen.

De bepalingen onder dezen titel ingelascht, werden uit de wet van 14 Juli 1930 overgenomen en aangepast, namelijk artikel 65, aan de nieuwe voorwaarden gesteld tot het verleen van den toeslag zonder onderzoek omtrent de bestaansmiddelen.

Il n'a pas été jugé opportun de proposer des modifications essentielles à ces dispositions, parce que le Conseil Supérieur du Travail et de la Prévoyance Sociale est chargé actuellement d'examiner l'opportunité d'abaisser l'âge de la pension et que la situation des travailleurs occupés dans des métiers particulièrement insalubres est une de celles qui retiendra, à cet égard, tout spécialement son attention.

TITRE VII.

Dispositions pénales.

Article 67. — Cet article fixe les pénalités que peut encourir l'employeur qui n'opère pas les retenues sur le salaire de son personnel ou néglige d'en opérer le transfert à l'organisme-assureur, conjointement avec sa part, en-dehors des délais prescrits.

Il fixe également le mode de réparation civile du préjudice ainsi causé. Il importe de préciser à cet égard que les lois d'assurance sociale qui sont d'ordre public, s'écarterent des règles du droit commun en matière d'assurance. Elles imposent aux employeurs des obligations dont la non-exécution engage automatiquement leur responsabilité envers leur personnel préjudicié, sans mise en demeure préalable; elles ne créent, par contre, aucun lien de droit entre les employeurs et l'organisme d'assurance. Celui-ci n'ayant pas d'action pour contraindre les employeurs au versement des cotisations, il en résulte qu'il n'est pas tenu d'accepter comme réguliers les versements effectués en dehors des délais et conditions fixés par la loi et les arrêtés d'exécution.

L'article 67 remplace l'article 64 de la loi du 14 juillet 1930.

Certains tribunaux ont estimé que les dispositions faisant l'objet de ce dernier article, permettaient de condamner l'employeur, au titre de réparation, à effectuer le versement des cotisations qu'il avait négligé de prélever sur le salaire de son personnel, mais non de le condamner au paiement des cotisations patronales.

Il est donc proposé de substituer au texte actuellement en vigueur, une disposition mieux en rapport avec l'intention du législateur et qui ne prêterait plus à l'équivoque.

D'autre part, l'absence de versement ou le retard dans la transmission à l'organisme assureur des versements par l'employeur, peuvent provoquer, indépendamment d'une perte ou d'une réduction de la rente, la perte ou la diminution sensible des avantages gratuits accordés par l'Etat, aux assurés au compte desquels les versements ont été effectués régulièrement. Cette perte pouvait être réparée moyennant versement, par l'employeur, d'un capital compensatoire généralement fort élevé. L'expérience a prouvé

Het kwam niet als geschikt voor, essentiële wijzigingen in bedoelde bepalingen voor te stellen, omdat de Hooge Raad van Arbeid en Sociale Voorzorg thans er mede is belast te onderzoeken of het niet gepast ware den leeftijd van de op pensioenstelling te verlagen; de toestand van de arbeiders die in bijzonder ongezonde ambachten werkzaam zijn, zal, op dat gebied, gansch bijzonder door den Raad in acht worden genomen.

TITEL VII.

Strafbepalingen.

Artikel 67. — Bij dit artikel worden de straffen bepaald die mogen worden opgelegd aan den werkgever die de afhoudingen op het loon van zijn personeel niet doet of die verwaarloost ze, samen met zijn bijdrage, binnen den voorgeschreven termijn, aan de verzekeringsinstelling over te maken.

Daarbij wordt eveneens de wijze vastgesteld van burgerlijke schadeloosstelling voor de alzoo veroorzaakte schade. Het is nuttig daaromtrent nauwkeurig te bepalen dat, bij de wetten van sociale verzekering, die van openbare orde zijn, wordt afgeweken van het gemeene recht inzake verzekering. Het niet nakomen der verplichtingen die daarbij aan de werkgevers worden opgelegd stelt laatstgenoemde automatisch verantwoordelijk jegens het benadeeld personeel, zonder voorafgaande in gebreke stelling; bij vermelde wetten wordt, daarentegen, geen enkel rechtsverband tot stand gebracht tusschen de werkgevers en de verzekeringsinstelling. Aangezien laatstgenoemde over geen enkel vordering beschikt om de werkgevers tot het storten der bijdragen te verplichten, vloeit daaruit voort dat zij niet is gehouden als geregelde stortingen aan te nemen, stortingen die worden verricht buiten de termijnen en voorwaarden bij de wet en de uitvoeringsbesluiten bepaald.

Bij artikel 67 wordt artikel 64 van de wet dd. 14 Juli 1930 vervangen.

Sommige rechthanken hebben geacht dat de bepalingen van laatstgenoemd artikel, het wel mogelijk maakten den werkgever te veroordeelen, tot het storten, als schadeloosstelling der bijdragen die hij had verzuimd van het loon van zijn personeel af te houden, maar niet tot het betalen der werkgeversbijdragen.

Ten einde daaraan te verhelpen, wordt er, derhalve, voorgesteld den thans van kracht zijnden tekst te vervangen door een bepaling die meer met het inzicht van den wetgever overeenstemt en die tot geen dubbelzinnigheid meer aanleiding zal geven.

Anderzijds, kunnen het ontbreken van stortingen of het niet tijdig overmaken er van door den werkgever aan de verzekeringsinstelling, naast het verlies of de vermindering der rente, een aanzienlijke vermindering als gevolg hebben van de kosteloze voordeelen, die door het Rijk worden verleend aan de verzekerden op wier rekening de stortingen geregeld werden gedaan. Dit verlies kon worden goed gemaakt mits storting, vanwege den werkgever, van een in 't algemeen zeer aanzienlijk compensatiekapitaal. De on-

que cette solution ne présente qu'un caractère purement théorique; quand le salarié désire faire valoir ses droits à cet égard, il se trouve généralement devant un patron insolvable ou en état de faillite.

En vue de porter remède à ces situations malheureuses, il est proposé de stipuler à l'article 67, qu'au point de vue de l'octroi des avantages gratuits à charge de l'Etat, les versements transférés à la suite d'une décision judiciaire, seront considérés comme ayant été opérés endéans le délai légal et que seront également considérées comme telles, les cotisations dont le recouvrement par voie de contrainte est rendu impossible, en raison de l'insolvabilité dûment constatée de l'employeur ou de l'insuffisance de l'actif, lorsque l'employeur a été déclaré en faillite.

Cette dérogation à la règle qui prescrit la régularité et l'annuité des versements ne se conçoit que dans le cas où des poursuites judiciaires ont été exercées contre un employeur en défaut; sa justification se trouve dans le fait que le salarié, malgré qu'il ait défendu ses intérêts en faisant usage de tous les moyens que la loi met à sa disposition, est victime d'un tiers qui n'a pas rempli ses obligations en temps utile et qui se trouve dans l'impossibilité matérielle de réparer le dommage résultant de ses négligences.

Article 69. — Aux termes de l'article 69 du projet, l'action publique et l'action civile résultant des infractions visées par l'article 67 ne se prescrivent que par une année. Il importe de signaler que ce délai ne prend cours que lorsque l'assuré a cessé d'être au service de son employeur en défaut; si lors de la cessation du contrat de louage de service, l'employeur détient encore tout ou partie des prélèvements opérés sur le salaire de l'assuré, le délai de prescription est suspendu jusqu'au moment où les cotisations prélevées auront été transférées à l'organisme assureur.

Cette dérogation aux règles du droit commun se justifie du fait que l'assuré ne se rend pas toujours immédiatement compte des infractions commises à son égard, et qu'il ne dispose pas de toute sa liberté d'action contre son employeur aussi longtemps qu'il est à son service.

Le texte de l'article s'inspire de celui de la loi du 24 décembre 1928 qui établit les règles relatives au délai et à la prise de cours de la prescription en matière d'infractions aux lois du 10 décembre 1924 et du 14 juillet 1930 actuellement en vigueur en matière d'assurance contre la vieillesse et le décès prématuré.

L'expérience a démontré cependant que cette loi spéciale, tout en protégeant d'une manière déjà efficace les intérêts des assurés, comporte encore une lacune qu'il y a lieu de combler.

dervinding heeft er van laten blijken dat deze oplossing van louter theoretischen aard is; wanneer een loontrekkende desaan gaande zijn rechten wenscht te laten gelden, staat hij, in algemeenen regel, tegenover een werkgever die insolvent of failliet is.

Ten einde te verhelpen aan toestanden die, op dat gebied, betreurenswaardig zijn, wordt er voorgesteld bij artikel 67 te bepalen dat, wat betreft het toekennen van de kosteloze voordeelen ten laste van het Rijk, de stortingen ingevolge een rechterlijke beslissing overgemaakt, als binnen den wettelijken termijn gedaan zullen worden aangezien; zouden eveneens als dusdanig worden beschouwd de bijdragen waarvan het innen bij middel van dwang, onmogelijk wordt gemaakt, wegens de behoorlijk vastgestelde insolventie van den werkgever of de ontoereikendheid van het actief, wanneer de werkgever in staat van faillissement verkeert.

Deze afwijking van den regel, waarbij wordt voorgeschreven dat de stortingen geregeld en jaarlijks dienen verricht, kan enkel worden geduld wanneer rechterlijke vervolgingen tegen een in verzuim zijnden werkgever werden ingesteld; ze wordt hierdoor gebillijkt dat de loontrekkende, hoewel hij, tot het vrijwaren van zijn belangen, al de middelen heeft aangewend bij de wet te zijner beschikking gesteld, het slachtoffer is geworden van een derde die, te gelegener tijde, zijn verplichtingen niet is nagekomen en die in de stoffelijke onmogelijkheid verkeert de schade, uit zijn verwaarloozing voortvloeiende, te herstellen.

Artikel 69. — Krachtens artikel 69 van het ontwerp, zal, wat betreft de publieke en burgerlijke vordering, die uit de bij artikel 67 bedoelde overtredingen voortvloeien, de verjaring slechts na een jaar intreden. Er dient op gewezen dat die termijn slechts ingaat met den dag waarop de verzekerde den dienst van den in gebreke blijvende werkgever heeft verlaten; wanneer, bij het staken van het dienstcontract, de werkgever nog in het bezit is van al of een deel der sommen die hij van het loon van den verzekerde heeft afgehouden, blijft de verjaringstermijn geschorst tot op het oogenblik dat de afgehouden bijdragen aan de verzekeringsinstelling werden overgemaakt.

Die afwijking van de regels van het gemeen recht wordt gebillijkt door het feit dat het vaak gebeurt dat de verzekerde zich niet onmiddellijk rekenschap geeft van de overtredingen die te zijnen opzichte werden gepleegd en dat, zoolang hij in dienst is van zijn werkgever, hij tegenover dezen laatste niet over de gewenschte vrijheid van handelen beschikt.

De tekst van het artikel vindt zijn oorsprong in de wet van 24 December 1928, waarbij de regels worden vastgesteld betreffende den termijn en den ingangsdatum van de verjaring, inzake de overtreding van de wetten dd. 10 December 1924 en 14 Juli 1930, die thans van kracht zijn voor de verzekering tegen ouderdom en vroegtijdigen dood.

Uit de opgedane ondervinding bleek het dat in die speciale wet, hoewel daarbij reeds op doeltreffende wijze de belangen van de verzekerden worden gevrijwaard, nochtans nog een leemte bestaat welke dient aangevuld.

Le salarié qui a quitté le service d'un patron et qui ne s'aperçoit que plus d'un an après, que ce dernier n'a pas transféré à la Caisse de Retraite, le montant des sommes qu'il a prélevées sur son salaire, se trouve actuellement désarmé vis-à-vis de son ancien employeur. Celui-ci étant à l'abri de toute poursuite, tant civile que pénale, peut s'approprier définitivement et garder impunément le montant des sommes qu'il a retenues sans les transmettre à l'organisme-assureur.

La nouvelle disposition tend à protéger à l'avenir, le salarié contre ces agissements qui revêtent un caractère particulièrement odieux. Elle complète, en effet, les règles spéciales en matière de prescription établies par la loi du 24 décembre 1928, en disposant que, vis-à-vis de l'employeur qui a effectué les retenues sur les salaires de ses ouvriers, sans en transférer le montant à l'organisme-assureur, la prescription ne prendra pas cours aussi longtemps que les sommes prélevées n'auront pas été versées à la Caisse de Retraite.

Il est à remarquer que l'article 69 ne s'applique qu'aux infractions visées à l'article 67. Il s'en suit que toutes autres infractions aux dispositions du projet de loi restent, en ce qui concerne la prescription, soumises aux règles du droit commun.

Article 74. — Le texte de l'arrêté royal du 31 mai 1933, pris en exécution de la loi du 17 mai 1933, concernant les déclarations à faire en matière de subventions, indemnités ou allocations de toute nature, qui sont, en tout ou en partie, à charge de l'Etat, étant d'une portée plus générale que celui de l'article 67 de la loi du 14 juillet 1930, ce dernier était devenu superflu.

En vue d'éviter toute confusion, il est prévu expressément que les dispositions du susdit arrêté sont applicables en ce qui concerne les avantages à charge de l'Etat alloués en exécution de la présente loi.

TITRE VIII.

Dispositions générales.

Article 76. — Cet article nouveau confie au Roi le soin de désigner les fonctionnaires et d'instituer les commissions chargées de statuer sur l'attribution, la modification ou le retrait des majorations gratuites de rente de vieillesse.

En raison du caractère général de la délégation que consacre cet article, il a été jugé superflu de reproduire, dans le présent projet, les dispositions reprises sous le titre VI de la loi du 14 juillet 1930, et relatives à l'institution d'une Commission supérieure des Pensions de vieillesse.

Le texte ancien de l'article 62 révélait, d'ailleurs, cette anomalie qu'une Sous-Commission établie au sein de la Commission supérieure était rendue compétente pour « réformer les décisions prises en matière d'octroi de la » majoration gratuite de rente de vieillesse en violation » des dispositions de la loi et des arrêtés pris en exécution » de celle-ci », alors qu'aucun texte légal ne désignait, par

De loontrekkende die sinds meer dan een jaar den dienst van een werkgever heeft verlaten en die slechts dan bemerkt dat laatstgenoemde verwaarloosd heeft het bedrag van de sommen die hij van zijn loon heeft afgehouden aan de Lijfrentekas over te maken, staat weerloos tegenover zijn vroegeren werkgever. Daar deze volkomen gevrijwaard is tegen alle vervolging, zowel burgerlijke als strafrechtelijke, kan hij zich definitief de sommen toeëigenen die hij heeft afgehouden, zonder ze aan de verzekeringsinstelling over te maken en kan hij ze ook ongestraft behouden.

Bij den nieuwen tekst van artikel 69 wordt de loontrekkende beschermd tegen dergelijke handeling, die van een bijzonder hatelijken aard is. Daarbij wordt, inderdaad, bepaald dat, tegenover den werkgever die de afhoudingen op het loon van zijn arbeiders heeft gedaan, zonder het bedrag ervan aan de verzekeringsinstelling over te maken, de verjaringstermijn niet zal beginnen te lopen zoolang deze sommen aan de Lijfrentekas niet werden overgemaakt.

Het dient aangestipt dat artikel 69 uitsluitend van toepassing is wat betreft de overtredingen bij artikel 67 bedoeld. Daaruit vloeit voort dat op alle andere overtredingen van de bepalingen van het wetsontwerp, de gewone regelen, inzake verjaring, toepasselijk blijven.

Artikel 74. — Daar de tekst van het Koninklijk besluit dd. 31 Mei 1933, gegeven in uitvoering der wet van 17 Mei 1933, betreffende de verklaringen te doen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen van elken aard, die geheel of gedeeltelijk ten laste van het Rijk zijn, van meer algemeene strekking is dan artikel 67 van de wet van 14 Juli 1930, was laatstgenoemd overbodig geworden.

Ten einde alle verwarring te vermijden, wordt er uitdrukkelijk voorzien dat de bepalingen van vorenvermeld besluit van toepassing zijn, wat betreft de voordeelen ten laste van het Rijk, in uitvoering van deze wet verleend.

TITEL VIII.

Algemeene bepalingen.

Artikel 76. — Bij dit nieuw artikel wordt aan den Koning de zorg toevertrouwd van de ambtenaren aan te duiden en de commissies in te stellen die ermee zijn belast te beslissen over het toekennen, het wijzigen of het ontnemen van den kosteloozen ouderdomsrentetoeslag.

Uit hoofde van den algemeenen aard der delegatie, bij dit artikel vastgelegd, kwam het als overbodig voor in dit ontwerp de bepalingen over te nemen vermeld onder titel VI van de wet dd. 14 Juli 1930 en tot het tot stand brengen van een « Hoogere Commissie voor Ouderdomspensioenen » betrekkelijk.

De vroegere tekst van artikel 62 behelsde trouwens deze ongerijmdheid dat aan een Subcommissie, in den schoot der « Hoogere Commissie » opgericht, bevoegdheid werd gegeven om « de beslissingen te niet te doen getroffen om » trent het verleenen van den ouderdomsrentetoeslag, in » strijd met de bepalingen der wet en met de besluiten » getroffen in uitvoering dier wet », dan wanneer aan

ailleurs, les autorités chargées de prendre les décisions que la Sous-Commission était appelée, le cas échéant, à réformer.

Relevons ici que la compétence des fonctionnaires qui auront été désignés et des Commissions qui auront été instituées par le Roi, conformément à l'article 76 ne pourra s'étendre, en aucun cas, à l'octroi ou au retrait des rentes constituées par les versements effectués dans le cadre de la loi. Ces rentes constituent, en effet, un droit civil et les contestations qui pourraient naître à cet égard, sont, dès lors, de la compétence exclusive des tribunaux.

Ces fonctionnaires et Commissions seront, par contre, seuls compétents pour se prononcer sur l'attribution, la modification ou le retrait de la majoration de rente de vieillesse, étant donné que celle-ci constitue un avantage n'ayant nullement le caractère d'un droit civil.

L'article 77 a, par rapport aux modalités actuelles de liquidation de la majoration de rente de vieillesse, été complété par deux dispositions nouvelles.

Dorénavant les sommes, revenant aux bénéficiaires, seront, lors de chaque liquidation, amputées des fractions de francs et, d'autre part, les majorations de rente de vieillesse, d'un import annuel inférieur à 60 francs, ne seront plus liquidées.

L'adoption de ces deux dispositions permettra d'alléger, dans une mesure appréciable, les travaux afférents à la liquidation des arrérages de la majoration de rente de vieillesse.

Article 79. — Les dispositions faisant l'objet de cet article prévoient que, dorénavant, l'incessibilité et l'insaisissabilité des rentes et majorations acquises en vertu de la présente loi, ne pourront être invoquées contre l'Etat, la Caisse Générale d'Epargne et de Retraite, le Fonds des Dotations, le Fonds des Veuves et des Orphelins et l'Office National du Placement et du Chômage, au profit desquels le montant des avantages qui auraient été payés indûment aux intéressés pourra être récupéré sur les arrérages des rentes et majorations.

Cette réserve a été introduite afin d'éviter que l'Etat ou les organismes susvisés ne soient, dans le cas où ils auraient liquidé à tort certains avantages à des bénéficiaires de rentes, majorations ou allocations, allouées en vertu de la présente loi, placés dans l'impossibilité pratique d'en récupérer le montant.

**

Les articles 80 à 85 règlent la situation des personnes nées avant le 1er janvier 1867, ainsi que celle de leurs ayants-droit.

Article 80. — Cet article stipule que les personnes nées avant le 1er janvier 1867 peuvent recevoir la majoration de rente de vieillesse après enquête sur les ressources. Il énonce, au surplus, les conditions de versement auxquelles ces personnes doivent avoir satisfait.

den anderen kant bij geen enkelen tekst, de autoriteiten werden aangeduid die werden belast met het treffen der beslissingen die de Sub-Commissie, in voorkomend geval, diende te wijzigen.

Merken wij hier op, dat de ambtenaren die door den Koning zullen zijn aangeduid en de Commissies die door Hem zullen zijn tot stand gebracht, overeenkomstig artikel 76, in geen geval zullen bevoegd zijn tot het toekennen of ontnemen der renten gevestigd door de stortingen binnen het kader der wet verricht. Bij deze renten immers wordt in hoofde der belanghebbenden een burgerlijk recht verwekt en de betwistingen die daaromtrent zouden kunnen oprijzen, behooien, dienvolgens, tot de uitsluitende bevoegdheden der rechtbanken.

Bedoelde ambtenaren en Commissies zullen, daarentegen, alleen bevoegd zijn om uitspraak te doen over het verleenen, het wijzigen of het ontnemen van den rente-toeslag, daar laatstgenoemde een voordeel uitmaakt, dat geenszins den aard van een burgerlijk recht heeft.

Artikel 77 werd, in vergelijking met de huidige modaliteiten van uitbetaling van den ouderdomsrentetoeslag, door twee nieuwe bepalingen aangevuld.

Voortaan, zullen van de sommen die aan de gerechtigden toekomen, bij elke uitkeering, de breuken van francs worden afgetrokken en, daarenboven, zal de ouderdomsrentetoeslag waarvan het jaarlijksch bedrag lager is dan 60 frank niet meer worden uitbetaald.

De aanneming dezer twee bepalingen zal, in groote mate, de verrichtingen tot het uitbetalen van de termijnen van den ouderdomsrentetoeslag betrekkelijk vereenvoudigen.

Artikel 79. — Bij de bepalingen van dit artikel wordt voorzien dat voortaan de noch-voor-afstand, noch-voor-beslagvatbaarheid der renten en toeslagen, uit kracht van deze wet verworven, niet zullen mogen worden ingeroepen tegenover het Rijk, de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, het Dotatiënfonds, het Fonds voor Weduwen en Weezen en den Nationalen Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Werkloosheid, te wier bate het bedrag der voordeelen, die aan de belanghebbenden ten onrechte werden uitbetaald, op de termijnen der renten en toeslagen zullen mogen worden ingevorderd.

Dit voorbehoud werd ingevoerd ten einde te voorkomen dat het Rijk of vorengenoemde instellingen practisch in de onmogelijkheid zouden worden gesteld het bedrag terug te vorderen van voordeelen die ze ten onrechte zouden hebben uitgekeerd aan gerechtigden op renten, toeslagen of toelagen uit kracht dezer wet toegekend.

**

Bij de artikels 80 tot 85 wordt de toestand geregeld van de personen vóór 1 Januari 1867 geboren, alsmede die van hun rechtverkrijgenden.

Artikel 80. — Bij dit artikel wordt bepaald dat de personen, vóór 1 Januari 1867 geboren, den toeslag mogen verkrijgen na onderzoek omtrent hun bestaansmiddelen; daarenboven worden de voorwaarden van stortingen vastgesteld, waaraan ze dienen te beantwoorden.

Article 81. — Le taux maximum de la majoration auquel ces personnes peuvent prétendre reste fixé à 3,200 francs pour un demandeur marié du sexe masculin et à 2,400 francs pour un demandeur célibataire, veuf, divorcé ou séparé de corps et de biens.

Article 82. — En vertu des dispositions actuelles, le taux de la majoration est fixé en cas d'absence de versement à 2,800 francs pour un demandeur marié du sexe masculin, né en 1863; 2,600 francs pour un demandeur marié du sexe masculin, né en 1864 ou 1865; 1,740 francs pour un demandeur célibataire, veuf ou divorcé né en 1863, 1864 ou 1865.

Les personnes nées en 1866, qui n'avaient pas effectué le versement prescrit, se voyaient d'autre part appliquer les dispositions des articles 41 et 42 de la loi du 14 juillet 1930.

Dorénavant, ces assurés se verront appliquer sur le montant de la majoration, une réduction égale à celle prévue à l'article 49 à l'égard du demandeur né à partir du 1er janvier 1867, qui a omis d'effectuer un versement légal.

Pour les assurés nés en 1863, 1864, ou 1865, n'ayant effectué aucun versement, ainsi que pour ceux nés en 1866 qui ont effectué un versement inférieur au montant du versement légal, mais supérieur à la moitié de celui-ci, la majoration sera ainsi fixée à :

2,900 francs pour un demandeur marié du sexe masculin;

1,900 francs pour un demandeur célibataire, veuf, divorcé ou séparé de corps et de biens.

Article 83. — Cet article prévoit que la majoration de rente de vieillesse ne sera néanmoins pas accordée aux personnes nées en 1866 qui n'ont pas opéré un versement au moins égal à 54 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin ou au moins égal à 48 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe féminin.

A cet égard, il n'est rien modifié aux dispositions actuellement appliquées.

Article 84. — Cet article reprend les dispositions actuellement en vigueur relatives à l'octroi de la majoration de rente de veuve et des allocations d'orphelins, au profit des ayants-droit des assurés nés du 1er janvier 1861 au 31 décembre 1866 en les adaptant, néanmoins, en ce qui concerne les conditions de versement, à celles qui sont exigées pour l'octroi de la majoration de rente de vieillesse.

Etant donné qu'il ne se justifie pas, toutefois, d'accorder une *majoration de rente de veuve*, si aucune rente de veuve n'a été constituée, il n'a pas été jugé opportun d'étendre à cette catégorie d'ayants-droit les dispositions prévoyant une réduction de 60 francs de la majoration de rente de veuve par versement manquant ou insuffisant,

Artikel 81. — Het maximum bedrag van den toeslag, waarop bedoelde personen aanspraak mogen maken, blijft bepaald op 3,200 frank wat betreft een mannelijk gehuwd verzekerde en op 2,400 frank, wat betreft een verzekerden die nog niet gehuwd, weduwnaar, gedivorceerd of van tafel en bed en van goederen gescheiden is.

Artikel 82. — Uit kracht van de vigeerende bepalingen is, ingeval de storting ontbreekt, het bedrag van den toeslag bepaald op : 2,800 frank voor een mannelijk gehuwd verzekerde in 1863 geboren; 2,600 frank voor een mannelijk gehuwd aanvrager in 1864 of 1865 geboren; 1,740 frank voor een verzekerde, die nog niet gehuwd, weduwnaar of gedivorceerd is en in 1863, 1864 of 1865 geboren.

Wat de in 1866 geboren personen betreft, die de voorgescreven storting niet hadden verricht, werden de bepalingen van artikels 41 en 42 van de wet van 14 Juli 1930 toegepast.

Voortaan zal, ten opzichte van bedoelde verzekerden, de toeslag worden verminderd in dezelfde mate als deze, bij artikel 49 voorzien, voor den aanvrager met ingang van 1 Januari 1867 geboren en die verwaarloosd heeft één wettelijke storting te doen.

Voor de verzekerden in 1863, 1864 of 1865 geboren, die geen storting hebben verricht, alsmede voor dezen in 1866 geboren en die een storting hebben gedaan die minder dan de wettelijke storting bedraagt, maar ten minste aan de helft daarvan gelijk is, zal de toeslag alzoo worden vastgesteld op :

2,900 frank voor een mannelijk gehuwd verzekerde;

1,900 frank voor een verzekerde die nog niet gehuwd, weduwnaar, gedivorceerd of van tafel en bed en van goederen gescheiden is.

Artikel 83. — Bij dit artikel wordt voorzien dat de rentetoeslag, nochtans niet zal worden verleend aan de in 1866 geboren personen die een storting hebben verricht, waarvan het bedrag niet ten minste aan 54 frank gelijk is, indien het een mannelijk verzekerde betreft of aan 48 frank indien het een vrouwelijk verzekerde betreft.

Desaangaande werd aan de thans toegepaste bepalingen geen wijziging aangebracht.

Artikel 84. — In dit artikel worden de thans geldende bepalingen overgenomen, betreffende het verleen van den weduwenrentetoeslag en de weezentoelagen, ten bate van de rechtverkrijgenden der verzekerden binnen 1 Januari 1861 tot en met December 1866 geboren, onder aanpassing er van nochtans, wat de voorwaarden van stortingen betreft, aan deze die worden vereischt voor het verleen van den ouderdomsrentetoeslag.

Daar het echter niet billijk is, een *weduwerentetoeslag* te verleen indien geen weduwerente werd gevestigd, kwam het niet als gepast voor, tot deze categorie van rechtverkrijgenden de toepassing uit te breiden van de bepalingen waarbij, per ontbrekende of ontoereikende stortingen, een vermindering van 60 frank van den weduwerentetoeslag

lesquelles ont été proposées spécialement pour les ayants-droit des assurés nés à partir du 1er janvier 1867.

Article 85. — Les dispositions faisant l'objet de cet article ont pour but de permettre de continuer à payer aux veuves et aux orphelins des bénéficiaires d'une pension de vieillesse en vertu de la loi du 20 août 1920, décédés avant le 1 octobre 1930, les avantages qui leur ont été reconnus par la loi du 10 décembre 1924.

**

Article 86. — Il est proposé de fixer la mise en vigueur des dispositions faisant l'objet du présent projet au 1 janvier 1938. C'est à dessein que le texte stipule, qu'à partir de cette date, elles « remplaceront les dispositions légales actuelles ».

Chacune de ces lois forme un tout qui régit les situations nées pendant la période d'application qui leur est propre, même si ces situations viennent à être examinées au moment où la loi ultérieure est déjà entrée en application.

Le Ministre du Travail et de la Prévoyance Sociale,

A. DELATTRE.

Le Ministre des Finances,

H. DE MAN.

werd voorzien. Die bepalingen werden vastgesteld speciaal voor de rechtverkrijgenden der met ingang van 1 Januari 1867 geboren verzekerden.

Artikel 85. — Bij de bepalingen van dit artikel wordt het mogelijk gemaakt aan de weduwen en weezen der uit kracht van de wet dd. 20 Augustus 1920 op een ouderdomspensioen gerechtigde personen, de voordeelen te blijven uitbetalen, die hun bij de wet van 10 December 1924 werden toegekend.

**

Artikel 86. — Er wordt voorgesteld den datum waarop de bepalingen, die het voorwerp van dit ontwerp uitmaken, zullen van kracht worden, op 1 Januari 1938 vast te stellen. Het is opzettelijk dat bij den tekst wordt bepaald dat met ingang van bedoelden datum « daardoor de tegenwoordige wetsbepalingen worden vervangen ».

Elk dezer wetten vormt een geheel waarbij de toestanden worden beheerscht die tot stand zijn gekomen in den loop van de periode van toepassing die hun eigen was, zelfs indien bedoelde toestanden worden onderzocht op het oogenblik dat de latere wet reeds van toepassing is geworden.

De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,

A. DELATTRE.

De Minister van Financiën,

H. DE MAN.

PROJET DE LOI**LEOPOLD III,****Roi des Belges,***A tous, présents et à venir, SALUT !*

Notre Ministre du Travail et de la Prévoyance Sociale et Notre Ministre des Finances présenteront en Notre Nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

TITRE PREMIER.**De l'assurance obligatoire.****CHAPITRE PREMIER.****Des assurés.****ARTICLE PREMIER.**

Sont soumis à l'assurance obligatoire telle qu'elle est réglée par la présente loi :

1° les salariés de l'un ou l'autre sexe, de nationalité belge ou étrangère, occupés en Belgique et qui sont au service d'un employeur établi en Belgique ou qui sont attachés à un siège d'exploitation établi en Belgique;

2° les salariés de l'un ou l'autre sexe, de nationalité belge occupés à l'étranger et qui sont au service d'un employeur établi en Belgique ou qui sont attachés à un siège d'exploitation établi en Belgique.

Un arrêté royal détermine les conditions dans lesquelles les enfants occupés au service de leurs parents sont soumis aux dispositions de la présente loi.

ART. 2.

Toutefois ne sont pas soumis à l'assurance obligatoire réglée par la présente loi :

1° les ouvriers mineurs et assimilés, régis par les lois spéciales relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré des ouvriers mineurs;

2° les marins, obligatoirement affiliés à la Caisse de Secours et de Prévoyance en faveur des marins, établie en vertu de l'article 11 de la loi du 21 juillet 1844;

WETSONTWERP**LEOPOLD III,****Koning der Belgen,***Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL !*

Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg en Onze Minister van Financiën zullen, in Onzen Naam, aan de Wetgevende Kamers het ontwerp, waarvan de inhoud volgt, voorleggen :

TITEL EEN.**Verplichte verzekering.****HOOFDSTUK EEN.****Verzekerden.****EERSTE ARTIKEL.**

Zijn aan de verplichte verzekering, zooals ze bij deze wet wordt geregeld, onderworpen :

1° de loontrekkenden van een of ander kunne, van Belgische of vreemde nationaliteit, in België werkzaam en die in dienst zijn van een in België gevestigden werkgever of die aan een in België gevestigden ondernemingszetel zijn verbonden;

2° de loontrekkenden van een of ander kunne, van Belgische nationaliteit in het buitenland werkzaam en die in dienst zijn van een in België gevestigden werkgever of die aan een in België gevestigden ondernemingszetel zijn verbonden.

Bij een Koninklijk besluit worden de voorwaarden vastgesteld, waaronder de kinderen, in dienst van hun ouders werkzaam, aan de bepalingen van deze wet zijn onderworpen.

ART. 2.

Zijn, echter, aan de bij deze wet geregelde verplichte verzekering niet onderworpen :

1° de mijnwerkers en de daarmee gelijkgestelden, door de speciale wetten, betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood der mijnwerkers, beheerd;

2° de zeelieden, op verplichte wijze, bij de Hulp- en Voorzorgskas voor zeevarenden, krachtens art. 11 der wet dd. 21 Juli 1844, tot stand gebracht, aangesloten;

3° les employés régis par les lois spéciales relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré des employés;

4° les salariés occupés au service de l'Etat, des provinces et des communes, des établissements publics et des établissements d'utilité publique, régis soit par une loi prévoyant au moins l'octroi aux intéressés d'une pension de vieillesse, soit par un règlement assurant aux intéressés, à leurs veuves et à leurs orphelins des avantages au moins égaux à ceux qui résultent des dispositions de la présente loi. Le Ministre qui a la Prévoyance sociale dans ses attributions constate cette équivalence.

CHAPITRE II.

Des versements personnels et patronaux obligatoires.

SECTION I.

Du montant des versements.

ART. 3.

Le montant mensuel du versement personnel et celui de la cotisation patronale sont fixés, pour chacun d'eux, sur la base du salaire payé à l'assuré lors du premier paiement fait à l'intéressé dans le courant de chaque mois, conformément aux barèmes ci-après.

3° de bedienden, door de speciale wetten, betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood der bedienden, beheerd;

4° de loontrekkenden in dienst van het Rijk, de provinciën en de gemeenten, de openbare instellingen en de instellingen ten algemeenen nutte, werkzaam en beheerd 't zij door een wet waarbij ten minste het verleenen van een ouderdomspensioen aan de belanghebbenden wordt voorzien, 't zij door een reglement waarbij aan de belanghebbenden, aan hun weduwen en aan hun weezen voordeelen worden verzekerd die ten minste gelijkwaardig zijn aan deze die voortvloeien uit de bepalingen dezer wet. De Minister, tot wiens bevoegdheden de Sociale Voorzorg behoort, stelt deze gelijkwaardigheid vast.

HOOFDSTUK II.

Verplichte storting van wege loontrekkende en werkgever.

AFDEELING I.

Bedrag der storting.

ART. 3.

Het maandelijksch bedrag der persoonlijke storting en dat der werkgeversbijdrage worden, wat elk van hen betreft, vastgesteld, overeenkomstig de hierna volgende barèmes, op den grondslag van het loon dat, bij de eerste uitbetaling in den loop van elke maand aan den belanghebbende gedaan, aan den verzekerde wordt uitgekeerd.

I. — SALAIRE PAYÉ PAR QUINZAINE. — I. VEERTIENDAAGSCH LOON.

Classes <i>Klassen</i>	Somme perçue par l'assuré <i>Som door den verzekerde ontvangen</i>	Montant du versement personnel <i>Bedrag van de persoonlijke storting</i>	Montant de la cotisation patronale <i>Bedrag van de werkgeversbijdrage</i>	Total <i>Totaal</i>
1	Moins de 100 fr. <i>Minder dan 100 fr.</i>	2.50	2.50	5.00
2	100.01 à 150 fr. <i>100.01 tot 150 fr.</i>	3.50	3.50	7.00
3	150.01 à 200 fr. <i>150.01 tot 200 fr.</i>	5.00	5.00	10.00
4	200.01 à 250 fr. <i>200.01 tot 250 fr.</i>	6.50	6.50	13.00
5	250.01 à 300 fr. <i>250.01 tot 300 fr.</i>	8.00	8.00	16.00
6	300.01 à 350 fr. <i>300.01 tot 350 fr.</i>	9.50	9.50	19.00

Classes <i>Klassen</i>	Somme perçue par l'assuré <i>Som door den verzekerde ontvangen</i>	Montant du versement personnel <i>Bedrag van de persoonlijke storting</i>	Montant de la cotisation patronale <i>Bedrag van de werkgeversbijdrage</i>	Total <i>Totaal</i>
7	350.01 à 400 fr. <i>350.01 tot 400 fr.</i>	11.00	11.00	22.00
8	Plus de 400 fr. <i>Meer dan 400 fr.</i>	12.50	12.50	25.00

II. — SALAIRE PAYÉ PAR DIZAINE. — II. — TIENDAAGSCH LOON

Classes <i>Klassen</i>	Somme perçue par l'assuré <i>Som door den verzekerde ontvangen</i>	Montant du versement personnel <i>Bedrag van de persoonlijke storting</i>	Montant de la cotisation patronale <i>Bedrag van de werkgeversbijdrage</i>	Total <i>Totaal</i>
1	Moins de 70 fr. <i>Minder dan 70 fr.</i>	2.50	2.50	5.00
2	70.01 à 105 fr. <i>70.01 tot 105 fr.</i>	3.50	3.50	7.00
3	105.01 à 140 fr. <i>105.01 tot 140 fr.</i>	5.00	5.00	10.00
4	140.01 à 175 fr. <i>140.01 tot 175 fr.</i>	6.50	6.50	13.00
5	175.01 à 210 fr. <i>175.01 tot 210 fr.</i>	8.00	8.00	16.00
6	210.01 à 245 fr. <i>210.01 tot 245 fr.</i>	9.50	9.50	19.00
7	245.01 à 280 fr. <i>245.01 tot 280 fr.</i>	11.00	11.00	22.00
8	Plus de 280 fr. <i>Meer dan 280 fr.</i>	12.50	12.50	25.00

III. — SALAIRE PAYÉ PAR SEMAINE. — III. — WEKELIJSCH LOON.

Classes <i>Klassen</i>	Somme perçue par l'assuré <i>Som door den verzekerde ontvangen</i>	Montant du versement personnel <i>Bedrag van de persoonlijke storting</i>	Montant de la cotisation patronale <i>Bedrag van de werkgeversbijdrage</i>	Total <i>Totaal</i>
1	Moins de 50 fr. <i>Minder dan 50 fr.</i>	2.50	2.50	5.00
2	50.01 à 75 fr. <i>50.01 tot 75 fr.</i>	3.50	3.50	7.00
3	75.01 à 100 fr. <i>75.01 tot 100 fr.</i>	5.00	5.00	10.00
4	100.01 à 125 fr. <i>100.01 tot 125 fr.</i>	6.50	6.50	13.00
5	125.01 à 150 fr. <i>125.01 tot 150 fr.</i>	8.00	8.00	16.00
6	150.01 à 175 fr. <i>150.01 tot 175 fr.</i>	9.50	9.50	19.00
7	175.01 à 200 fr. <i>175.01 tot 200 fr.</i>	11.00	11.00	22.00
8	Plus de 200 fr. <i>Meer dan 200 fr.</i>	12.50	12.50	25.00

Des barèmes spéciaux peuvent être établis par arrêté royal lorsqu'il s'agit de salariés à qui, vu les modalités adoptées pour le paiement des salaires, les barèmes ci-dessus ne peuvent être appliqués.

Ces barèmes seront établis sur la base de 1.33 p. c. du salaire payé avec maximum annuel approximatif de 150 francs respectivement pour le versement personnel et pour la cotisation patronale.

ART. 4.

Le versement personnel des salariés est dû jusqu'au moment où l'assuré atteint l'âge de 65 ans.

La cotisation patronale est due pour tout salarié occupé au service de l'employeur. Toutefois, si l'assuré a dépassé l'âge de 65 ans, cette cotisation est versée au Fonds des Veuves et des Orphelins.

ART. 5.

En cas de cessation temporaire du travail, survenue en suite d'un accident du travail et jusqu'au moment où le salarié a repris du service chez un employeur, le montant du versement personnel est perçu sur l'indemnité payée au salarié en vertu des lois sur la réparation des dommages résultant des accidents du travail.

La cotisation patronale est due, pendant cette période, par le patron à qui incombe la réparation de l'accident.

Si le patron a contracté, pour le paiement des dites indemnités avec un établissement d'assurance agréé, cet établissement est tenu d'effectuer les retenues du versement personnel sur l'indemnité payée et d'en faire parvenir mensuellement le montant à l'employeur.

ART. 6.

En cas de chômage involontaire ou de maladie, les salariés, âgés de plus de 21 ans, sont tenus d'effectuer pour chaque mois complet de chômage ou de maladie, un versement de 10 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin ou de 5 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe féminin.

SECTION II.

De la perception des versements.

ART. 7.

Le versement personnel du salarié est prélevé sur son salaire par l'employeur.

Speciale barema's mogen, bij Koninklijk besluit, worden bepaald, wanneer het loontrekkenden betreft, voor wien, gelet op de modaliteiten voor het uitbetalen der loonen aangenomen, bovenvermelde barema's niet kunnen worden toegepast.

Die barema's zullen worden vastgesteld op den grondslag van 1.33 t. h. van het uitgekeerd loon met een jaarlijksch benaderend maximum van 150 frank onderscheidenlijk voor de persoonlijke storting en de werkgeversbijdrage.

ART. 4.

De persoonlijke storting der loontrekkenden is verschuldigd tot het oogenblik waarop de verzekerde den leeftijd van 65 jaar bereikt.

De werkgeversbijdrage is verschuldigd voor ieder loontrekkende in den dienst van den werkgever werkzaam. Nochtans, indien de verzekerde den leeftijd van 65 jaar heeft overschreden, wordt bedoelde bijdrage aan het Fonds voor Weduwen en Weezen gestort.

ART. 5.

In geval van tijdelijke onderbreking van den arbeid, als gevolg van een arbeidsongeval en tot het oogenblik waarop de verzekerde opnieuw bij een werkgever in dienst is getreden, wordt het bedrag der persoonlijke storting afgehouden van de vergoeding aan den verzekerde, krachtens de wetten op de schadeloosstelling wegens werkongevallen, uitgekeerd.

Gedurende dat tijdperk is de werkgeversbijdrage verschuldigd door den werkgever te wiens laste de schadeloosstelling wegens het ongeval wordt gelegd.

Indien de werkgever, voor de uitbetaling van vermelde vergoedingen, met een aangenomen verzekeringsinstelling een overeenkomst heeft gesloten, is die instelling er toe gehouden de persoonlijke stortingen af te houden van de uitbetaalde vergoeding en maandelijks het bedrag er van aan den werkgever te laten geworden.

ART. 6.

In geval van werkloosheid of van ziekte, zijn de loontrekkenden, die meer dan 21 jaar oud zijn, er toe gehouden voor elke volledige maand werkloosheid of ziekte, een storting te doen van 10 frank indien het een mannelijk verzekerde betreft, of van 5 frank indien het een vrouwelijk verzekerde betreft.

AFDEELING II.

Inning der stortingen.

ART. 7.

Het bedrag der persoonlijke storting van den loontrekkende wordt, door den werkgever, van zijn loon afgehouden.

L'employeur doit la cotisation patronale pour tout salarié occupé à son service aux époques fixées pour le prélèvement du versement personnel.

Un arrêté royal fixe les règles à suivre pour le prélèvement du versement personnel ainsi que pour la remise de celui-ci et de la cotisation patronale à l'organisme d'assurance.

Cette remise s'effectue par l'employeur. Le salarié a néanmoins la faculté de l'effectuer lui-même, soit directement, soit à l'intervention de la société mutualiste reconnue dont il fait partie.

ART. 8.

Tout employeur est tenu d'inscrire dans le règlement d'atelier de son exploitation, une stipulation additionnelle, déterminant les conditions dans lesquelles est opéré le prélèvement du versement personnel. Cette stipulation doit être conforme aux dispositions de la présente loi et des arrêtés d'exécution.

ART. 9.

L'exécution des obligations de l'employeur définies à l'article 7 est garantie par un privilège qui prend rang immédiatement après le n° 4bis et sous le n° 4ter, de l'article 19 de la loi du 16 décembre 1851 sur les privilèges et hypothèques.

ART. 10.

Un arrêté royal détermine les règles à suivre pour l'évaluation du salaire, la perception du versement ainsi que le transfert de celui-ci et de la cotisation patronale à l'organisme d'assurance, en ce qui concerne :

1° les travailleurs dont la rémunération est payée, en tout ou en partie, en nature, ou dont la rémunération est constituée, en tout ou en partie, en pourboires, soit que ceux-ci soient versés directement à l'assuré ou par l'entremise de l'employeur;

2° les travailleurs à façon, aux pièces ou à la tâche, lorsqu'ils sont occupés simultanément, soit à l'atelier, soit à domicile, au service d'un ou de plusieurs employeurs;

3° les travailleurs dont la rémunération n'est pas payée périodiquement;

4° les travailleurs occupés d'une façon intermittente pour le compte d'un ou de plusieurs employeurs.

De werkgever is zijn bijdrage verschuldigd, voor ieder loontrekkende die, op de tijdstippen voor het innen der persoonlijke storting bepaald, in zijn dienst werkzaam is.

Bij een Koninklijk besluit worden de regelen bepaald die in acht dienen genomen voor de afhouding der persoonlijke storting en voor de afgifte ervan, samen met de werkgeversbijdrage, aan de verzekeringsinstelling.

Tot bedoelde afgifte dient door den werkgever overgegaan. Het staat den verzekerde evenwel vrij, 't zij rechtstreeks, 't zij door het toedoen van de mutualiteitsvereniging waarvan hij deel uitmaakt, zelf voor de afgifte zorg te dragen.

ART. 8.

Ieder werkgever is er toe gehouden, in het werkplaatsreglement van zijn onderneming een aanvullende bepaling in te lassen, tot vaststelling der voorwaarden waaronder het bedrag der persoonlijke storting wordt afgehouden. Deze bepaling dient met de voorschriften dezer wet en der uitvoeringsbesluiten overeen te stemmen.

ART. 9.

Het nakomen der verplichtingen van den werkgever, bij artikel 7 bepaald, wordt gewaarborgd door een voorrecht dat rang neemt onmiddellijk na n° 4bis en onder n° 4ter van artikel 19 van de wet dd. 16 December 1851 betreffende de voorrechten en hypotheken.

ART. 10.

Bij een Koninklijk besluit worden de regelen vastgesteld die in acht dienen genomen voor de raming van het loon, de inning der storting alsmede voor de afgifte er van, samen met de werkgeversbijdrage, aan de verzekeringsinstelling, wat betreft :

1° de arbeiders wier bezoldiging, geheel of gedeeltelijk, in natura wordt uitbetaald of wier bezoldiging, geheel of gedeeltelijk, bestaat in drinkgeld, rechtstreeks of door het toedoen van den werkgever aan den verzekerde uitbetaald;

2° de arbeiders betaald tegen maakloon, per stuk of per taak, wanneer ze tegelijkertijd, 't zij op het atelier, 't zij thuis voor een of verscheidene werkgevers werkzaam zijn;

3° de arbeiders waarvan de bezoldiging niet op geregelde tijdstippen wordt uitgekeerd;

4° de arbeiders bij tussenpoozen voor een of meer werkgevers werkzaam.

CHAPITRE III.

De la contribution de l'Etat.

ART. 11.

L'Etat intervient dès le moment de prise de cours de la rente viagère de vieillesse par l'octroi d'une contribution annuelle égale à 50 p. c. du montant de cette rente.

Cette contribution est fixée à 100 p. c. en ce qui concerne les assurés nés de 1867 à 1874, à 75 p. c. pour ceux nés de 1875 à 1879 et à 60 p. c. pour ceux nés de 1880 à 1884.

ART. 12.

Le montant maximum annuel de la contribution de l'Etat est fixé à 1,200 francs lorsque la rente de vieillesse prend cours à 65 ans. Si l'entrée en jouissance de cette rente est fixée à un âge antérieur, le montant de cette contribution est réduit conformément à un barème établi par arrêté royal.

ART. 13.

La contribution de l'Etat n'est pas accordée aux assurés de nationalité étrangère, sauf s'il a été conclu une convention d'assimilation avec leur pays d'origine.

ART. 14.

La contribution de l'Etat est réversible au profit de la veuve dans les proportions fixées à l'article 17 II b et au profit des bénéficiaires de la rente, visés à l'article 17 III b, dans une proportion de 30 p. c.

CHAPITRE IV.

Des versements complémentaires.

ART. 15.

Les salariés ainsi que les employeurs sont autorisés à effectuer des versements complémentaires pour les destinations prévues au chapitre V.

Toutefois, les assurances prévues à l'article 17 II b, ne prennent cours que deux années après le premier de ces versements.

S'il y a interruption de plus d'un an dans les versements complémentaires, un nouveau délai de deux ans est applicable aux versements ultérieurs.

Les dispositions des alinéas 2 et 3 sont applicables à toutes les augmentations ultérieures des versements.

HOOFDSTUK III.

Rijksbijdrage.

ART. 11.

Vanaf het oogenblik waarop de ouderdomslijfrente ingaat, verleent het Rijk een jaarlijksche bijdrage gelijk aan 50 t. h. van het bedrag dier rente.

Vermelde bijdrage wordt bepaald op 100 t. h. wat betreft de verzekerden binnen de jaren 1867 tot en met 1874 geboren, op 75 t. h. voor dezen binnen de jaren 1875 tot en met 1879 geboren en op 60 t. h. voor dezen binnen de jaren 1880 tot en met 1884 geboren.

ART. 12.

Het jaarlijksch maximum-bedrag der Rijksbijdrage wordt op 1,200 frank vastgesteld, wanneer de ouderdomsrente op 65 jaar ingaat. Indien het in genot treden der rente op een vroegeren leeftijd wordt vastgesteld, wordt het bedrag der bijdrage overeenkomstig een bij Koninklijk besluit bepaald barema verminderd.

ART. 13.

De Rijksbijdrage wordt niet verleend aan de verzekerden van vreemde nationaliteit, behoudens wanneer een verdrag tot gelijkstelling, met hun land van herkomst werd gesloten.

ART. 14.

De Rijksbijdrage kan, naar de verhoudingen bij artikel 17 II b bepaald, overgaan op de weduwe en, naar de verhouding van 30 t. h., op de bij artikel 17 III b bedoelde rentegerechtigden.

HOOFDSTUK IV.

Aanvullende stortingen.

ART. 15.

De loontrekkenden, alsmede de werkgevers, worden er toe gemachtigd aanvullende stortingen te doen met het oog op de bij hoofdstuk V voorziene bestemmingen.

Nochtans gaan de bij art. 17 II b voorziene verzekeringen slechts in twee jaar na de eerste dier storting.

Indien de aanvullende stortingen gedurende meer dan een jaar worden onderbroken, zullen, wat de latere stortingen betreft, bedoelde verzekeringen eveneens slechts na twee jaar ingaan.

De bepalingen der alinea's 2 en 3 zijn toepasselijk op al de latere verhoogingen der stortingen.

En cas de décès de l'assuré avant la fin de la période de deux ans, la quotité des versements complémentaires affectée aux assurances visées ci-dessus, est remise, pour ce qui concerne les versements opérés par le salarié, sans intérêts, à la veuve, si l'assuré était marié, ou aux ayants-droit de l'assuré si celui-ci était célibataire, veuf ou divorcé et à l'employeur pour ce qui concerne les versements effectués par ce dernier.

ART. 16.

Les versements complémentaires bénéficient de la contribution de l'Etat, dans les conditions et limites fixées au chapitre III.

CHAPITRE V.

De la destination des versements.

ART. 17.

I. — Les versements effectués au compte d'un assuré du sexe masculin âgé de moins de 18 ans, sont affectés à l'assurance d'une rente viagère de vieillesse à prendre cours à la même époque et dans les mêmes conditions que la rente dont il est question au II, a) ci-après.

II. — Les versements effectués au compte d'un assuré du sexe masculin âgé de 18 ans et plus sont affectés :

a) à l'assurance d'une rente viagère de vieillesse à son profit et prenant cours, au choix de l'assuré, à son anniversaire entre 60 et 65 ans.

Pour obtenir la liquidation de sa rente avant l'âge de 65 ans, l'assuré doit en faire la demande à l'organisme assureur, douze mois avant l'âge choisi pour l'entrée en jouissance. Dans ce cas, la rente qu'il eût acquise à 65 ans est réduite conformément à un barème approuvé par arrêté royal;

b) à l'assurance d'une rente viagère de veuve au profit de l'épouse, pourvu que le mariage ait été contracté avant l'entrée en jouissance de la rente prévue au a) ci-dessus.

Si l'épouse a le même âge que l'assuré, le montant de sa rente est fixé aux quotités ci-après de la rente viagère de ce dernier :

Ingeval de verzekerde overlijdt vóór de termijn van twee jaar is verstreken, wordt het gedeelte der aanvullende stortingen tot de hierboven bedoelde verzekeringen bestemd, wat de stortingen betreft door den loontrekkende verricht, zonder intrest, teruggeven aan de weduwe, indien de verzekerde gehuwd was of aan de rechtverkrijgenden van den verzekerde, indien laatstgenoemde nog niet gehuwd, weduwnaar of gedivorceerd was en aan den werkgever, wat betreft de door hem gedane stortingen.

ART. 16.

Wat de aanvullende stortingen betreft, wordt de Rijksbijdrage onder de voorwaarden en binnen de grenzen bij Hoofdstuk III bepaald, verleend.

HOOFDSTUK V.

Bestemming der stortingen.

ART. 17.

I. — De stortingen verricht op de rekening van een mannelijk verzekerde, beneden de 18 jaar, worden bestemd tot het verzekeren van een ouderdomslijfrente die zal ingaan op het zelfde tijdstip en onder dezelfde voorwaarden als de rente waarvan in hierna volgend II, a) sprake.

II. — De stortingen verricht op de rekening van een mannelijk verzekerde, die ten minste 18 jaar oud is, worden bestemd :

a) tot het verzekeren van een ouderdomslijfrente te zijnen voordeele en die, naar keuze van den verzekerde, op zijn verjaardag binnen zijn 60 en 65 jarigen leeftijd ingaat.

Om vóór den leeftijd van 65 jaar de uitkeering zijner rente te bekomen, moet de verzekerde ten minste twaalf maand vóór den leeftijd voor het in genot treden der rente gekozen, bij de verzekeringsinstelling een aanvraag indienen. In dit geval wordt de rente, die hij op vijf en zestig-jarigen leeftijd zou genoten hebben, overeenkomstig een bij Koninklijk besluit goedgekeurd barema verminderd;

b) tot het verzekeren van een weduwelijfrente ten voordeele van de echtgenoot, mits het huwelijk werd gesloten vóór het in genot treden der in bovenvermelde a) voorziene rente.

Indien de echtgenoot even oud is als de verzekerde, wordt het bedrag harer rente bepaald op het hierna opgegeven gedeelte der lijfrente van laatstgenoemde :

En cas de décès de l'assuré	Quotités	Ingeval de verzekerde overlijdt	Gedeelte
avant 41 ans	35 %	vóór 41 jaar	35 %
à 41 ans	36 %	op 41 jaar	36 %
à 42 ans	37 %	op 42 jaar	37 %
à 43 ans	38 %	op 43 jaar	38 %
à 44 ans	39 %	op 44 jaar	39 %
à 45 ans	40 %	op 45 jaar	40 %
à 46 ans	41 %	op 46 jaar	41 %
à 47 ans	42 %	op 47 jaar	42 %
à 48 ans	43 %	op 48 jaar	43 %
à 49 ans	44 %	op 49 jaar	44 %
à 50 ans	45 %	op 50 jaar	45 %
à 51 ans	46 %	op 51 jaar	46 %
à 52 ans	47 %	op 52 jaar	47 %
à 53 ans	48 %	op 53 jaar	48 %
à 54 ans	49 %	op 54 jaar	49 %
à 55 ans et plus	50 %	op 55 jaar of meer	50 %

Lorsqu'il y a différence d'âge entre l'assuré et son épouse, le taux de la rente est modifié conformément à un barème approuvé par arrêté royal.

Avec l'autorisation de l'organisme que le Roi aura institué, en vertu de l'article 76, et qu'il désignera à cet effet, la veuve peut obtenir, seulement dans le cas où l'époux est décédé avant l'entrée en jouissance de sa rente, le paiement en espèces de la moitié, au plus, de la valeur capitalisée de la rente dont elle est bénéficiaire.

Lorsque l'assuré est célibataire, veuf ou divorcé, le capital assuré en vue de la constitution de la rente prévue au b) ci-dessus reçoit les destinations suivantes :

1° Si l'assuré décède avant d'être entré en jouissance de sa rente de vieillesse, la moitié de ce capital est attribuée à ses descendants ou, à leur défaut, à ses ascendants. Le reliquat est remis au Fonds des Veuves et des Orphelins ;

2° Si l'assuré entre en jouissance de sa rente de vieillesse, ce capital est versé au Fonds des Veuves et des Orphelins.

Dans le cas d'un mariage ultérieur du pensionné, le Fonds assure une rente de veuve au profit de l'épouse. Si les conjoints sont du même âge, le montant de cette rente est égal à 50 p. c. de la rente de l'époux prévue au II, a). Si les conjoints sont d'âges différents, le taux de la rente est modifié conformément à un barème fixé par arrêté royal.

Si le pensionné meurt sans avoir contracté mariage, la moitié du capital remis au Fonds des Veuves et des Orphelins est attribuée sans intérêt à ses descendants ou, à leur défaut, à ses ascendants.

Wanneer de verzekerde en zijn echtgenoot in leeftijd verschillen, wordt het bedrag der rente, overeenkomstig een bij Koninklijk besluit goedgekeurd barema, gewijzigd.

Mits daartoe, door de instelling die de Koning, krachtens artikel 76, zal hebben tot stand gebracht en die hij daartoe zal aanduiden, te zijn gemachtigd en enkel wanneer de echtgenoot vóór het in genot treden zijner rente is overleden, kan de weduwe de uithetaling in haar geld verkrijgen van, ten hoogste, de helft van de gekapitaliseerde waarde der rente waarop zij gerechtigd is.

Indien de verzekerde nog niet gehuwd, weduwnaar of gedivorceerd is, wordt het kapitaal, verzekerd met het oog op het vestigen van de in bovenvermelde b) voorziene rente, bestemd tot de volgende doeleinden :

1° Indien de verzekerde overlijdt vóór hij in het genot zijner rente is getreden, wordt de helft van dat kapitaal aan zijn descendents of, bij dezer ontstentenis, aan zijn ascendenten toegewezen. Het overblijvende wordt aan het Fonds voor Weduwen en Weezen overgemaakt ;

2° Indien de verzekerde in 't genot treedt van zijn rente, wordt dat kapitaal aan het Fonds voor Weduwen en Weezen gestort.

Ingeval de gepensionneerde naderhand een huwelijk aangaat, wordt door het Fonds een weduwerente aan de echtgenoot uitgekeerd. Indien de echtgenooten even oud zijn, is het bedrag van deze rente gelijk aan 50 t. h. der bij II, a) voorziene rente van den echtgenoot. Indien de echtgenooten in leeftijd verschillen, wordt het bedrag der rente, overeenkomstig een bij Koninklijk besluit vastgesteld barema gewijzigd.

Mocht de gepensionneerde overlijden zonder in het huwelijk te zijn getreden, wordt de helft van het aan het Fonds voor Weduwen en Weezen overgemaakt kapitaal, zonder intrest, toegewezen aan zijn descendents of, bij dezer ontstentenis, aan zijn ascendenten.

III. — Les versements effectués au compte d'un assuré du sexe féminin sont affectés :

a) à l'assurance d'une rente viagère à son profit et prenant cours, au choix de l'assurée, à son anniversaire entre 55 et 65 ans.

L'assurée qui désire obtenir la liquidation de cette rente avant 65 ans, doit en faire la demande à l'organisme assureur douze mois avant l'âge choisi pour l'entrée en jouissance. Dans ce cas, la rente que l'intéressée eût acquise à 65 ans est réduite conformément à un barème qui est approuvé par arrêté royal;

b) en outre, si l'intéressée, célibataire, veuve ou divorcée, âgée de 18 ans accomplis, en exprime la volonté : à l'assurance, en cas de décès de l'assurée avant l'entrée en jouissance de sa rente de vieillesse, du capital constitutif, à l'âge où le décès survient, d'une rente viagère égale à 30 p. c. de la rente de vieillesse.

L'assurée, âgée de moins de 21 ans, est réputée majeure pour l'accomplissement de cette opération.

Cette assurance ne peut être conclue qu'au bénéfice de personnes dont l'assurée est le soutien et qu'elle doit désigner.

Elle ne sort ses effets que deux ans après la déclaration faite par l'assurée.

Un arrêté royal règle les modalités de ces opérations et les conditions dans lesquelles les capitaux constitutifs de rentes sont convertis en rentes au profit des bénéficiaires; il détermine les catégories de personnes qui peuvent, dans tous les cas, être désignées pour bénéficier de l'assurance.

Lorsque la personne désignée par l'intéressée n'est pas comprise parmi celles déterminées par l'arrêté royal visé ci-dessus, il est statué par le Ministre qui a la Prévoyance Sociale dans ses attributions.

Si l'assurée est mariée, cette assurance ne peut être conclue qu'au profit de son mari.

La désignation de la personne bénéficiaire d'assurance est révocable par l'assurée.

CHAPITRE VI.

De l'organisme d'assurance.

ART. 18.

La Caisse Générale d'Epargne et de Retraite est chargée de réaliser les assurances prévues par la présente loi.

III. — De stortingén, op rekening van een vrouwelijk verzekerde gedaan, worden bestemd :

a) tot het verzekeren te haren voordeele van een lijf-rente die, naar keuze der verzekerde, ingaat op haar verjaardag binnen haar 55- en 65-jarigen leeftijd.

Om vóór den leeftijd van 65 jaar, de uitkeering harer rente te bekomen, moet de verzekerde, ten minste twaalf maand vóór den leeftijd voor het in genot treden der rente gekozen, daartoe bij de verzekeringsinstelling een aanvraag indienen. In dat geval wordt de rente, die de belanghebbende op vijf en zestig jarigen leeftijd zou genoten hebben, overeenkomstig een bij Koninklijk besluit goedgekeurd barema, verminderd;

b) daarenboven, indien de belanghebbende, die nog niet gehuwd, weduwe of gedivorceerd en ten volle 18 jaar oud is, daartoe het verlangen uitdrukt : tot het verzekeren, ingeval van overlijden van de verzekerde, vóór zij in het genot van haar rente is getreden, van het kapitaal tot vestiging op het oogenblik van het overlijden, van een lijfrente gelijk aan 30 t. h. van de ouderdomsrente.

De verzekerde, die minder dan 21 jaar oud is, wordt, wat die verrichting betreft, als meerderjarige aangezien.

Deze verzekering mag slechts worden aangegaan ten voordeele van de personen wiens steun de verzekerde is en die zij dient aan te duiden.

Zij wordt slechts van kracht twee jaar nadat de verzekerde haar verklaring heeft afgelegd.

Bij een Koninklijk besluit worden de modaliteiten dier verrichtingen geregeld, alsmede de voorwaarden waaronder de kapitalen, tot vestiging der renten, worden omgezet in renten ten voordeele der gerechtigden; tevens worden daarbij de categorieën van personen bepaald die, in elk geval, mogen worden aangeduid om het voordeel der verzekering te genieten.

Wanneer de door de belanghebbende aangeduide persoon, niet begrepen is onder die bij bovenvermeld Koninklijk besluit bepaald, wordt daaromtrent beslist door den Minister tot wiens bevoegdheden de Sociale Voorzorg behoort.

Indien de verzekerde gehuwd is, mag bedoelde verzekering slechts ten voordeele van haar echtgenoot worden aangegaan.

De aanduiding van den persoon, te wiens voordeele de verzekering werd aangegaan, mag door de verzekerde worden ingetrokken.

HOOFDSTUK VI.

De verzekeringsinstelling.

ART. 18.

De Algemeene Spaar- en Lijfrentekas wordt met de bij deze wet voorziene verzekeringen belast.

ART. 19.

Un arrêté royal pris sur la proposition du Ministre des Finances et du Ministre qui a la Prévoyance Sociale dans ses attributions approuve le tarif à appliquer par la Caisse de Retraite pour l'exécution des lois relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré. L'arrêté royal indique le taux de l'intérêt, des frais d'administration ainsi que la table de mortalité d'après laquelle les tarifs ont été calculés.

Tous les règlements établis par la Caisse Générale d'Epargne et de Retraite pour l'exécution des lois relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré sont soumis à l'approbation du Ministre qui a la Prévoyance Sociale dans ses attributions.

ART. 20.

A la fin de chaque période quinquennale et s'il existe un excédent suffisant, la Caisse de Retraite répartit une partie de cet excédent, d'accord avec le Ministre des Finances et le Ministre qui a la Prévoyance Sociale dans ses attributions, entre les affiliés en vie ayant effectué des versements en exécution de la présente loi et les bénéficiaires de rentes constituées en vertu de celle-ci.

ART. 21.

En vue de couvrir leurs frais d'administration, il est accordé aux associations mutualistes reconnues qui interviennent, à titre d'intermédiaire, entre les assurés et la Caisse Générale d'Epargne et de Retraite pour l'exécution de la présente loi un subside annuel dont le montant et les conditions d'octroi sont fixés par arrêté royal.

TITRE II.

De l'assurance libre.

ART. 22.

Toute personne, non assurée obligatoirement, en vertu des dispositions du titre premier, et âgée de 6 ans au moins, peut effectuer des versements aux fins et aux conditions prévues à l'article 17.

ART. 23.

Toutefois, les assurances prévues à l'article 17, II b, ne prennent cours que deux années après le premier de ces versements pour la partie des versements annuels dépassant 300 francs.

S'il y a interruption de plus d'un an dans les verse-

ART. 19.

Bij een Koninklijk besluit, gegeven op voordracht van den Minister van Financiën en van den Minister tot wiens bevoegdheden de Sociale Voorzorg behoort, wordt het tarief goedgekeurd, dat door de Lijfrentekas dient toegepast voor de uitvoering der wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood. Bij het Koninklijk besluit worden het bedrag van den interest en van de bestuurskosten, alsmede de sterftetabel waarnaar de tarieven werden berekend, vastgesteld.

Al de reglementen, voor de uitvoering der wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood, door de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas opgemaakt, worden ter goedkeuring, aan den Minister tot wiens bevoegdheden de Sociale Voorzorg behoort, voorgelegd.

ART. 20.

Op het einde van elken vijfjaarlijkschen termijn en, ingeval het batig saldo daartoe voldoende is, wordt door de Lijfrentekas, in gemeen overleg met den Minister van Financiën en den Minister tot wiens bevoegdheden de Sociale Voorzorg behoort, een gedeelte van bedoeld saldo omgeslagen, tusschen de nog in leven zijnde verzekerden, die in uitvoering dezer wet storting hebben verricht en de gerechtigden op krachtens deze wet gevestigde renten.

ART. 21.

Ten einde hun kosten van beheer te dekken, wordt er aan de erkende mutualiteitsverenigingen die, voor de uitvoering dezer wet, tusschen de verzekerden en de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas als bemiddelaars optreden, een jaarlijksche toelage verleend, waarvan het bedrag en de voorwaarden waaronder ze mag worden verleend, bij Koninklijk besluit worden bepaald.

TITEL II.

Vrijwillige verzekering.

ART. 22.

Ieder persoon, die ten minste 6 jaar oud is en die niet, krachtens de bepalingen van Titel I, op verplichte wijze verzekerd is, mag storting doen met het doel en onder de voorwaarden bij artikel 17 voorzien.

ART. 23.

Nochtans, gaan de bij art. 17 II b, bedoelde verzekeringen slechts in, twee jaar na de eerste dier storting, wat betreft het gedeelte van de jaarlijksche storting dat 300 frank te boven gaat.

Indien de storting gedurende meer dan een jaar wor-

ments, un nouveau délai de deux ans est applicable aux versements ultérieurs.

En cas de décès de l'assuré avant la fin de la période de deux ans, la partie des versements annuels dépassant 300 francs affectée aux assurances visées ci-dessus, est remise, sans intérêts, à la veuve, si l'assuré était marié, ou aux ayants-droit de l'assuré, si celui-ci était célibataire, veuf ou divorcé.

ART. 24.

La contribution de l'Etat est accordée dans les conditions et limites fixées au chapitre III du titre Ier, sous la réserve, toutefois, que l'octroi de cet avantage est, pour chaque année d'assurance, limité à un versement total maximum de 720 francs.

ART. 25.

Toutefois, cette contribution n'est pas accordée s'il n'a pas été effectué au compte de l'assuré à partir de l'année d'assurance suivant l'âge de 21 ans, les versements suivants :

1° pour l'année d'assurance 1931-1932 un versement de 72 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin ou de 24 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe féminin;

2° pour chacune des années d'assurance 1932-1933, 1933-1934, 1934-1935, 1935-1936, 1936-1937, 1937-1938 et 1938-1939, un versement de 120 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin ou de 60 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe féminin;

3° à partir de l'année d'assurance 1939-1940, annuellement, un versement de 240 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin ou de 60 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe féminin.

La contribution est néanmoins accordée s'il n'y a dans les versements qu'une interruption d'une année pour les assurés nés en 1873 et 1874, de deux années pour ceux nés de 1875 à 1879, ce nombre étant augmenté alors successivement d'une unité par période quinquennale.

ART. 26.

Les étrangers ne peuvent bénéficier des avantages prévus à l'article 24 que s'il a été conclu une convention d'assimilation avec leur pays d'origine.

den onderbroken, gaan, wat de latere stortingen betreft, bedoelde verzekeringen, eveneens, slechts na een termijn van twee jaar in.

Ingeval de verzekerde overlijdt vóór de termijn van twee jaar is verstreken, wordt het gedeelte der jaarlijkse stortingen tot bovenbedoelde verzekeringen bestemd, dat 300 frank te boven gaat, zonder intrest overgemaakt aan de weduwe, indien de verzekerde gehuwd was, of aan de rechtverkrijgenden van den verzekerde, indien laatstgenoemde nog niet gehuwd, weduwnaar of gedivorceerd was.

ART. 24.

De Rijksbijdrage wordt, binnen de voorwaarden en grenzen bij hoofdstuk III van titel I bepaald, aan de vrijwillig verzekerden verleend, onder voorbehoud, nochtans, dat, voor elk verzekeringsjaar, het verleen van dit voordeel beperkt wordt tot een totale storting van hoogstens 720 fr.

ART. 25.

Nochtans, wordt bedoelde bijdrage niet verleend, indien er niet, met ingang van het jaar, volgend op den leeftijd van 21 jaar, volgende stortingen op de rekening van den verzekerde werden gedaan :

1° voor het verzekeringsjaar 1931-1932 een storting van 72 frank indien het een mannelijk verzekerde betreft of van 24 frank indien het een vrouwelijk verzekerde betreft;

2° voor elk der verzekeringsjaren 1932-1933, 1933-1934, 1934-1935, 1935-1936, 1936-1937, 1937-1938 en 1938-1939, een storting van 120 frank indien het een mannelijk verzekerde betreft of van 60 frank indien het een vrouwelijk verzekerde betreft;

3° met ingang van het verzekeringsjaar 1939-1940, jaarlijks, een storting van 240 frank indien het een mannelijk verzekerde betreft of van 60 frank indien het een vrouwelijk verzekerde betreft.

De bijdrage wordt, niettemin, verleend, indien de stortingen slechts een jaar werden onderbroken, wat de in 1873 en 1874 geboren verzekerden betreft en twee jaar wat betreft degenen van 1875 tot en met 1879 geboren; bedoeld getal wordt verder, om de vijf jaar, telkens met een eenheid vermeerderd.

ART. 26.

De vreemdelingen mogen de voordeelen, bij artikel 24 voorzien, slechts genieten, indien een verdrag tot gelijkstelling, met hun land van herkomst werd gesloten.

ART. 27.

Les versements des assurés libres sont remis à l'organisme assureur, soit directement, soit par l'intermédiaire des sociétés mutualistes reconnues.

TITRE III.

De la majoration de rente de vieillesse.

CHAPITRE PREMIER.

Dispositions d'ordre général.

ART. 28.

Il est accordé, dans les conditions ci-après, aux assurés de nationalité belge, nés de 1867 à 1907, une majoration de rente de vieillesse, dont le montant annuel est fixé au tableau I annexé à la présente loi. Ce montant pourra être modifié par arrêté royal si des changements sont apportés aux tarifs de l'organisme d'assurance.

ART. 29.

La majoration est payable lorsque l'assuré atteint l'âge de 65 ans accomplis. L'assuré qui obtient la liquidation de sa rente viagère de vieillesse à un âge antérieur peut bénéficier, à partir du même âge, de la majoration, moyennant réduction, conformément à un barème établi par arrêté royal.

ART. 30.

Cette majoration n'est pas accordée aux ressortissants des pays étrangers, sauf s'il a été conclu une convention d'assimilation avec leur pays d'origine.

ART. 31.

En cas d'existence des deux conjoints, la majoration de rente ne peut être accordée qu'au mari. Toutefois, à l'âge de 65 ans, la femme dont le mari ne bénéficie pas de la majoration, peut prétendre personnellement au maximum à 50 p. c. du taux de la majoration afférent à l'année de naissance de son mari, dans les limites et conditions prévues pour les assurés admis au bénéfice de la majoration après enquête.

Lorsque les conjoints cohabitent, les articles 214b et 214j du Code civil demeurent, le cas échéant, applicables à la majoration de rente. Le juge fixe le pourcentage que la femme sera autorisée à toucher.

ART. 27.

De stortingen der vrijwillig-verzekerden worden, 't zij rechtstreeks, 't zij door het toedoen van de erkende mutualiteitsverenigingen, aan de verzekeringsinstelling overgemaakt.

TITEL III.

Ouderdomsrentetoeslag.

HOOFDSTUK EEN.

Bepalingen van algemeenen aard.

ART. 28.

Aan de verzekerden van Belgische nationaliteit, binnen de jaren 1867 tot en met 1907 geboren, wordt, onder de hierna opgegeven voorwaarden, een ouderdomsrentetoeslag verleend, waarvan het jaarlijksch bedrag bij tabel I, bij deze wet gevoegd, is vastgesteld. Bedoeld bedrag mag, bij Koninklijk besluit, worden gewijzigd, ingeval in de tarieven van de verzekeringsinstelling wijzigingen worden toegebracht.

ART. 29.

De toeslag is betaalbaar, wanneer de verzekerde den leeftijd van 65 jaar bereikt. De verzekerde die de betaalstelling zijner ouderdomslijfrente op een vroegeren leeftijd verkrijgt, mag, vanaf denzelfden leeftijd, mits vermindering, overeenkomstig een bij Koninklijk besluit vastgesteld barema, met den toeslag worden begunstigd.

ART. 30.

Bedoelde toeslag wordt niet verleend aan personen van vreemde nationaliteit, tenzij een verdrag tot gelijkstelling, met hun land van herkomst werd gesloten.

ART. 31.

In geval beide echtgenooten in leven zijn, mag de rentetoeslag enkel aan den man worden verleend. Nochtans, mag de vrouw, wier man met den toeslag niet is begunstigd, op den leeftijd van 65 jaar en binnen de grenzen en onder de voorwaarden voorzien voor de verzekerden die, na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen, met den toeslag worden begunstigd, persoonlijk aanspraak maken op ten hoogste 50 t. h. van het bedrag van den toeslag tot het geboortjaar van haar man betrekkelijk.

Wanneer de echtgenooten samenleven, blijven, in voorkomend geval, de artikels 214b en 214j van het Burgerlijk Wetboek toepasselijk, wat den rentetoeslag betreft. De rechter stelt het percentage vast tot het optrekken waarvan de vrouw zal zijn gemachtigd.

ART. 32.

L'assuré séparé de corps et de biens peut prétendre personnellement au bénéfice de la majoration dans les limites et conditions prévues pour les assurés célibataires, veufs ou divorcés.

En cas de séparation de fait des conjoints, il ne sera payé au mari que la moitié du montant de la majoration qui lui a été accordée; l'épouse ne pourra obtenir le paiement à son profit de l'autre moitié qu'à la condition d'avoir atteint l'âge de 65 ans.

Les articles 214b et 214j du Code civil ne sont pas applicables dans le cas prévu par l'alinéa précédent.

ART. 33.

L'assuré célibataire, veuf, divorcé ou séparé de corps et de biens qui habite avec un autre assuré, demandeur ou bénéficiaire de la majoration, ainsi que l'assuré qui est hospitalisé dans un établissement public ou privé, ne peut recevoir, au maximum, le taux prévu au tableau I B annexé à la loi, que sous déduction d'une somme de 500 francs.

ART. 34.

L'assuré célibataire, veuf, divorcé ou séparé de corps et de biens qui habite avec des personnes qui n'ont pas sollicité ni obtenu le bénéfice de la majoration ne peut recevoir, au maximum, le taux prévu au tableau I B annexé à la loi, que sous déduction d'une somme de 250 francs.

Cette disposition n'est pas applicable à l'assuré qui habite exclusivement avec des descendants encore soumis à l'obligation scolaire ou qui, en raison de leur état physique se trouvent dans l'impossibilité de pourvoir à leur subsistance.

ART. 35.

La majoration n'est payable qu'à la condition pour l'assuré de résider effectivement en Belgique.

ART. 36.

La majoration n'est pas payée aux assurés détenus dans les prisons ou internés dans les établissements de défense sociale ou les dépôts de mendicité pour la durée de leur détention ou de leur internement, ni aux aliénés placés dans un établissement public ou privé ou séquestrés à domicile, aux frais des pouvoirs publics.

ART. 32.

De van tafel en bed en van goederen gescheiden verzekerde mag, binnen de grenzen en onder de voorwaarden, voor de verzekerden die nog niet gehuwd, weduwnaar of gedivorceerd zijn, voorzien, persoonlijk op den toeslag aanspraak maken.

Ingeval de echtgenooten feitelijk gescheiden leven, wordt aan den man slechts de helft uitbetaald van den toeslag die hem werd verleend; de vrouw zal slechts de uitkeering te haren bate van de andere helft mogen bekomen, op voorwaarde dat zij den leeftijd van 65 jaar hebbe bereikt.

De artikels 214b en 214j van het Burgerlijk Wetboek zijn niet toepasselijk in het geval bij voorgaand alinea voorzien.

ART. 33.

De verzekerde, die nog niet gehuwd, weduwnaar, gedivorceerd of van tafel en bed en van goederen gescheiden is en die met een ander aanvrager of met een gerechtigde op den toeslag samenwoont, alsmede de verzekerde, die in een openbare of private instelling ter verpleging is opgenomen, mogen, ten hoogste, het bedrag bij de bij deze wet gevoegde tabel I B voorzien, na aftrek van 500 frank, verkrijgen.

ART. 34.

De verzekerde, die nog niet gehuwd, weduwnaar, gedivorceerd of van tafel en bed en van goederen gescheiden is en die met personen samenwoont die om den toeslag niet hebben gevraagd of dit voordeel niet hebben bekomen, mag, ten hoogste, het bedrag bij de bij deze wet gevoegde tabel I B voorzien, na aftrek van 250 frank, verkrijgen.

Deze bepaling is niet toepasselijk op den verzekerde die uitsluitend samenwoont met descendanten die nog leerplichtig zijn of die, wegens hun lichamelijke gesteltenis, in de onmogelijkheid verkeerden in hun onderhoud te voorzien.

ART. 35.

De toeslag is enkel betaalbaar op voorwaarde dat de verzekerde werkelijk in België verblijft.

ART. 36.

De toeslag wordt niet uitgekeerd, voor den duur van hun gevangenhouding of van hun opnemingsaan de in een gevang, in de gestichten tot bescherming der maatschappij of in een bedelaarskolonie opgesloten verzekerden noch aan de krankzinnigen die, ten laste van de openbare besturen, of in een gesticht vertoeven, of ten huize onder bewaking zijn gesteld.

ART. 37.

Le montant de la majoration de rente de veuve est déduit du taux de la majoration de rente de vieillesse.

ART. 38.

En cas de décès d'un bénéficiaire de la majoration de rente de vieillesse, les arrérages échus et non payés ne sont liquidés qu'aux personnes et dans l'ordre ci-après :

1° au conjoint avec lequel le bénéficiaire de la majoration cohabitait au moment de son décès et chez qui il est décédé;

2° à défaut de conjoint ou si le conjoint ne réunit pas les conditions prévues au 1°, aux enfants avec qui le bénéficiaire vivait au moment de son décès, à condition qu'il soit décédé chez la personne qui réclame les arrérages échus;

3° à défaut d'enfants ou si ceux-ci ne réunissent pas les conditions prévues au 2°, à toute personne avec qui le bénéficiaire vivait au moment de son décès, à condition qu'il soit décédé chez celui qui réclame les arrérages échus;

4° si le bénéficiaire était hospitalisé dans un établissement public ou privé, aux personnes qui intervenaient dans les frais d'hospitalisation.

Un arrêté royal détermine les formalités qui doivent être remplies pour l'obtention des susdits arrérages et le délai dans lequel la demande doit être introduite.

ART. 39.

Les dépenses résultant du paiement des majorations de rentes de vieillesse sont liquidées à l'intervention du « Fonds des Dotations », visé au titre V.

CHAPITRE II.

Octroi de la majoration sans enquête.

ART. 40.

§ 1er. — La majoration de rente de vieillesse est accordée, au plus tôt, à l'âge de 65 ans, sans enquête sur les ressources, aux assurés du sexe masculin et aux assurées célibataires, veuves, divorcées ou séparées de corps et de biens, à condition que les versements fixés à l'article 41 aient été effectués à leur compte de 51 à 65 ans.

ART. 37.

Het bedrag van den weduwerentetoeslag wordt van het beloop van den ouderdomsrentetoeslag afgetrokken.

ART. 38.

Ingeval van overlijden van een gerechtigde op den toeslag, worden de vervallen en niet uitgekeerde termijnen aan de hierna vermelde personen en naar de hierna bepaalde volgorde uitbetaald :

1° aan den echtgenoot, met wien de gerechtigde op den toeslag op het oogenblik van zijn overlijden samenwoonde en bij wien hij overleden is;

2° bij ontstentenis van den echtgenoot of indien de echtgenoot niet in de voorwaarden verkeert bij 1° voorzien, aan de kinderen met wien de gerechtigde op het oogenblik van zijn overlijden samenwoonde, mits laatstgenoemde overleden zij bij den persoon die om de vervallen termijnen vraagt;

3° bij ontstentenis van kinderen of indien deze niet in de voorwaarden verkeerden bij 2° voorzien, aan ieder ander persoon, met wien de gerechtigde op het oogenblik van zijn overlijden samenwoonde, mits laatstgenoemde overleden zij bij deze die om de vervallen termijnen vraagt;

4° indien de gerechtigde in een openbare of private instelling ter verpleging was opgenomen, aan de personen die in de verplegingskosten te gemeet kwamen.

Bij een Koninklijk besluit worden de formaliteiten bepaald die, om de uitkeering van vermelde termijnen te verkrijgen, dienen nagekomen, alsmede het tijdsbestek waarbinnen de aanvraag moet worden ingediend.

ART. 39.

De uitgaven voortvloeiende uit het uitbetalen van den ouderdomsrentetoeslag worden vereffend door het toedoen van het in titel V bedoeld « Dotatiënfonds ».

HOOFDSTUK II.

Verleenen van den toeslag zonder onderzoek.

ART. 40.

§ 1. — De ouderdomsrentetoeslag wordt, ten vroegste op den leeftijd van 65 jaar, zonder onderzoek omtrent de bestaansmiddelen verleend aan de mannelijke verzekerden en aan de vrouwelijke verzekerden die nog niet gehuwd, weduwen, gedivoreerd of van tafel en bed en van goederen gescheiden zijn op voorwaarde dat, van 51 tot 65 jaar, de stortingen bij artikel 41 bepaald op hun rekening werden verricht.

Cette condition est considérée comme étant remplie, s'il n'y a de 51 à 63 ans qu'une interruption de versement de 3 années au plus.

Les versements effectués dans le cadre des lois spéciales relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré des employés, des ouvriers mineurs et des marins sont pris en considération pour la détermination des versements ci-dessus.

Pour ce qui concerne les assujettis à la loi relative à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré des employés, peuvent seuls bénéficier de la majoration sans enquête sur les ressources, les assurés dont le traitement annuel moyen des cinq années précédant celle de leur soixante-cinquième anniversaire de naissance, n'a pas été supérieur à 30,000 francs.

§ 2. — Les assurés doivent, ainsi qu'éventuellement leur conjoint, souscrire l'engagement de cesser définitivement toute activité professionnelle, à partir du moment où ils sollicitent le bénéfice des dispositions du § 1er, quel que soit l'âge du conjoint à cette époque.

Cet engagement vise tout travail salarié effectué pour le compte d'un employeur recensé au point de vue fiscal comme occupant de la main-d'œuvre salariée ou l'établissement comme travailleur indépendant.

ART. 41

§ 1er. — Pour l'application des dispositions de l'article 40, § 1er chaque versement annuel doit comporter 9 cotisations opérées conformément aux articles 3, 6 ou 63 de la présente loi.

§ 2. — Toutefois, les assurés nés du 1er janvier 1873 au 31 décembre 1887 sont considérés comme ayant satisfait à cette condition, pour la période antérieure à l'année d'assurance 1939-1940, si les versements suivants ont été effectués à leur compte, soit en qualité de salarié, soit en qualité de chômeur :

1° pour la période allant du 1er janvier 1926 au 31 décembre 1931 : un versement total de 72 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin ou de 24 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe féminin;

2° pour l'année d'assurance 1931-1932 : un versement de 50 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin ou de 24 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe féminin;

3° pour chacune des années d'assurance 1932-1933, 1933-1934, 1934-1935, 1935-1936, 1936-1937, 1937-1938 et 1938-1939 : un versement de 50 francs au moins.

ART. 42.

L'assuré qui, nonobstant son engagement de cesser définitivement toute activité professionnelle, souscrit conformément aux articles 40, § 2, et 65, § 2, a continué à exer-

Deze voorwaarde wordt als vervuld aangezien indien tussen 51 en 63 jaar de stortingen gedurende hoogstens drie jaar werden onderbroken.

De stortingen gedaan overeenkomstig de speciale wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood der bedienden, der mijnwerkers en der zeelieden worden in aanmerking genomen voor het vaststellen der bovenbedoelde stortingen.

Wat betreft de krachtens de wet betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood der bedienden verzekeringsplichtigen, mogen enkel met den toeslag zonder onderzoek, omtrent de bestaansmiddelen worden begunstigd, de verzekerden, wier jaarlijksche gemiddelde bezoldiging in den loop der vijf jaar die aan hun vijf en zestigsten verjaardag, voorafgaan, 30,000 frank niet heeft overschreden.

§ 2. — De verzekerden moeten, evenals, in voorkomend geval, hun echtgenoot, de verbintenis aangaan alle beroepsbezigheid te staken vanaf het oogenblik dat zij om het voordeel vragen bij de bepalingen van § 1 voorzien, onverschillig den leeftijd van den echtgenoot op dit oogenblik.

Bij deze verbintenis worden bedoeld onverschillig welken bezoldigden arbeid verricht voor rekening van een werkgever die, op fiscaal gebied, is gekend als betaalde werkrachten in dienst hebbende en, tevens, het vestigen als buiten dienstverband staande arbeider.

ART. 41.

§ 1. — Voor de toepassing van artikel 40, § 1, dient elke jaarlijksche storting 9 bijdragen, overeenkomstig artikels 3, 6 of 63 dezer wet gestort, te bevatten.

§ 2. — Nochtans zullen de verzekerden geboren binnen 1 Januari 1873 tot 31 December 1887 worden aangezien als bedoelde voorwaarde vervullende, wat betreft de periode aan het verzekeringsjaar 1939-1940 voorafgaand, indien volgende stortingen, t' zij als loontrekkende, 't zij als werkloze werden verricht :

1° voor de periode ingaande met 1 Januari 1926 tot en met 31 December 1931 : een totale storting van 72 frank indien het een mannelijk verzekerde betreft of van 24 frank indien het een vrouwelijk verzekerde betreft;

2° voor het verzekeringsjaar 1931-1932, een storting van 50 frank, indien het een mannelijk verzekerde betreft of van 24 frank, indien het een vrouwelijk verzekerde betreft;

3° voor elk der verzekeringsjaren 1932-1933, 1933-1934, 1934-1935, 1935-1936, 1936-1937, 1937-1938 en 1938-1939 : een storting van minstens 50 frank.

ART. 42.

Aan den verzekerde die, niettegenstaande hij, overeenkomstig artikels 40, § 2, of 65, § 2, de verbintenis aanging definitief alle beroepsbezigheid te staken, dergelijke bezig-

cer ou repris pareille activité, est exclu définitivement du bénéfice de la majoration sans enquête sur les ressources.

Il ne peut, au surplus, être admis à solliciter le bénéfice de la majoration après enquête sur les ressources, par application de l'article 43, qu'après un délai de suspension de huit trimestres.

CHAPITRE III.

Octroi de la majoration après enquête.

ART. 43.

Les salariés qui ne se trouvent pas dans les conditions pour bénéficier de la majoration de rente de vieillesse sans enquête sur les ressources, ainsi que les assurés libres, peuvent recevoir la majoration aux conditions suivantes :

Le taux maximum de la majoration est accordé lorsque les ressources de l'assuré augmentées, éventuellement, de celles de son conjoint, ne sont pas supérieures à 2,800 fr. pour un assuré marié et à 1,900 francs pour un assuré célibataire, veuf, divorcé ou séparé de corps et de biens.

Si le montant des ressources est supérieur aux chiffres ci-dessus, le taux de la majoration est fixé à la différence entre le taux maximum résultant, pour l'assuré, de l'application du tableau I annexé à la présente loi, et la partie des ressources excédant la limite de 2,800 francs ou 1,900 francs.

ART. 44.

Toutes les ressources de l'assuré et, éventuellement, celles de son conjoint, quelles qu'en soient la nature et l'origine, entrent en ligne de compte pour la fixation du taux de la majoration de rente de vieillesse.

Les ressources sont évaluées comme suit :

1° pour les salariés manuels et intellectuels, le revenu professionnel est fixé sur la base de la rémunération dont ils jouissent au moment de l'introduction de la demande ;

2° pour les travailleurs indépendants, il est porté en ressources, le montant des revenus passibles de la taxe professionnelle et afférents à l'année précédant celle de l'introduction de la demande ;

3° pour les agriculteurs, les revenus professionnels sont fixés forfaitairement à 4 fois le revenu cadastral des terres qu'ils exploitent ;

4° pour les immeubles bâtis et non-bâtis dont l'assuré et son conjoint sont propriétaires, il est porté en ressources :

heid heeft voortgezet of ze heeft hernomen, wordt definitief de toeslag zonder onderzoek omtrent de bestaansmiddelen ontzegd.

Daarenboven mag hij slechts, na een schorsingstermijn van 8 kwartalen, om den toeslag, na onderzoek betreffende de bestaansmiddelen, overeenkomstig artikel 43 vragen.

HOOFDSTUK III.

Verleenen van den toeslag na onderzoek.

ART. 43.

De loontrekkenden die niet in de voorwaarden verkeerden om den ouderdomsrentetoeslag te genieten zonder onderzoek omtrent de bestaansmiddelen, alsmede de vrijwillig verzekerden, mogen onder volgende voorwaarden den toeslag verkrijgen :

Het maximum bedrag van den toeslag wordt verleend wanneer de bestaansmiddelen van den verzekerde, in voorkomend geval met deze van den echtgenoot vermeerderd, 2,800 frank niet overschrijden voor een gehuwd verzekerde en 1,900 frank voor een verzekerde die nog niet gehuwd, weduwnaar, gedivorceerd of van tafel en bed en van goederen gescheiden is.

Indien het bedrag der bestaansmiddelen de vorenvermelde sommen overschrijdt, wordt het bedrag van den toeslag vastgesteld op het verschil tusschen het maximum bedrag dat aan den verzekerde mag worden verleend, onder inachtneming van de tabel I bij deze wet gevoegd en het gedeelte der bestaansmiddelen dat 2,800 frank of 1,900 frank te boven gaat.

ART. 44.

Al de bestaansmiddelen van den verzekerde, onverschillig den aard of de oorsprong er van en, in voorkomend geval, deze van zijn echtgenoot, komen in aanmerking ten einde het bedrag van den ouderdomsrentetoeslag vast te stellen.

De bestaansmiddelen worden als volgt geraamd :

1° voor de handen- en geestesarbeiders wordt het bedrijfsinkomen bepaald op grondslag der bezoldiging die ze op het oogenblik van het indienen der aanvraag genieten ;

2° voor de buiten dienstverband staande arbeiders, wordt er als bestaansmiddel aangerekend, het bedrag der inkomsten met de bedrijfsbelastingen belastbaar en tot het jaar aan het indienen der aanvraag voorafgaand betrekkelijk ;

3° voor de landbouwers worden de bedrijfsinkomsten forfaitair bepaald op 4 maal het kadastraal inkomen der in bedrijf genomen gronden ;

4° voor de gebouwde en niet bebouwde onroerende goederen waarvan de verzekerde en zijn echtgenoot eigenaars zijn, wordt er als bestaansmiddel aangerekend :

a) une somme égale au revenu cadastral si ces immeubles sont occupés ou exploités par le demandeur;

b) une somme égale à 6 p. c. de la valeur vénale des immeubles, si ceux-ci sont donnés en location;

5° pour les capitaux mobiliers, il est porté en ressources à l'assuré, une somme égale à 6 p. c. des capitaux placés ou non placés ou le revenu réel si celui-ci est supérieur à cette somme;

6° pour les bénéficiaires de pensions d'invalidité, il n'est porté en ressources, au maximum, que la partie de la pension afférente à une invalidité de 100 p. c., il n'est pas tenu compte de la somme accordée expressément aux invalides pour l'aide d'une tierce personne;

7° si l'assuré ou son conjoint a, au cours des dix années précédant celle de l'introduction de la demande en majoration, cédé, à titre gratuit ou à titre onéreux, des biens mobiliers ou immobiliers, le revenu de ces biens est calculé forfaitairement à 6 p. c. de la valeur vénale au moment de la cession.

Lorsque la cession est à titre onéreux, cette valeur est établie déduction faite des charges ou dettes qui ont été éteintes à l'aide du prix de la cession et des dettes que l'intéressé justifie avoir été dans la nécessité de contracter postérieurement à la cession.

Toutefois, lorsque l'assuré ou son conjoint a cédé, à quelque époque que ce soit, des biens mobiliers ou immobiliers, à charge pour le cessionnaire de pourvoir à son entretien, la valeur forfaitaire de cet entretien est portée en compte et calculée au taux de 10 p. c. de la valeur vénale des biens au moment de la cession.

ART. 45.

Pour l'application de l'art. 44, il n'est tenu compte que de la partie des rentes de vieillesse constituées en exécution des lois relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré excédant la différence entre le taux maximum de la majoration auquel l'assuré peut prétendre et le taux de 3,200 francs s'il s'agit d'un assuré marié du sexe masculin, de 2,400 francs s'il s'agit d'un assuré célibataire, veuf, divorcé ou séparé de corps et de biens ou de 1,600 francs s'il s'agit d'un assuré marié du sexe féminin.

a) een som gelijk aan het kadastraal inkomen, indien bedoelde goederen door den aanvrager worden betrokken of in bedrijf genomen;

b) een som gelijk aan 6 t. h. van de verkoopwaarde der onroerende goederen indien deze verhuurd zijn;

5° voor de roerende kapitalen, wordt er aan den verzekerde als bestaansmiddel aangerekend, een som gelijk aan 6 t. h. der belegde of losse kapitalen of het werkelijk inkomen er van indien dit laatste hoger is dan vermelde som;

6° voor de gerechtigden op een invaliditeitspensioen, wordt er ten hoogste aan den aanvrager als bestaansmiddelen aangerekend, het gedeelte van het pensioen tot een invaliditeit van 100 t. h. betrekkelijk; er zal geen rekening worden gehouden met de som uitdrukkelijk aan de invaliden voor de hulp van een derden persoon verleend;

7° Indien de verzekerde of zijn echtgenoot, in den loop van de tien jaren die aan het indienen der aanvraag zijn voorafgegaan, om niet of onder bezwarende voorwaarden, roerende of onroerende goederen heeft afgestaan, wordt het inkomen van bedoelde goederen forfaitair berekend tegen 6 t. h. van de verkoopwaarde er van op het oogenblik van den afstand.

Wanneer de goederen onder bezwarende voorwaarden werden afgestaan, wordt bedoelde waarde vastgesteld onder aftrek der lasten of schulden die door middel van den prijs van den afstand werden gedelgd en der schulden, waarvoor de belanghebbende bewijst dat hij, na den afstand, er toe genoodzaakt was ze aan te gaan.

Nochtans, wanneer de verzekerde of zijn echtgenoot, onverschillig op welk tijdstip, roerende of onroerende goederen heeft afgestaan, op voorwaarde dat de cessionaris in zijn onderhoud voorziet, wordt de forfaitaire waarde van dit onderhoud in rekening gebracht en tegen 10 t. h. van de verkoopwaarde der goederen op het oogenblik van den afstand berekend.

ART. 45.

Voor de toepassing van artikel 44 zal er, wat betreft de renten gevestigd in uitvoering der wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood, slechts rekening worden gehouden met het gedeelte dat het verschil te boven gaat, tussehen het maximum bedrag van den toeslag waarop de verzekerde aanspraak mag maken en het bedrag van 3,200 frank indien het een mannelijk gehuwd verzekerde betreft, van 2,400 frank indien het een verzekerde betreft die nog niet gehuwd, weduwnaar, gedivorceerd of van tafel en bed en van goederen gescheiden is of van 1,600 frank indien het een vrouwelijk gehuwd verzekerde betreft.

ART. 46.

§ 1er. — Les rentes alimentaires que les descendants qui se trouvent dans l'aisance sont, en vertu de la présente disposition, considérés pouvoir payer à leurs ascendants, sont portées en ressources à ces derniers.

Sont considérés comme étant dans l'aisance pour l'application de la présente disposition, les descendants dont les revenus, y compris ceux de leur conjoint, sont supérieurs à 10,000 francs si le descendant réside dans une commune de moins de 5,000 habitants; 12,000 francs s'il réside dans une commune de 5,000 à 30,000 habitants exclusivement ou de 15,000 francs s'il réside dans une commune de 30,000 habitants et plus.

Si plusieurs descendants célibataires, veufs ou divorcés, sans enfant, habitent avec leurs ascendants, les sommes indiquées ci-dessus sont réduites d'un quart. Si le descendant est marié, les sommes ci-dessus indiquées sont augmentées de deux dixièmes pour son conjoint. Elles sont augmentées, en outre, pour chaque enfant de moins de 16 ans et qui est à sa charge, d'un dixième pour les premier et deuxième enfants et de deux dixièmes pour les troisième et suivants.

La rente alimentaire que le descendant est considéré pouvoir payer à son ascendant demandeur en majoration de rente de vieillesse est calculée à la moitié de la différence entre le montant de ses revenus et le chiffre de l'exonération, s'il n'existe pas d'ascendant en vie dans l'autre branche et au quart de cette différence, s'il existe un ou des ascendants en vie dans les deux branches.

§ 2. — Les revenus des descendants sont calculés comme suit :

1° pour les revenus ou bénéfices professionnels, d'après leur montant imposable, sauf pour les agriculteurs pour lesquels les revenus des terres exploitées sont fixés à quatre fois le revenu cadastral;

2° pour les propriétés bâties et non bâties, d'après leur revenu cadastral ou leur valeur locative nette;

3° pour les capitaux mobiliers, d'après leur revenu réel;

4° pour toutes les autres ressources, d'après leur montant réel, sauf pour les bénéficiaires d'une pension d'invalidité auxquels les dispositions faisant l'objet de l'article 44, 6° sont applicables.

ART. 47.

La majoration de rente de vieillesse ne peut être accordée aux personnes comprises dans les catégories suivantes :

ART. 46.

§ 1. — De renten wegens onderhoudsplicht, die de descendenten die bemiddeld zijn, aangezien worden, krachtens deze bepaling, aan hun ascendenten te kunnen uitbetalen, worden als bestaansmiddelen aan laatstgenoemden aangerekend.

Worden, wat het toepassen dezer bepaling betreft, aangezien als zijnde bemiddeld, de descendenten wier bestaansmiddelen, daarin deze van hun echtgenoot begrepen, 10,000 frank overschrijden indien de descendent in een gemeente met minder dan 5,000 inwoners woont, 12,000 frank indien hij in een gemeente woont met meer dan 5,000 doch met minder dan 30,000 inwoners of 15,000 frank in dien hij in een gemeente woont met meer dan 30,000 inwoners.

Indien meerdere descendenten die nog niet gehuwd, weduwnaars of gedivorceerd en kinderloos zijn, met hun ascendenten samenwonen, worden bovenopgegeven sommen met een vierde verminderd. Indien de descendent gehuwd is, worden bovenopgegeven sommen vermeerderd met twee tienden voor zijn echtgenoot. Daarenboven worden ze, voor ieder kind beneden 16 jaar en dat te zijnen laste is, vermeerderd : met een tiende voor het eerste en het tweede kind en met twee tienden voor het derde en de volgende.

De rente wegens onderhoudsplicht, die de descendent aangezien wordt aan zijn ascendent aanvrager om den ouderdomsrentetoeslag te kunnen uitbetalen, wordt vastgesteld op de helft van het verschil tusschen het bedrag zijner inkomsten en het beloop der buiten rekeningstelling, indien geen ascendent van den anderen tak nog in leven is, en op het vierde van bedoeld verschil, indien een of meerdere ascendenten van beide takken nog in leven zijn.

§ 2. — De inkomsten der descendenten worden als volgt berekend :

1° voor de bedrijfsinkomsten of -winsten, naar het belastbaar bedrag, behoudens voor de landbouwers, waarvoor het inkomen der in bedrijf genomen gronden wordt bepaald op een som gelijk aan viermaal het kadastraal inkomen er van;

2° voor de gebouwde en niet bebouwde goederen, naar het kadastraal inkomen of de netto huurwaarde er van;

3° voor de roerende kapitalen, naar het werkelijk inkomen er van;

4° voor al de andere inkomsten, naar het werkelijk bedrag er van, behoudens wat betreft de gerechtigden op een invaliditeitspensioen, op wien de bepalingen van artikel 44, 6° toepasselijk zijn.

ART. 47.

De ouderdomsrentetoeslag mag niet verleend worden aan de tot volgende categorieën behorende personen :

1° les personnes cotisées à l'impôt complémentaire personnel visé au titre II des lois relatives aux impôts sur les revenus, coordonnées par l'arrêté royal du 12 septembre 1936;

2° celles qui ont à leur service personnel un domestique ou toute autre personne;

3° celles qui utilisent une automobile à leur propre usage;

4° les personnes occupant une habitation dont le revenu cadastral est supérieur à :

2,200 francs dans les communes de moins de 5,000 habitants;

2,800 francs dans les communes de 5,000 à 30,000 habitants exclusivement;

4,000 francs dans les communes de 30,000 habitants et plus.

En vue de déterminer la catégorie dans laquelle est comprise une commune, il est fait application de la classification établie par le Ministère des Finances pour l'application de l'article 25, §§ 2, 3 et 4 des lois coordonnées relatives aux impôts sur les revenus;

5° celles qui, au cours des cinq années précédant l'introduction de leur demande :

a) ont utilisé régulièrement dans leur entreprise industrielle, commerciale ou agricole, soit le concours d'une personne salariée, soit un capital investi d'au moins 25,000 francs.

Il est tenu compte des salariés ou appointés qui ont été considérés comme bénéficiaires d'une rémunération normale au point de vue de l'application de la taxe professionnelle;

b) n'ont, hormis les veuves et les ménagères, exercé aucune activité professionnelle, bien qu'elles ne soient pas frappées d'incapacité de travail.

ART. 48.

Il doit, de plus, avoir été effectué au compte des assurés nés à partir du 1er janvier 1867 et dont la situation est réglée conformément aux dispositions de l'article 43 :

1° en ce qui concerne les salariés, les versements dont le montant a été déterminé par l'article 41;

2° en ce qui concerne les assurés libres :

a) pour la période allant du 1er janvier 1926 au 31 décembre 1931, un versement de 72 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin, ou de 24 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe féminin;

b) à partir de l'année d'assurance 1931-1932, les versements dont le montant est déterminé par l'article 25.

1° de personen die in de aanvullende personeele belasting zijn aangeslagen, bedoeld bij titel II van de bij Koninklijk besluit dd. 12 September 1936 samengeschaalde wetten betreffende de inkomsten-belastingen;

2° zij die een dienstbode of een anderen persoon in hun persoonlijke dienst hebben;

3° zij die, voor hun eigen gebruik, over een autorijtuig beschikken;

4° de personen die een woning betrekken waarvan het kadastraal inkomen hooger is dan :

2,200 frank in een gemeente met minder dan 5,000 inwoners;

2,800 frank in een gemeente met meer dan 5,000 doch minder dan 30,000 inwoners;

4,000 frank in een gemeente met meer dan 30,000 inwoners.

Ten einde de categorie te bepalen waarin een gemeente is begrepen, wordt er gebruik gemaakt van de door het Ministerie van Financiën opgemaakte rangschikking, met het oog op de toepassing van artikel 25, §§ 2, 3 en 4 der samengeschaalde wetten betreffende de inkomsten-belastingen;

5° zij die, in den loop van de vijf jaar, aan het indienen hunner aanvraag voorafgaand :

a) in hun nijverheids-, handels- of landbouwonderneming, op geregelde wijze, hetzij de medewerking van een bezoldigd persoon hebben benuttigd hetzij een bedrijfskapitaal van ten minste 25,000 frank hebben aangewend.

Er wordt rekening gehouden met de loontrekkenden of bezoldigden die, met het oog op de toepassing van de bedrijfsbelasting, werden aangezien als een normale bezoldiging genietende;

b) behalve de weduwen en huishoudsters, geen enkel bedrijfsbezigheid hebben uitgeoefend, hoewel ze niet tot arbeid ongeschikt waren.

ART. 48.

Bovendien, moeten op de rekening van de sinds 1 Januari 1867 geboren verzekerden, wier toestand, overeenkomstig de bepalingen van artikel 43 wordt geregeld, volgende stortingen zijn gedaan :

1° wat betreft de loontrekkenden, de stortingen waarvan het bedrag bij artikel 41 is bepaald;

2° wat betreft de vrijwillig verzekerden;

a) voor het tijdperk binnen 1 Januari 1926 en 31 December 1931, een storting van 72 frank indien het een mannelijk verzekerde betreft of van 24 frank indien het een vrouwelijk verzekerde betreft;

b) met ingang van het verzekeringsjaar 1931-1932, de stortingen waarvan het bedrag bij artikel 25 wordt bepaald.

Les versements effectués dans le cadre des lois spéciales relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré des employés, des ouvriers mineurs et des marins sont pris en considération pour la détermination des versements ci-dessus.

ART. 49.

Si l'assuré n'a pas effectué le nombre de versements annuels légaux prévus à l'art. 48, le montant de la majoration auquel il pourrait prétendre si cette condition avait été remplie est diminué, par versement manquant ou insuffisant, de :

300 francs s'il s'agit d'un assuré marié du sexe masculin;

200 francs s'il s'agit d'un assuré célibataire, veuf, divorcé ou séparé de corps et de biens;

150 francs s'il s'agit d'un assuré marié du sexe féminin.

ART. 50.

Dans le cas où le nombre de versements annuels légaux est inférieur à la moitié de celui que l'assuré aurait dû opérer, la majoration n'est pas accordée.

ART. 51.

Si, en sollicitant le bénéfice de la majoration, l'assuré a omis de déclarer des ressources dont il ne pouvait ignorer l'existence, les autorités chargées de statuer sur la demande refusent d'office la majoration pour une période de quatre trimestres.

Lorsque l'assuré a agi avec intention frauduleuse, la majoration est refusée pour une période de huit trimestres.

TITRE IV.

**De la majoration de rente de veuve
et des allocations d'orphelins.**

ART. 52.

Il est accordé, dans les conditions ci-après, aux veuves de nationalité belge, des assurés nés de 1867 à 1907, une majoration de rente dont le montant annuel est fixé au tableau II B annexé à la présente loi. Ce montant pourra être modifié par arrêté royal dans le cas où des changements seraient apportés aux tarifs de l'organisme d'assurance.

De stortingen gedaan binnen de grenzen der speciale wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood der bedienden, der mijnwerkers en der zeelieden, worden in acht genomen voor de vaststelling der stortingen waarvan boven sprake.

ART. 49.

Indien de verzekerde het aantal wettelijke jaarlijksche stortingen bij art. 48 voorzien, niet heeft verricht, wordt het bedrag van den toeslag, waarop hij aanspraak zou mogen maken, indien hij aan bedoelde vereischte had voldaan, voor elke ontbrekende of ontoereikende storting verminderd met :

300 frank indien het een gehuwd mannelijk verzekerde betreft;

200 frank indien het een verzekerde betreft die nog niet gehuwd, weduwnaar, gedivorceerd of van tafel en bed en van goederen gescheiden is;

150 frank indien het een vrouwelijk gehuwd verzekerde betreft.

ART. 50.

Ingeval het aantal wettelijke jaarlijksche stortingen beneden de helft blijft van het aantal stortingen dat de verzekerde had moeten doen, wordt de toeslag niet verleend.

ART. 51.

Indien, bij het aanvragen van den toeslag, de aanvrager heeft verzuimd sommige bestaansmiddelen aan te geven, met het bestaan waarvan hij niet kon onbekend zijn, weigeren de autoriteiten, belast met het treffen eener beslissing omtrent de aanvraag, ambtshalve den toeslag voor een termijn van vier kwartalen.

Indien de verzekerde met bedrieglijk inzicht heeft gehandeld, wordt de toeslag voor een termijn van acht kwartalen geweigerd.

TITEL IV.

Weduwerentetoeslag en weezentoelagen.

ART. 52.

Onder de hiernagemelde voorwaarden, wordt aan de weduwen van Belgische nationaliteit, der verzekerden binnen de jaren 1867 tot en met 1907 geboren, een rentetoeslag verleend waarvan het jaarlijksch bedrag in de bij deze wet gevoegde tabel II B wordt bepaald. Dit bedrag zal, bij Koninklijk besluit, mogen worden gewijzigd ingeval in de tarieven van de verzekeringsinstelling veranderingen mochten worden toegebracht.

ART. 53.

En cas de décès d'un assuré marié du sexe masculin, il est accordé au conjoint survivant, une allocation annuelle de 240 francs par enfant âgé de moins de 16 ans qui était à charge de l'assuré au moment de son décès.

Lors du décès du conjoint survivant, le montant de cette allocation est porté à 420 francs et est payé à la personne ou à l'organisme qui pourvoit à l'entretien de l'enfant.

En cas de décès d'un assuré de l'un ou l'autre sexe célibataire, veuf ou divorcé et s'il existe des enfants âgés de moins de 16 ans qui étaient à la charge de l'assuré au moment de son décès, une allocation de 420 francs par enfant est payée à la personne ou à l'organisme qui pourvoit à l'entretien de ces enfants. Cette allocation ne peut se cumuler avec celle prévue à l'alinéa 2 du présent article.

ART. 54.

La majoration et les allocations ne sont pas accordées aux veuves et aux orphelins de nationalité étrangère, sauf s'il a été conclu une convention d'assimilation avec leur pays d'origine.

ART. 55.

La majoration prend cours à la même époque que la rente de veuve.

L'allocation prend cours le premier du mois qui suit celui au cours duquel l'assuré est décédé.

Toutefois, ces avantages ne sont accordés qu'à partir du premier du mois qui suit celui de l'introduction de la demande, lorsque cette formalité est accomplie six mois après le décès de l'assuré.

Pour ce qui concerne les veuves et les orphelins de nationalité étrangère, au moment du décès de l'assuré, la majoration et les allocations prennent cours le premier du mois qui suit celui au cours duquel ils ont acquis ou recouvré la nationalité belge, à condition que la demande de majoration et d'allocations ait été formulée dans les six mois de cette date; ce délai expiré, il y a lieu à application de l'alinéa 3 des présentes dispositions.

ART. 56.

La majoration est accordée aux veuves des assurés au compte desquels ont été effectués régulièrement les versements légaux dont il est question à l'article 48.

Lorsque tous les versements légaux n'ont pas été opérés, le montant de la majoration est réduit de 60 francs par versement manquant ou insuffisant.

ART. 53.

In geval een mannelijk gehuwd verzekerde overlijdt, wordt, voor ieder kind beneden 16 jaar, dat op het oogenblik van het overlijden ten laste van den verzekerde was, aan den overlevenden echtgenoot een jaarlijksche toelage van 240 frank verleend.

Bij het overlijden van den overlevenden echtgenoot, wordt het bedrag van bedoelde toelage op 420 frank gebracht en wordt het uitbetaald aan den persoon of aan de instelling die in den onderhoud van het kind voorziet.

Ingeval een verzekerde van een of ander kunne, die nog niet gehuwd, weduwnaar of gedivorceerd is, overlijdt en indien er kinderen zijn beneden 16 jaar, die op het oogenblik van het overlijden van den verzekerde te zijnen laste waren, wordt, voor ieder kind, aan den persoon of aan de instelling die in het onderhoud van het kind voorziet, een toelage van 420 frank uitbetaald. Deze toelage mag niet worden samen genoten met deze bij alinea 2 van dit artikel voorzien.

ART. 54.

De toeslag en de weezentolagen worden aan de weduwen en weezen van vreemde nationaliteit niet verleend, behoudens wanneer een verdrag tot gelijkstelling, met hun land van herkomst werd gesloten.

ART. 55.

De toeslag gaat in op hetzelfde tijdstip als de weduwe-rente.

De toelage gaat in met den eersten der maand volgend op die van het overlijden van den verzekerde.

Nochtans worden vermelde voordeelen slechts verleend met ingang van den eersten der maand in den loop waarvan de aanvraag werd ingediend, indien deze formaliteit zes maand na het overlijden van den verzekerde wordt nagekomen.

Wat betreft de weduwen en weezen die, op het oogenblik van het overlijden van den verzekerde, van vreemde nationaliteit zijn, gaan de toeslag en toelagen in met den eersten der maand volgend op die in den loop waarvan ze de Belgische nationaliteit hebben verworven of terug hebben verkregen, op voorwaarde dat de aanvraag om den toeslag en de toelagen werd ingediend binnen de zes maand van vermelden datum. Zoo bedoelde termijn is verstreken, dient de alinea 3 van deze bepalingen toegepast.

ART. 56.

De toeslag wordt verleend aan de weduwen der verzekerden, op wier rekening, de wettelijke storting, waarvan sprake in artikel 48, geregeld werden gedaan.

Indien al de storting niet werden verricht, wordt het bedrag van den toeslag, voor elke ontbrekende of ontoereikende storting, met 60 frank verminderd.

La majoration et les allocations ne sont pas accordées dans le cas où le nombre de versements légaux effectués est inférieur à la moitié de celui que l'assuré aurait dû opérer jusques et y compris l'année d'assurance en cours au moment du décès.

ART. 57.

La veuve qui se remarie perd son droit au bénéfice de la majoration à dater du mois qui suit celui de son remariage.

La majoration n'est pas payée à la bénéficiaire placée dans un établissement d'aliénés public ou privé ou sequestrée à domicile, aux frais des pouvoirs publics, ni à celle qui est détenue en prison ou internée dans un dépôt de mendicité ou dans un établissement de défense sociale.

ART. 58.

La majoration de rente de veuve et les allocations d'orphelins sont accordées par un organisme dénommé « Fonds des Veuves et des Orphelins » institué auprès du Ministère dont relève l'Administration de la Prévoyance Sociale et dont l'organisation et le fonctionnement sont réglés par arrêté royal.

Le Fonds des Veuves et des Orphelins jouit de la personification civile. Il est autonome et fonctionne sous la garantie de l'Etat. Il est soumis au contrôle de la Cour des Comptes.

ART. 59.

Les dépenses résultant du paiement des majorations de rente de veuve et des allocations d'orphelins, sont liquidées à l'intervention du Fonds des Dotations visé au titre V.

ART. 60.

Le Fonds des Veuves et des Orphelins peut accorder aux veuves et aux orphelins des compléments de majoration ou d'allocations, il en fixe le montant et les conditions d'octroi. Il dispose, à cette fin, des recettes ci-après :

1° les recettes prévues à l'article 17, II b;

2° les cotisations patronales des salariés qui ont dépassé l'âge de 65 ans;

3° une contribution à payer par les assurés du sexe masculin, dont le taux est fixé d'après le tableau ci-après et qui est prélevée sur le montant des versements remis à l'organisme d'assurance.

De toeslag en de toelagen worden niet verleend indien het aantal wettelijke stortingen, die werden verricht, niet de helft bereikt van het aantal dat de verzekerde had moeten doen, tot en met het verzekeringsjaar in den loop waarvan hij is overleden.

ART. 57.

De weduwe die hertrouwt verliest haar recht op den toeslag met ingang van de maand volgend op die in den loop waarvan ze hertrouwd is.

De toeslag wordt niet uitgekeerd aan de gerechtigde die, ten laste van de Openbare Besturen, in een openbaar of privaat krankzinnigengesticht is opgenomen of ten huize onder bewaking is gesteld of die in het gevang of in een gesticht tot bescherming der maatschappij is opgesloten.

ART. 58.

De weduwerentoeslag en de weezentoeelagen worden verleend door een instelling « Fonds voor Weduwen en Weezen » genaamd, dat tot stand is gebracht, bij het Ministerie waarvan het Bestuur van Sociale Voorzorg afhangt; de inrichting en de werking er van worden bij Koninklijk besluit geregeld.

Het Fonds voor Weduwen en Weezen geniet de rechtspersoonlijkheid. Het is zelfstandig en werkt onder den waarborg van het Rijk. Het is aan de controle van het Rekenhof onderworpen.

ART. 59.

De uitgaven verwekt door het uitbetalen van den weduwerentoeslag en de weezentoeelagen worden vereffend door het toedoen van het in titel V bedoeld « Dotatiën-fonds ».

ART. 60.

Het Fonds voor Weduwen en Weezen is er toe gemachtigd aan de weduwen en weezen een aanvullende toeslag of aanvullende toelagen te verleen; het bepaalt het bedrag en de voorwaarden van verleening er van. Te dien einde beschikt het over volgende ontvangsten :

1° de bij artikel 17, II b, voorziene ontvangsten;

2° de werkgeversbijdragen voor de loontrekkenden die den leeftijd van 65 jaar hebben overschreden;

3° een bijdrage, te betalen door de mannelijke verzekerden, waarvan het bedrag overeenkomstig het hierna vermelde barema wordt vastgesteld en die wordt geheven op het bedrag der aan de verzekeringsinstelling overgemaakte stortingen.

Montant annuel des versements <i>Jaarlijksch bedrag der stortingen</i>	Taux de la contribution à payer par les assurés nés avant le 1 ^{er} janvier 1888 <i>Bedrag der bijdrage te betalen door de verzekerden vóór 1 Januari 1888 geboren</i>	nés du 1 ^{er} janvier 1888 au 31 décembre 1907 <i>binnen 1 Januari 1888 en 31 December 1907 geboren</i>
60 fr. et plus <i>60 fr. of meer.</i>	10 fr.	5 fr.
De 30 à 59 fr. <i>Van 30 tot 59 fr.</i>	5 fr.	2 fr.
Moins de 30 fr. <i>Minder dan 30 fr.</i>	2 fr.	1 fr.

4° les intérêts produits par le placement des sommes provenant de la vente des timbres-retraite;

5° le produit des dons et legs qu'il est autorisé à recevoir moyennant autorisation préalable du Ministre qui a la Prévoyance Sociale dans ses attributions;

6° par les réserves des assurances devenues sans objet.

Les résolutions prises sur cet objet par le Fonds des Veuves et des Orphelins ne sortent leurs effets qu'après approbation du Ministre qui a la Prévoyance Sociale dans ses attributions.

La liquidation de ces compléments est effectuée par le Fonds des Dotations qui reçoit du Fonds des Veuves et des Orphelins, les ressources nécessaires à cette fin.

TITRE V.

Du Fonds des Dotations.

ART. 61.

§ 1er. — En vue de liquider les dépenses visées aux articles 39 et 59, il est institué auprès du Ministère dont relève l'Administration de la Prévoyance Sociale, un fonds dénommé « Fonds des Dotations ».

Ce fonds jouit de la personnification civile. Il est autonome et fonctionne sous la garantie de l'Etat. Il est soumis au contrôle de la Cour des Comptes. L'organisation et le fonctionnement en sont réglés par arrêté royal.

Le Fonds des Dotations tient une comptabilité distincte :

1° pour les dépenses relatives au paiement des majorations de rente de vieillesse;

2° pour celles résultant du paiement des majorations de rente de veuve et des allocations d'orphelins, et

4° de intresten opgebracht door het beleggen van de uit het verkoopen der lijfrentezegels voortkomende sommen;

5° de opbrengst van giften en legaten, die het mag ontvangen mits daartoe vooraf door den Minister, tot wiens bevoegdheden de Sociale Voorzorg behoort, te zijn gemachtigd;

6° door de reserves der zonder bestemming geworden verzekeringen.

De door het Fonds voor Weduwen en Weezen over dit onderwerp getroffen beslissingen, worden slechts van kracht na goedkeuring door den Minister, tot wiens bevoegdheden de Sociale Voorzorg behoort.

Bedoelde aanvullingen worden uitgekeerd door het Dotatiënfonds, dat vanwege het Fonds voor Weduwen en Weezen de daartoe noodige gelden ontvangt.

TITEL V.

Het Dotatiënfonds.

ART. 61.

§ 1. — Met het oog op de vereffening der bij artikels 39 en 59 bedoelde uitgaven, wordt er bij het Ministerie waarvan het Bestuur van Sociale Voorzorg afhangt, een fonds genaamd « Dotatiënfonds » tot stand gebracht.

Dit fonds geniet de rechtspersoonlijkheid. Het is zelfstandig en werkt onder de waarborg van het Rijk. Het is aan de controle van het Rekenhof onderworpen. De inrichting en de werking er van worden, bij Koninklijk besluit, geregeld.

Het Dotatiënfonds houdt een afzonderlijke boekhouding :

1° voor de uitgaven betreffende de uitbetaling van den ouderdomsrentetoeslag;

2° voor deze voortvloeiende uit de uitbetaling van den weduwerrentetoeslag en de weezentoeelagen, en

3° pour celles faites pour le paiement des compléments de majoration de rente de veuve et des compléments d'allocations d'orphelins.

§ 2. — Pour faire face aux charges inhérentes à son objet et aux frais de fonctionnement, le Fonds des Dotations dispose :

1° d'une dotation annuelle à charge de l'Etat d'un montant égal au tiers des majorations de rente de vieillesse et des majorations de rente de veuve et allocations d'orphelins à liquider au cours de l'année, augmentée des frais de fonctionnement du Fonds;

2° de l'annuité constante à charge de l'Etat visée au paragraphe 4 du présent article;

3° éventuellement, des compléments d'annuités visés au paragraphe 5 du présent article.

§ 3. — Aussi longtemps que les ressources visées au paragraphe 2 du présent article seront insuffisantes, la Caisse Générale d'Epargne et de Retraite pourvoit à cette insuffisance par des prêts consentis à titre de placement au moyen et dans la mesure des recettes résultant pour elle de l'exécution de la présente loi.

Le taux de l'intérêt de ces prêts est égal à celui d'après lequel les tarifs visés à l'article 19, alinéa 1er, sont calculés, augmenté d'un chargement à fixer par arrêté royal après accord avec la Caisse Générale d'Epargne et de Retraite. Le terme de ces prêts est uniformément fixé au 31 décembre 2034. Le service d'intérêt et d'amortissement en est fait par annuité constante calculée au taux fixé pour le prêt.

Le cas échéant, le Ministre des Finances peut consentir au Fonds des Dotations des avances du Trésor à régulariser aussitôt que possible par les prêts de l'organisme d'assurance visés au présent paragraphe.

§ 4. — Pour chacune des années 1936 à 2034, l'Etat verse au Fonds des Dotations une somme égale à l'annuité constante nécessaire pour amortir en nonante-neuf années un capital égal à la valeur actuelle au 1er janvier 1936, des deux tiers des charges probables auxquelles le Fonds des Dotations aura à faire face, jusqu'à extinction du chef des majorations de rente de vieillesse et de rente de veuve et des allocations d'orphelins. Cette valeur actuelle est calculée à un taux qui est fixé par arrêté royal.

Chaque fois que le Ministre qui a la Prévoyance sociale dans ses attributions l'estime opportun et, au moins une fois par période quinquennale, il est procédé à une réestimation des charges probables; les annuités ultérieures sont recalculées en fonction des charges réelles des exercices écoulés depuis le 1er janvier 1936 et de la nouvelle estimation.

§ 5. — L'Etat ou le Fonds d'amortissement de la Dette

3° voor deze gedaan inzake uitkeering van den aanvullenden weduwerentoeslag en de aanvullende weezentoolagen.

§ 2. — Om te voorzien in de lasten aan zijn doel verbonden en in de kosten van zijn werking, beschikt het Dotatiënfonds over :

1° een jaarlijksche dotatie ten laste van het Rijk, waarvan het bedrag gelijk is aan een derde van den ouderdomsrentetoeslag en de weduwerentoeslag en weezentoolagen in den loop van het jaar uit te betalen, vermeerderd met de kosten van werking van het Fonds;

2° de in paragraaf 4 van dit artikel bedoelde vaste annuïteit, ten laste van het Rijk;

3° eventueel, de aanvullende annuïteiten bij paragraaf 5 van dit artikel bedoeld.

§ 3. — Zoolang de bij paragraaf 2 van dit artikel bedoelde inkomsten ontoereikend zullen zijn, zal de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas in deze ontoereikendheid voorzien, door leeningen toegestaan, als belegging, door middel en in de mate van de ontvangsten die voor haar uit de uitvoering dezer wet voortvloeien.

De rentevoet van deze leeningen zal gelijk zijn aan deze, waarnaar de bij artikel 19, alinea 1, bedoelde tarieven worden berekend, vermeerderd met een bijkomenden last, die, bij Koninklijk besluit, na accoord met de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, wordt vastgesteld. De termijn van die leeningen wordt eenvormig op 31 December 2034 vastgesteld. De intrest- en amortisatiedienst zal geschieden door middel van een vaste annuïteit, berekend naar den rentevoet der leening.

In voorkomend geval, mag de Minister van Financiën, uit 's Rijks Schatkist, aan het Dotatiënfonds, voorschotten toestaan, die zoo spoedig mogelijk dienen geregulariseerd door middel van de leeningen, die, overeenkomstig deze paragraaf, bij de verzekeringsinstelling worden aangegaan.

§ 4. — Voor elk der jaren 1936 tot 2034 zal het Rijk aan het Dotatiënfonds een som storten gelijk aan de vaste annuïteit noodig om in negen en negentig jaar een kapitaal af te lossen gelijk aan de huidige waarde, op 1 Januari 1936, van de twee derden der vermoedelijke lasten waarin het Dotatiënfonds, tot verdwijning er van, zal dienen te voorzien, uit hoofde van den ouderdomsrentetoeslag, den weduwerentoeslag en de weezentoolagen. Deze huidige waarde zal naar een bij Koninklijk besluit vast te stellen voet, worden berekend.

Telkens de Minister tot wiens bevoegdheden de Sociale Voorzorg behoort, het zal nuttig achten en ten minste een maal om de vijf jaar, worden de vermoedelijke lasten opnieuw geschat; de verdere annuïteiten zullen opnieuw worden berekend op grond van de werkelijke lasten der sinds 1 Januari 1936 verstreken dienstjaren en van de nieuwe schatting.

§ 5. — Het Rijk of het Fonds voor Delging der Staats-

publique peut accorder au Fonds des Dotations des compléments d'annuités destinés soit au remboursement anticipatif des emprunts contractés auprès de la Caisse Générale d'Epargne et de Retraite par application du paragraphe 3 du présent article, soit à la constitution de réserves. Dans ce cas, les annuités ultérieures sont réduites à due concurrence. Les modalités du remboursement et de la réduction des annuités ultérieures sont réglées par arrêté royal.

TITRE VI.

Dispositions spéciales.

ART. 62.

Les travailleurs occupés dans un métier particulièrement insalubre sont autorisés à fixer l'entrée en jouissance de la rente de vieillesse formée par les versements ci-après, à partir de 55 ans, pour les assurés du sexe masculin et de 50 ans pour les assurés du sexe féminin.

ART. 63.

Pour ce qui concerne les travailleurs de ces métiers, le montant du versement personnel et celui de la cotisation patronale sont fixés, pour chacun d'eux, sur la base du salaire payé à l'assuré lors du premier paiement fait à l'intéressé dans le courant de chaque mois, conformément aux barèmes ci-après :

I. — SALAIRE PAYE PAR QUINZAINE. — I. — VEERTIENDAAGSCH LOON.

Classes <i>Klassen</i>	Somme perçue par l'assuré <i>Som door den verzekerde ontvangen</i>	Montant du versement personnel <i>Bedrag van de persoonlijke storting</i>	Montant de la cotisation patronale <i>Bedrag van de werkgeversbijdrage</i>	Total <i>Totaal</i>
1	Moins de 100 fr. <i>Minder dan 100 fr.</i>	4.00	4.00	8.00
2	100.01 à 150 fr. <i>100.01 tot 150 fr.</i>	6.00	6.00	12.00
3	150.01 à 200 fr. <i>150.01 tot 200 fr.</i>	8.00	8.00	16.00
4	200.01 à 250 fr. <i>200.01 tot 250 fr.</i>	10.00	10.00	20.00
5	250.01 à 300 fr. <i>250.01 tot 300 fr.</i>	12.00	12.00	24.00
6	300.01 à 350 fr. <i>300.01 tot 350 fr.</i>	14.00	14.00	28.00

schuld is er toe gemachtigd aan het Dotatiëfonds aanvullende annuïteiten te verleenen bestemd, 't zij tot het vervroegd terugbetalen der leeningen bij de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, bij toepassing van paragraaf 3 van dit artikel aangegaan, 't zij tot het vormen van reserves. In dit geval worden de verdere annuïteiten tot het verschuldigd beloop verminderd. De modaliteiten van de terugbetaling en van de vermindering der latere annuïteiten worden, bij Koninklijk besluit, vastgesteld.

TITEL VI.

Bijzondere bepalingen.

ART. 62.

De arbeiders in een bijzonder ongezond ambacht werkzaam, worden er toe gemachtigd de in genot treding der ouderdomsrente, door middel van benedenopgegeven stortingen gevestigd, met ingang van den leeftijd van 55 jaar vast te stellen, wat de mannelijke verzekerden betreft en van 50 jaar, wat de vrouwelijke verzekerden betreft.

ART. 63.

Wat aangaat de arbeiders in bedoelde ambachten werkzaam, worden het bedrag van de persoonlijke storting en dit der werkgeversbijdrage, wat elk van hen betreft, vastgesteld, overeenkomstig de hierna volgende barema's, op den grondslag van het loon dat, bij de eerste uithetaling in den loop van elke maand aan den belanghebbende gedaan, aan den verzekerde wordt uitgekeerd :

Classes Klassen	Somme perçue par l'assuré <i>Som door den verzekerde ontvangen</i>	Montant du versement personnel <i>Bedrag van de persoonlijke storting</i>	Montant de la cotisation patronale <i>Bedrag van de werkgeversbijdrage</i>	Total <i>Totaal</i>
7	350.01 à 400 fr. <i>350.01 tot 400 fr.</i>	16.00	16.00	32.00
8	Plus de 400 fr. <i>Meer dan 400 fr.</i>	18.00	18.00	36.00

II. — SALAIRE PAYE PAR DIZAINE. — II — TIENDAAGSCH LOON.

Classes Klassen	Somme perçue par l'assuré <i>Som door den verzekerde ontvangen</i>	Montant du versement personnel <i>Bedrag van de persoonlijke storting</i>	Montant de la cotisation patronale <i>Bedrag van de werkgeversbijdrage</i>	Total <i>Totaal</i>
1	Moins de 70 fr. <i>Minder dan 70 fr.</i>	4.00	4.00	8.00
2	70.01 à 105 fr. <i>70.01 tot 105 fr.</i>	6.00	6.00	12.00
3	105.01 à 140 fr. <i>105.01 tot 140 fr.</i>	8.00	8.00	16.00
4	140.01 à 175 fr. <i>140.01 tot 175 fr.</i>	10.00	10.00	20.00
5	175.01 à 210 fr. <i>175.01 tot 210 fr.</i>	12.00	12.00	24.00
6	210.01 à 245 fr. <i>210.01 tot 245 fr.</i>	14.00	14.00	28.00
7	245.01 à 280 fr. <i>245.01 tot 280 fr.</i>	16.00	16.00	32.00
8	Plus de 280 fr. <i>Meer dan 280 fr.</i>	18.00	18.00	36.00

III. — SALAIRE PAYE PAR SEMAINE. — III. — WEKELIJSCH LOON.

Classes Klassen	Somme perçue par l'assuré <i>Som door den verzekerde ontvangen</i>	Montant du versement personnel <i>Bedrag van de persoonlijke storting</i>	Montant de la cotisation patronale <i>Bedrag van de werkgeversbijdrage</i>	Total <i>Totaal</i>
1	Moins de 50 fr. <i>Minder dan 50 fr.</i>	4.00	4.00	8.00
2	50.01 à 75 fr. <i>50.01 tot 75 fr.</i>	6.00	6.00	12.00
3	75.01 à 100 fr. <i>75.01 tot 100 fr.</i>	8.00	8.00	16.00
4	100.01 à 125 fr. <i>100.01 tot 125 fr.</i>	10.00	10.00	20.00
5	125.01 à 150 fr. <i>125.01 tot 150 fr.</i>	12.00	12.00	24.00
6	150.01 à 175 fr. <i>150.01 tot 175 fr.</i>	14.00	14.00	28.00
7	175.01 à 200 fr. <i>175.01 tot 200 fr.</i>	16.00	16.00	32.00
8	Plus de 200 fr. <i>Meer dan 200 fr.</i>	18.00	18.00	36.00

Des barèmes spéciaux peuvent être établis par arrêté royal lorsqu'il s'agit de salariés à qui, vu les modalités spéciales adoptées pour le paiement des salaires, les barèmes ci-dessus ne peuvent être appliqués. Ces barèmes seront établis sur la base de 2 p. c. du salaire payé avec un maximum annuel approximatif de 200 francs respectivement pour le versement personnel et pour la cotisation patronale.

ART. 64.

La contribution de l'Etat est accordée dans les proportions fixées à l'article 11, dès la prise de cours de la rente constituée par ces versements, sans que, toutefois, le montant maximum de cette contribution dépasse 1,200 francs.

ART. 65.

§ 1er. — En ce qui concerne les salariés régis par les dispositions du présent titre, la majoration de rente de vieillesse est accordée sans réduction, au plus tôt, à l'âge de 60 ans et sans enquête sur les ressources, aux assurés du sexe masculin et aux assurées célibataires, veuves, divorcées ou séparées de corps et de biens, à condition que les versements fixés par l'article 41, § 1er aient été effectués à leur compte de 46 à 60 ans, ainsi qu'à ceux qui justifient avoir été occupés dans un métier insalubre pendant trente ans et l'avoir abandonné par suite de maladie ou d'accident.

Les assurés, nés du 1er janvier 1873 au 31 décembre 1892 bénéficient du régime fixé par l'article 41, § 2.

Au point de vue de l'application de la présente disposition, il est considéré que les assurés ont effectué les versements requis, s'il n'y a de 46 à 58 ans, qu'une interruption de versement de 3 années au plus.

§ 2. — Les assurés doivent, ainsi qu'éventuellement leur conjoint, souscrire l'engagement de cesser définitivement toute activité professionnelle à partir du moment où ils demandent le bénéfice des dispositions du § 1er, quel que soit l'âge du conjoint à cette époque.

Cet engagement vise tout travail salarié effectué pour le compte d'un employeur recensé au point de vue fiscal comme occupant de la main-d'œuvre salariée ou l'établissement comme travailleur indépendant.

ART. 66.

Un arrêté royal détermine les industries et pour chacune d'elles, les catégories d'ouvriers, auxquelles les dispositions du présent titre sont applicables.

Speciale barema's mogen, bij Koninklijk besluit, worden bepaald, wanneer het loontrekkenden betreft, voor wien, gelet op de speciale modaliteiten voor het uitbetalen der loonen aangenomen, bovenvermelde barema's niet kunnen worden toegepast. Die barema's zullen worden vastgesteld op den grondslag van 2 t. h. van het uitgekeerd loon, met een jaarlijksch benaderend maximum van 200 frank onderscheidenlijk voor de persoonlijke storting en voor de werkgeversbijdrage.

ART. 64.

De Rijksbijdrage wordt, binnen de bij artikel 11 vastgestelde verhoudingen, verleend vanaf het oogenblik dat de door vermelde stortingen gevestigde rente ingaat, zonder dat echter het maximum-bedrag der bijdrage 1,200 frank overschrijdt.

ART. 65.

§ 1er. — Wat betreft de loontrekkenden, beheerd door de bepalingen van dezen titel, wordt de ouderdomsrentetoeslag zonder vermindering, ten vroegste op den leeftijd van 60 jaar en zonder onderzoek omtrent de bestaansmiddelen verleend aan de mannelijke verzekerden en aan de vrouwelijke verzekerden die nog niet gehuwd, weduwen, gedivorceerd of van tafel en bed en van goederen gescheiden zijn, op voorwaarde dat van 46 tot 60 jaar, de stortingen, bij artikel 41, § 1 bepaald, op hun rekening werden verricht, alsmede aan dezen die er van laten blijken dat zij gedurende 30 jaar in een ongezond bedrijf werkzaam zijn geweest en zij het hebben verlaten ingevolge ziekte of ongeval.

De verzekerden, binnen 1 Januari 1873 en 31 December 1892 geboren, genieten het stelsel bij artikel 41, § 2, bepaald.

Wat betreft de toepassing van deze bepalingen, wordt er beschouwd dat de verzekerden de vereischte stortingen hebben gedaan, indien, tusschen 46 en 58 jaar, de stortingen gedurende hoogstens drie jaar werden onderbroken.

§ 2. — De verzekerden moeten, evenals, in voorkomend geval, hun echtgenoot, de verbintenis aangaan, alle beroepsbezigheid te staken vanaf het oogenblik dat zij om het voordeel vragen bij de bepalingen van § 1 voorzien, onverschillig den leeftijd van den echtgenoot op dit oogenblik.

Bij deze verbintenis worden bedoeld onverschillig welken bezoldigden arbeid verricht voor rekening van een werkgever die, op fiscaal gebied, is gekend als betaalde werkrachten in dienst hebbende, en, tevens, het vestigen als buiten dienstverband staande arbeider.

ART. 66.

Bij een Koninklijk besluit zullen de nijverheidsbedrijven en, voor elk van hen, de categorieën van arbeiders worden vastgesteld, waarop de bepalingen van dezen titel toepasselijk zijn.

TITRE VII.

Dispositions pénales.

ART. 67.

Est puni d'une amende de 1 à 25 francs :

L'employeur ou son préposé qui n'a pas opéré les prélèvements conformément aux articles 3, 7 et 63;

L'employeur ou son préposé qui, ayant opéré ces prélèvements, ne les a pas transférés à l'organisme d'assurance concurremment avec ses cotisations, dans les délais et conditions réglementaires.

Dans les deux cas, l'employeur est, en outre, condamné à verser les cotisations personnelles et patronales arriérées, sans qu'il puisse récupérer à charge du salarié, le montant des prélèvements qu'il a omis d'effectuer et à réparer tout préjudice résultant de l'omission ou du retard dans le transfert des versements.

Le jugement fixe le délai endéans lequel l'employeur est tenu d'exécuter ces obligations.

A défaut pour l'employeur d'avoir satisfait au jugement dans le délai ainsi fixé, le recouvrement des sommes dues est opéré par voie de contrainte comme en matière de contributions directes.

Au point de vue de l'octroi de la contribution de l'Etat, des majorations de rente de vieillesse et de veuve et des allocations d'orphelins, les versements personnels et patronaux, transférés à l'organisme d'assurance en suite d'une décision judiciaire, sont considérés comme se rapportant aux années d'assurance pendant lesquelles ces versements personnels et patronaux n'ont pas été effectués.

Il en est de même lorsque l'impossibilité de recouvrement des dites sommes, en raison de l'insolvabilité de l'employeur, est dûment constatée par un procès-verbal de carence ou en cas de faillite de l'employeur, lorsqu'il est avéré que l'actif est insuffisant.

ART. 68.

La peine prévue à l'article 67 est appliquée autant de fois qu'il y a d'omissions pour chaque assuré.

ART. 69.

L'action publique et l'action civile résultant d'une infraction de l'employeur ou de son préposé, aux dispositions de la loi du 10 décembre 1924, du 14 juillet 1930 et de l'article 67 de la présente loi, relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré et des arrêts royaux pris en exécution de ces lois, sont prescrites après une année révolue, à compter du jour de la cessation du contrat

TITEL VII.

Strafbepalingen.

ART. 67.

Wordt met een geldboete van 1 tot 25 frank gestraft :

de werkgever of zijn aangestelde die de bij artikel 3, 7 en 63 voorziene afhoudingen niet heeft gedaan;

de werkgever of zijn aangestelde die, hoewel de afhoudingen werden gedaan, heeft verwaarloosd ze, samen met zijn bijdragen, binnen den reglementairen termijn en onder de reglementaire voorwaarden, aan de verzekeringsinstelling over te maken.

In beide gevallen wordt, daarenboven, de werkgever veroordeeld tot het storten der achterstallige persoonlijke en patronale bijdragen, zonder dat hij er toe gemachtigd is, ten laste van den loontrekkende, het bedrag terug te vorderen van de afhoudingen die hij verwaarloosd heeft te doen en tot het herstellen van elke schade voortvloeiende uit het verzuimen van of de vertraging in het overmaken der storting.

Bij het vonnis wordt de termijn bepaald waarin de werkgever bedoelde verplichtingen dient na te komen.

Mocht de werkgever, binnen den aldus vastgestelden termijn, aan de hem door het vonnis opgelegde verplichtingen niet hebben voldaan, worden de verschuldigde sommen door middel van dwang zooals inzake directe belastingen, ingevorderd.

Wat betreft het verleenen van de Rijksbijdrage, de ouderdomsrente- en weduwerentetoeslag en de weezen-tolagen, worden de persoonlijke- en werkgeversbijdragen, die ingevolge een rechterlijke beslissing aan de verzekeringsinstelling worden overgemaakt, aangezien als betrekking hebbende op de verzekeringsjaren in den loop waarvan de persoonlijke en werkgeversbijdragen niet werden gestort.

Hetzelfde geldt, wanneer de onmogelijkheid van het invorderen van bedoelde sommen, om wille van de insolventie van den werkgever, behoorlijk bij proces-verbaal van niet bevinding werd vastgesteld of ingeval van faillissement van den werkgever, indien het vast staat dat het actief ontoereikend is.

ART. 68.

De bij artikel 67 voorziene straf wordt toegepast voor elk verzuim van den werkgever tegenover een verzekerde.

ART. 69.

Bij een openbare of burgerlijke rechtsvordering, voortvloeiende uit een overtreding door den werkgever of zijn aangestelde, van de bepalingen van de wet dd. 10 December 1924, dd. 14 Juli 1930 en van artikel 67 van deze wet, betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood, alsmede der in uitvoering dier wetten gegeven Koninklijke besluiten, treedt de ver-

de louage de services et vis-à-vis de l'employeur qui, au moment de la cessation du contrat de louage de services, détient encore, tout ou partie, du montant des prélèvements qu'il a effectués en application des articles 3, 7 et 63, après une année révolue à compter du jour du transfert des prélèvements à l'organisme d'assurance.

ART. 70.

Est puni d'un emprisonnement de huit jours à un mois et d'une amende de 26 à 200 francs ou d'une de ces peines seulement, celui qui, en vue de l'exécution de la présente loi, a contraint un salarié ou un assuré libre à faire partie d'un organisme déterminé ou qui l'a empêché de s'affilier à l'organisme de son choix.

ART. 71.

Les dispositions de l'arrêté royal du 31 mai 1933, pris en exécution de la loi du 17 mai 1933, concernant les déclarations à faire en matière de subventions, indemnités ou allocations de toute nature, qui sont, en tout ou en partie, à charge de l'Etat, sont applicables en ce qui concerne les avantages alloués en exécution de la présente loi.

ART. 72.

Sans préjudice de l'application éventuelle des articles 269 à 274 du Code pénal, sont punis d'une amende de 26 à 200 francs, les employeurs ou leurs préposés qui refusent de fournir aux personnes ou aux organismes chargés de l'exécution de la présente loi ou d'en surveiller l'application, tous les renseignements demandés en vue de son application.

ART. 73.

Par dérogation à l'article 100 du Code pénal, le chapitre VII et l'article 85 du livre 1er de ce Code, sont applicables aux infractions prévues aux articles 67, 70 et 72 de la présente loi.

ART. 74.

Les employeurs sont civilement responsables du paiement des amendes prononcées à charge de leurs préposés pour l'inexécution des obligations prévues par la présente loi.

ART. 75.

Une expédition des jugements rendus en exécution des articles 67, 70, 71 et 72 de la présente loi est adressée au Ministre qui a la Prévoyance Sociale dans ses attributions.

jaring in, na verloop van een jaar ingaande met den dag, waarop het dienstcontract ophoudt en, ten overstaan van den werkgever die, bij het eindigen van het dienstcontract, het bedrag der afhoudingen, bij toepassing van artikel 3, 7 en 63 gedaan, nog geheel of gedeeltelijk bij zich heeft, na verloop van een jaar ingaande met den dag waarop de afhoudingen aan de verzekeringsinstelling werden overgemaakt.

ART. 70.

Wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot één maand en met een geldboete van 26 tot 200 frank of met slechts een dezer straffen alwie, met het oog op het uitvoeren dezer wet, een loontrekkende of een vrijwillig verzekerde er toe verplicht heeft van een bepaalde instelling deel uit te maken of hem zal hebben belet zich bij een instelling naar zijn keuze aan te sluiten.

ART. 71.

Zijn van toepassing, wat betreft de in uitvoering van deze wet verleende voordeelen, de bepalingen van het Koninklijk besluit dd. 31 Mei 1933, gegeven in uitvoering van de wet dd. 17 Mei 1933, betreffende de verklaringen te doen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen van elken aard, die geheel of gedeeltelijk ten laste van het Rijk zijn.

ART. 72.

Worden, onverminderd de eventuele toepassing van artikels 269 tot 274 van het Strafwetboek, met een geldboete van 26 tot 200 frank gestraft, de werkgevers of hun aangestelden, die weigeren aan de personen of aan de instellingen, die met de uitvoering van deze wet zijn belast of die de toepassing er van dienen na te gaan, alle met het oog op de toepassing dier wet gevraagde inlichtingen te verstrekken.

ART. 73.

In afwijking van artikel 100 van het Strafwetboek, zijn hoofdstuk VII en artikel 85, boek I van dit Wetboek, van toepassing op de bij artikels 67, 70 en 72 dezer wet voorziene inbreuken.

ART. 74.

De werkgevers zijn burgerlijk aansprakelijk voor de betaling der geldboeten, wegens het niet nakomen der bij deze wet voorgeschreven verplichtingen, aan hun aangestelden opgelegd.

ART. 75.

Een expeditie van de in uitvoering der artikels 67, 70, 71 en 72 van deze wet gevelde vonnissen wordt aan den Minister tot wiens bevoegdheden de Sociale Voorzorg behoort, gestuurd.

TITRE VIII.

Dispositions générales.

ART. 76.

Le Roi désigne les fonctionnaires et institue les commissions chargés de statuer sur l'attribution, la modification et le retrait des majorations de rente de vieillesse et sur l'octroi de la faveur prévue au huitième alinéa du § 2, litt. b de l'article 17.

ART. 77.

Le paiement des rentes est réglé par arrêté royal.

La majoration de rente de vieillesse est acquise par mois et liquidée par quarts trimestriels, au début du mois anniversaire de naissance du bénéficiaire ou du 3e, du 6e ou du 9e mois qui suit.

Le quart trimestriel comprend les arrérages du mois de l'échéance et des deux mois antérieurs.

Les premiers arrérages payables de la majoration de rente de vieillesse sont ceux afférents au mois qui suit l'expiration du trimestre civil au cours duquel la demande a été formulée.

A chaque liquidation d'arrérages, les sommes revenant aux bénéficiaires sont, après déduction des frais de paiement, arrondies au franc immédiatement inférieur.

Les majorations de rente de vieillesse d'un taux annuel inférieur à 60 francs, ne sont pas liquidées.

ART. 78.

Les procurations, quittances, certificats et autres pièces relatifs à l'exécution de la présente loi, sont délivrés gratuitement et sont exemptés des droits de timbre et de greffe, ainsi que de la formalité de l'enregistrement.

A l'article 176 du Code des taxes assimilées au timbre, il est ajouté un 5e, ainsi conçu :

« 5e Les assurances contractées en exécution de la loi » relative à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès » prématuré ».

L'article 50 de la loi du 30 août 1913, remplacé par l'article 4 de la loi du 11 octobre 1919, n'est pas applicable aux rentes et capitaux constitués en exécution de la présente loi.

ART. 79.

Les rentes et majorations acquises en vertu de la présente loi sont incessibles et insaisissables.

L'incessibilité et l'insaisissabilité des dits avantages ne

TITEL VIII.

Algemeene bepalingen.

ART. 76.

De Koning duidt de ambtenaren aan en stelt de Commissies in die er mede zijn belast over het toekennen, het wijzigen en het ontnemen van den rentetoeslag te beslissen, alsmede over het toekennen der gunst voorzien bij alinea 8 van § 2, litt. b, van artikel 17.

ART. 77.

De uitbetaling der renten wordt, bij Koninklijk besluit geregeld.

De ouderdomsrentetoeslag wordt per maand verworven en per vierden, om de drie maand, bij het begin van de verjaringsmaand van den gerechtigde of van de 3^e, 6^e of 9^e maand die volgt, uitbetaald.

Het driemaandelijksch vierde behelst de termijnen tot de maand van den vervalldag en de twee daaraan voorafgaande maanden betrekkelijk.

De eerste betaalbare termijnen van den ouderdomsrentetoeslag zijn deze die in verband staan met de maand die volgt op het verstrijken van het burgerlijk kwartaal in den loop waarvan de aanvraag werd ingediend.

Bij elke uitbetaling van termijnen, worden de sommen die aan de gerechtigden toekomen, na aftrek der kosten van uitkeering, afgerond tot den onmiddellijk lageren frank.

De ouderdomsrentetoeslag die minder dan 60 frank s' jaars bedraagt wordt niet uitbetaald.

ART. 78.

De volmachten, kwitantien, getuigschriften en andere stukken betreffende de uitvoering dezer wet, worden kosteloos afgeleverd en worden van zegel- en griffierechten, alsmede van de formaliteit der registratie, vrijgesteld.

Bij artikel 176 van het Wetboek betreffende de met het zegel gelijkgestelde belastingen, wordt een als volgt luidend 5^e toegevoegd :

« 5^e De in uitvoering van de wet betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood aangegane verzekeringen ».

Artikel 50 der wet van 30 Augustus 1913, door artikel 4 van de wet dd. 11 October 1919 vervangen, is niet toepasselijk wat de in uitvoering dezer wet gevestigde renten en kapitalen betreft.

ART. 79.

De krachtens deze wet verworven renten en toeslag zijn noch voor afstand, noch voor beslag vatbaar.

De noch-voor-afstand, noch-voor-beslag-vatbaarheid van

peuvent être invoqués contre l'Etat, la Caisse Générale d'Epargne et de Retraite, le Fonds des Dotations, le Fonds des Veuves et des Orphelins et l'Office National du Placement et du Chômage, au profit desquels il peut être récupéré sur les arrérages dus en application de la présente loi, le montant des avantages qui auraient été payés indûment aux intéressés.

ART. 80.

Les personnes nées avant le 1er janvier 1867, peuvent recevoir la majoration de rente de vieillesse, après une enquête sur leurs ressources et pour autant qu'elles réunissent, au surplus, les conditions de versement suivantes :

1° pour les personnes nées avant le 1er janvier 1863 : aucun versement ;

2° pour les personnes nées en 1863, 1864 ou 1865 : un versement quelconque ;

3° pour les personnes nées en 1866 : un versement de 108 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin ou de 36 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe féminin.

ART. 81.

Le taux maximum de la majoration qui peut être ainsi accordée, est fixé à 3,200 francs s'il s'agit d'un demandeur marié du sexe masculin et à 2,100 francs s'il s'agit d'un demandeur célibataire, veuf, divorcé ou séparé de corps et de biens.

ART. 82.

Les personnes nées en 1863, 1864 ou 1865, qui n'ont effectué aucun versement, ainsi que les personnes nées en 1866 qui ont effectué un versement inférieur à 108 francs mais au moins égal à 54 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin ou un versement inférieur à 36 francs mais au moins égal à 18 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe féminin, peuvent prétendre, au maximum, à une majoration de rente de vieillesse de :

2,900 francs s'il s'agit d'un demandeur marié du sexe masculin ;

1,900 francs s'il s'agit d'un demandeur célibataire, veuf, divorcé ou séparé de corps et de biens.

bedoelde voordeelen, mag niet worden ingeroepen tegenover het Rijk, de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, het Dotatiënfonds, het Fonds voor Weduwen en Weezen en den Nationalen Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Werkloosheid, te wier bate, op de bij toepassing dezer wet verschuldigde termijnen, het bedrag der voordeelen, die ten onrechte aan de belanghebbenden werden uitbetaald, mag worden ingevorderd.

ART. 80.

De personen vóór 1 Januari 1867 geboren, mogen den ouderdomsrentetoeslag verkrijgen, na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen en mits zij, daarenboven, wat de stortingen betreft, in de volgende voorwaarden verkeerden :

1° voor de personen vóór 1 Januari 1863 geboren : geen storting ;

2° voor de personen in 1863, 1864 of 1865 geboren : een storting van onverschillig welk bedrag ;

3° voor de personen in 1866 geboren : een storting van 108 frank indien het een mannelijk verzekerde betreft of een storting van 36 frank indien het een vrouwelijk verzekerde betreft.

ART. 81.

Het maximum bedrag van den toeslag, dat aldus mag worden verleend, wordt bepaald op 3,200 frank indien het een gehuwd mannelijk aanvrager betreft en op 2,100 frank indien het een aanvrager betreft die nog niet gehuwd, weduwnaar, gedivorceerd of van tafel en bed en van goederen is gescheiden.

ART. 82.

De personen in 1863, 1864 of 1865 geboren, die geen enkele storting hebben gedaan, alsmede de personen in 1866 geboren, die een storting hebben verricht die minder dan 108 frank, doch ten minste 54 frank bedraagt, indien het een mannelijk verzekerde betreft of een storting die minder dan 36 frank maar ten minste 18 frank belooft, indien het een vrouwelijk verzekerde betreft, zullen mogen aanspraak maken op een ouderdomsrentetoeslag waarvan het maximum bedrag bepaald wordt op :

2,900 frank indien het een mannelijk gehuwd aanvrager betreft ;

1,900 frank indien het een aanvrager betreft, die nog niet gehuwd, weduwnaar, gedivorceerd of van tafel en bed en van goederen gescheiden is.

ART. 83.

La majoration de rente de vieillesse n'est pas accordée aux personnes nées en 1866 au compte desquelles il n'a pas été opéré un versement au moins égal à 54 francs, s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin ou un versement au moins égal à 18 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe féminin.

ART. 84.

Une majoration de rente de 540 francs et, s'il y a lieu, les allocations d'orphelins sont accordées dans les limites et conditions fixées par les articles 52, 53, 54, 55 et 57, aux veuves et aux orphelins des assurés nés du 1er janvier 1861 au 31 décembre 1866, au compte desquels les versements suivants ont été opérés :

1° pour les assurés nés en 1861, 1862, 1863, 1864 ou 1865 : un versement quelconque ;

2° pour les assurés nés en 1866, un versement de 108 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin ou de 36 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe féminin.

ART. 85.

Les veuves des bénéficiaires d'une pension de vieillesse en exécution de la loi du 20 août 1920, décédés avant le 1er octobre 1930, continuent à recevoir une allocation de veuvage de 180 francs par an, jusqu'à l'expiration du trimestre civil au cours duquel elles atteignent l'âge de 65 ans et éventuellement, une allocation de 180 francs par an pour chaque enfant âgé de moins de 16 ans qui était à charge du pensionné au moment du décès.

ART. 86.

Les dispositions de la présente loi entreront en vigueur le 1er janvier 1938, date à partir de laquelle elles remplaceront les dispositions légales actuelles.

ART. 83.

De ouderdomsrentetoeslag wordt niet verleend aan de in 1866 geboren personen, indien op hun rekening niet een storting van ten minste 54 frank werd verricht, indien het een mannelijk verzekerde betreft of van ten minste 18 fr. indien het een vrouwelijk verzekerde betreft.

ART. 84.

Een weduwerentetoeslag van 540 frank en, in voorkomend geval, weezentoelagen worden binnen de grenzen en onder de voorwaarden bij artikels 52, 53, 54, 55 en 57 bepaald, verleend aan de weduwen en weezen der verzekerden binnen 1 Januari 1861 en 31 December 1866 geboren, op wier rekening de volgende stortingen werden verricht :

1° voor de verzekerden in 1861, 1862, 1863, 1864 en 1865 geboren : een storting van onverschillig welk bedrag ;

2° voor de verzekerden in 1866 geboren een storting van 108 frank indien het een mannelijk verzekerde betreft of van 36 frank, indien het een vrouwelijk verzekerde betreft.

ART. 85.

De weduwen der personen, die op een ouderdomspensioen, in uitvoering van de wet dd. 20 Augustus 1920, gerechtigd waren en vóór 1 October 1930 zijn overleden, blijven de weduwetoelage van 180 frank 's jaars ontvangen, tot het verstrijken van het burgerlijk kwartaal in den loop waarvan zij den leeftijd van 65 jaar bereiken en, eventueel, een toelage van 180 frank 's jaars voor ieder kind, beneden 16 jaar, dat ten laste van den gepensioneerde was op het oogenblik van het overlijden.

ART. 86.

De bepalingen dezer wet zullen op 1 Januari 1938 van kracht worden; de tegenwoordige wetsbepalingen zullen, daardoor, vanaf dien datum, worden vervangen.

TABLEAU I. — MAJORATION DE RENTE DE VIEILLESSE.

Année de naissance	A. — Bénéficiaires	
	mariés du sexe masculin	B. — Autres bénéficiaires
1867	3,200	2,100
1868	3,200	2,100
1869	3,200	2,100
1870	3,100	2,000
1871	3,100	2,000
1872	3,000	1,900
1873	3,000	1,900
1874	2,900	1,800
1875	2,900	1,800
1876	2,800	1,700
1877	2,700	1,600
1878	2,600	1,500
1879	2,600	1,500
1880	2,600	1,500
1881	2,500	1,400
1882	2,400	1,300
1883	2,400	1,300
1884	2,300	1,200
1885	2,300	1,200
1886	2,200	1,100
1887	2,100	1,000
1888	2,000	900
1889	1,900	800
1890	1,800	700
1891	1,800	700
1892	1,700	600
1893	1,600	500
1894	1,500	400
1895	1,400	300
1896	1,300	200
1897	1,200	100
1898	1,100	—
1899	900	—
1900	800	—
1901	700	—
1902	600	—
1903	500	—
1904	400	—
1905	300	—
1906	200	—
1907	100	—

TABEL I. — OUDERDOMSRENTETOESLAG.

Geboortejaar	A. — Gehuwde	
	mannelijk gerechtigden	B. — Andere gerechtigden
1867	3,200	2,100
1868	3,200	2,100
1869	3,200	2,100
1870	3,100	2,000
1871	3,100	2,000
1872	3,000	1,900
1873	3,000	1,900
1874	2,900	1,800
1875	2,900	1,800
1876	2,800	1,700
1877	2,700	1,600
1878	2,600	1,500
1879	2,600	1,500
1880	2,600	1,500
1881	2,500	1,400
1882	2,400	1,300
1883	2,400	1,300
1884	2,300	1,200
1885	2,300	1,200
1886	2,200	1,100
1887	2,100	1,000
1888	2,000	900
1889	1,900	800
1890	1,800	700
1891	1,800	700
1892	1,700	600
1893	1,600	500
1894	1,500	400
1895	1,400	300
1896	1,300	200
1897	1,200	100
1898	1,100	—
1899	900	—
1900	800	—
1901	700	—
1902	600	—
1903	500	—
1904	400	—
1905	300	—
1906	200	—
1907	100	—

TABLEAU II. — MAJORATION DE RENTE DE VEUVE.

Année de naissance de l'assuré	Taux de la majoration
1867.....	540
1868.....	540
1869.....	540
1870.....	540
1871.....	540
1872.....	540
1873.....	480
1874.....	480
1875.....	480
1876.....	480
1877.....	480
1878.....	420
1879.....	420
1880.....	420
1881.....	420
1882.....	420
1883.....	360
1884.....	360
1885.....	360
1886.....	360
1887.....	360
1888.....	300
1889.....	300
1890.....	300
1891.....	300
1892.....	300
1893.....	240
1894.....	240
1895.....	240
1896.....	240
1897.....	240
1898.....	180
1899.....	180
1900.....	180
1901.....	180
1902.....	180
1903.....	120
1904.....	120
1905.....	120
1906.....	120
1907.....	120

Donné à Bruxelles, le 12 mai 1937.

LEOPOLD.

PAR LE ROI :

*Le Ministre du Travail et de la Prévoyance Sociale,***A. DELATTRE.***Le Ministre des Finances,***H. de MAN.**

TABEL II. — WEDUWERENTETOESLAG.

Geboortejaar van den verzekerde	Bedrag van den toeslag
1867.....	540
1868.....	540
1869.....	540
1870.....	540
1871.....	540
1872.....	540
1873.....	480
1874.....	480
1875.....	480
1876.....	480
1877.....	480
1878.....	420
1879.....	420
1880.....	420
1881.....	420
1882.....	420
1883.....	360
1884.....	360
1885.....	360
1886.....	360
1887.....	360
1888.....	300
1889.....	300
1890.....	300
1891.....	300
1892.....	300
1893.....	240
1894.....	240
1895.....	240
1896.....	240
1897.....	240
1898.....	180
1899.....	180
1900.....	180
1901.....	180
1902.....	180
1903.....	120
1904.....	120
1905.....	120
1906.....	120
1907.....	120

Gegeven te Brussel, 12 Mei 1937.

LEOPOLD.

VAN 'S KONINGS WEGE :

*De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,***A. DELATTRE.***De Minister van Financiën,***H. de MAN.**

SESSION 1936-1937.	I		ZITTINGSJAAR 1936-1937.
Projet, N° 280.	Séance du 18 mai 1937.	Vergadering van 18 Mei 1937.	Ontwerp, Nr 280.

PROJET DE LOI relatif à l'assurance en vue
de la vieillesse et du décès
prématuré.

AMENDEMENT présenté par MM. LEFEBVRE et
DEBERSE.

ART. 44.

REPLACER LE TEXTE DU 3° DE L'ARTICLE 44
PAR LE TEXTE SUIVANT :

3° Pour les agriculteurs, les revenus
professionnels sont fixés forfaitairement
à 2 fois le revenu cadastral des terres
qu'ils exploitent.

WETSONTWERP betreffende de verzekering tegen
de geldelijke gevolgen van ouder-
dom en vroegtijdigen dood.

AMENDEMENT door de HH. LEFEBVRE en DEBERSE
voorgesteld.

ART. 44.

DEN TEKST VAN 3° VAN ARTIKEL 44 VERVANGEN
ALS VOLGT :

3° Voor de landbouwers worden de bedrijfs-
inkomsten forfaitair bepaald op 2 maal het
kadastraal inkomen der in bedrijf genomen
gronden.

René LEFEBVRE.
Gustave DEBERSE.

SESSION 1936-1937.	II	ZITTINGSJAAR 1936-1937.
Projet, N° 280. Amend. : I.	Séance du 19 mai 1937.	Vergadering van 19 Mei 1937.
		Ontwerp, Nr 280. Amend. : I.

PROJET DE LOI relatif à l'assurance en vue
de la vieillesse et du décès prématuré.

AMENDEMENTS présentés par MM. DELOR et Cs.

ART. 33.

AJOUTER A L'ARTICLE 33 :

Le maximum de la partie saisissable au profit des établissements publics ou privés ne pourra pas dépasser les deux tiers du taux de la majoration de rente de vieillesse.

ART. 40.

§ 1er.- INTERCALER ENTRE LES MOTS :

"...de corps et de bien ET "à condition"

"..qui ont été assujettis comme salariés jusqu'à l'âge de 65 ans, à la loi du 10 décembre 1924, 20 juillet 1927, 14 juillet 1930."

A LA FIN DU 2°, AJOUTER :

Les dispositions qui précèdent sont applicables aux demandeurs qui cesseront de travailler après l'âge de 65 ans.

ART. 44.

AJOUTER AU 3° :

Si le demandeur, et éventuellement le conjoint, souscrivent un engagement de cesser définitivement toute activité professionnelle à partir du moment où il introduit sa demande, il ne sera plus tenu compte du revenu professionnel dans le calcul de ses ressources.

ART. 45.

MODIFIER COMME SUIVIT LE DEBUT DE CET ART. :

Pour l'application de l'art. 44, il n'est tenu compte que de la partie de rente et contribution de vieillesse des deux conjoints... (la suite sans modification).

En ordre subsidiaire.

DIRE TOUT AU MOINS : rente et contribution du demandeur.

WETSONTWERP betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood,

AMENDEMENTEN door de HH. DELOR en Cn voorgesteld.

ART. 33.

AAN ARTIKEL 33 TOEVOEGEN :

Het maximum van het voor beslag vatbaar gedeelte ten bate van de openbare of de private instellingen, mag niet meer bedragen dan de twee derde van den verhoogingsvoet der ouderdomsrente.

ART. 40.

In § 1, TUSSEN DE WOORDEN :

"...en van goederen gescheiden zijn"

EN DE WOORDEN : "...op de voorwaarde dat..."

INLASSCHEN HETGEEN VOLGT : "...die, als loontrekkenden, tot den leeftijd van 65 jaar, onderworpen waren aan de wet van 10 December 1924, 20 Juli 1927, 14 Juli 1930, onder voorwaarde dat..."

AAN HET SLOT VAN § 2, TOEVOEGEN :

De voorafgaande bepalingen zijn van toepassing op de aanvragers die, na den leeftijd van 65 jaar, ophouden met werken.

ART. 44.

AAN 3° TOEVOEGEN :

Indien de aanvrager en, eventueel, de echtgenoot, zich schriftelijk verplichten voor goed alle beroepsbedrijvigheid te staken, van zodra hij zijn aanvraag indient, dan wordt, bij het berekenen van zijn inkomsten, met het bedrijfsinkomen geen rekening meer gehouden.

ART. 45.

DEN AANVANG VAN ARTIKEL 45 DOEN LUIDEN ALS VOLGT :

Voor de toepassing van art. 44 zal er, wat betreft de ouderdomsrente en rijksbijdrage van beide echtgenooten, gevestigd.... (het vervolg zooals in het wetsontwerp).

Subsidiair.

TEN MINSTE ZEGGEN : rente en rijksbijdrage van den aanvrager.

ART. 46.

AU § 2, MODIFIER LE 2° COMME SUIVANT :

Les intérêts hypothécaires dûment constatés par acte authentique établi 5 ans avant l'introduction de la demande seront déduits du montant du revenu cadastral ou de leur valeur locative nette.

ART. 47.

MODIFIER APRES LE CHIFFRE DE 4.000 :

Pour les occupants à titre de propriétaire de la seule et unique maison qu'ils possèdent, le montant du revenu cadastral sera remplacé par :

3.000 frs au lieu de 2.200 frs
3.500 " " 2.800 "
4.000 " (le reste inchangé).

Motif :

S'il est facile à un locataire de changer de maison, il n'en est pas de même pour le petit propriétaire de la maison qu'il a achetée ou fait construire, soit avec ses économies ou par ses économies et prêt hypothécaire.

AU 5°^{a)}, SUPPRIMER LA PHRASE SUIVANTE

...soit un capital investi d'au moins 25.000 francs.

Motif : Le capital investi doit être porté en ressources à 6 %.

ART. 86.

MODIFIER COMME SUIVANT :

...entreront en vigueur le 1 octobre 1937.

ART. 46.

In § 2, 2° DOEN LUIDEN ALS VOLGT :

De behoorlijk bij authentieke akte vastgestelde hypothécaire interesten, gevestigd 5 jaar vóór het indienen van de aanvraag, zullen van het bedrag van het kadastraal inkomen of van hun zuivere huurwaarde worden afgetrokken.

ART. 47.

INLASSCHEN, NA : "...4.000 frank in een gemeente met meer dan 30.000 inwoners" :

Voor die hun eigen en eenig huis alleen bewonen, wordt het bedrag van het kadastraal inkomen vervangen door :

3.000 frank, in stede van 2.200 frank
3.500 " " 2.800 "
4.000 " (het overige onveranderd).

Beweegreden :

Zoo een huurder gemakkelijk van woning kan veranderen, gaat dit niet alzoo bij den kleinen eigenaar van het huis dat hij heeft gekocht of gebouwd, hetzij met zijn spaarpenningen of met zijn spaarpenningen plus een hypothecaire lening.

IN 5°^{a)}, DE VOLGENDE WOORDEN SCHRAPPEN :

...of een bedrijfskapitaal van ten minste 25.000 frank.

Beweegreden : Het aangewend kapitaal moet een inkomen bereiken van 6 t.h.

ART. 86.

DE WOORDEN : 1 Januari 1938

VERVANGEN DOOR : 1 October 1937.

H. DELOR.
A. VAN ACKER.
E. VAN WALLEGHEM.
L. GOBLET.

SESSION 1936-1937.	III		ZITTINGSJAAR 1936-1937.
Projet, N° 280. Amend. : I et II.	22 mars 1937.	22 Maart 1937.	Ontwerp, Nr 280. Amend. : I en II

PROJET DE LOI relatif à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

A.- AMENDEMENTS présentés par M. HAUSTRATE.

ART. 44.

SUPPRIMER LE 3°.

ART. 46.

SUPPRIMER AU 1° DU § 2, LES MOTS :

...sauf pour les agriculteurs pour lesquels les revenus des terres exploitées sont fixés à quatre fois le revenu cadastral.

WETSONTWERP betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood.

A.- AMENDEMENTEN door den heer HAUSTRATE voorgesteld.

ART. 44.

HET 3° SCHRAPPEN.

ART. 46.

IN § 2, 1°, DE WOORDEN SCHRAPPEN :

...behoudens voor de landbouwers, waarvoor het inkomen der in bedrijf genomen gronden wordt bepaald op een som gelijk aan viermaal het kadastraal inkomen er van.

J. HAUSTRATE.

JUSTIFICATION.

Il n'y a aucune raison de faire exception pour les cultivateurs. Le revenu professionnel qui sert de base à l'impôt doit, comme pour les autres citoyens, servir de base pour chiffrer les ressources en matière de pension de vieillesse. Aucune raison ne justifie la façon de calculer de l'administration.

TOELICHTING.

Er bestaat geen de minste reden om uitzondering te maken voor de landbouwers. Het bedrijfsinkomen dat als grondslag dient voor de belasting, moet, als voor de overige burgers, als grondslag dienen om de inkomsten te berekenen ter zake van het ouderdomspensioen. De wijze van berekenen vanwege het Bestuur kan door niets gebillijkt worden.

B.- AMENDEMENTEN door den heer VAES voorgesteld.

ART. 46.

§ 2, LITT. 2, 1° REGEL, HET WOORD :
VERVANGEN DOOR HET WOORD : eigendommen.

ART. 68.

BIJ TE VOEGEN :

1° HET MAXIMUM DER VOORZIENE GELDBOETE ZAL WORDEN VERDUBBELD :

- a) bij hervalling binnen het jaar;
- b) wanneer het een werkgever geldt, die, na door personen, met de uitvoering dezer wet, of met het nagaan harer toepassing belast, in gebreke bevonden zijnde (bevindingen en verplichtingen hem bij aangeeteekend schrijven beteekekenen) zich op den hem gesteldendatum van deze verplichtingen niet zou hebben gekwet.

B.- AMENDEMENTS présentés par M. VAES.

ART. 46.

DANS LE § 2, 2°, REMPLACER DANS LE TEXTE FLAMAND, LE MOT : "goederen"
PAR : eigendommen.

ART. 68.

AJOUTER A CET ARTICLE, LES DISPOSITIONS SUIVANTES :

1° LE MAXIMUM DES AMENDES PREVUES SERA DOUBLE :

- a) en cas de récidive au cours de l'année;
- b) lorsqu'il s'agit d'un patron qui, ayant été trouvé en défaut par des personnes chargées de l'exécution de la présente loi ou du contrôle sur son application, (étant entendu que les constatations et les obligations lui soient signifiées par lettre recommandée) ne se serait pas acquitté de ces obligations, à la date qui lui aura été fixée.

- 2 -

2° Bij niet overmaking aan de verzekerings instellingen, binnen den reglementairen termijn, en onder de reglementaire voorwaarden, van :

(den)

a) de nog niet vervallen stortingen ~~Werkge-~~ver, door of namens den verzekerde, bij zijne indiensttreding onder vorm eener storting-kaart overgemaakt;

b) de bij artikelen 3, 7 en 63 voorziene en afgehouden stortingen, zal de op het geval van toepassing zijnde geldboete, telken male, met het bedrag gelijk aan het totaal der aldus verschuldigde stortingen, worden vermeerderd.

ART. 69.

12° REGEL, HET WOORDJE "zich" SCHRAPPEN EN VERVANGEN DOOR DE WOORDEN :
in zijn bezit.

2° En cas de non-transfert aux organismes d'assurance, dans le délai réglementaire et sous les conditions réglementaires :

a) des versements non encore échus transférés à l'employeur par ou au nom de l'assuré, lors de son entrée en service, sous forme d'une carte de versement;

b) des versements prévus et retenus en vertu des articles 3, 7 et 63, l'amende applicable sera chaque fois majorée d'un montant égal au total des versements ainsi dûs.

ART. 69.

12° LIGNE, TEXTE FLAMAND, SUPPRIMER LE MOT "zich" ~~ET~~ LE REMPLACER PAR LES MOTS :
in zijn bezit.

R. VAES.

SESSION 1936-1937.	IV		ZITTINGSJAAR 1936-1937.
Projet, N° 280 Am. I à III.	25 mai 1937.	25 Mei 1937.	Ontwerp, Nr 280. Am. I tot III.

WETSONTWERP betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood.

AMENDEMENTEN ingediend door M. VAN ACKER.

ART. 6.

ARTIKEL 6 DOEN LUIDEN ALS VOLGT :

In geval van werkloosheid of van ziekte, zijn de loontrekkenden die meer dan 21 jaar oud zijn, er toe gehouden voor elke volledige maand werkloosheid of ziekte, een storting te doen van 5 frank.

ART. 25.

ARTIKEL 25 WIJZIGEN ALS VOLGT :

a.- HET 2° SCHRAPPEN.

b.- HET 1° LID VAN HET 3° DOEN LUIDEN :

Met ingang van het verzekeringsjaar 1932-1933, jaarlijks, een storting van 120 frank, indien het een mannelijken verzekerde betreft of van 60 frank indien het een vrouwelijken verzekerde betreft.

ART. 41.

BIJ TE VOEGEN AAN HET EINDE VAN HET ARTIKEL :

of eene totale storting gelijk aan 50 frank per stortingsjaar.

ART. 47.

5°, a) DE BEPALING : "hetzij de medewerking van een bezoldigd persoon" VERVANGEN DOOR : "hetzij de medewerking van twee bezoldigde personen"

ART. 49.

HET ARTIKEL 49 AAN TE VULLEN MET :

Voor den verzekerde geboren vóór 1874 die minstens twee jaarlijksche wettelijke stortingen heeft gedaan, zal de totale vermindering de $\frac{3}{4}$ niet overschrijden van den toeslag, waarop hij aanspraak zou mogen maken, indien hij het aantal wettelijke jaarlijksche stortingen zou hebben verricht.

ART. 66.

DOEN LUIDEN ALS VOLGT :

Bij een Koninklijk Besluit dat niterlijk vóór 1 Januari 1938 zal genomen worden, zullen de nijverheidsbedrijven... (het overige van het artikel behouden).

PROJET DE LOI relatif à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

AMENDEMENTS présentés par M. VAN ACKER.

ART. 6.

REDIGER L'ARTICLE 6 COMME SUIIT :

En cas de chômage involontaire ou de maladie, les salariés, âgés de plus de 21 ans, sont tenus d'effectuer pour chaque mois complet de chômage ou de maladie, un versement de 5 francs.

ART. 25.

MODIFIER L'ARTICLE 25 COMME SUIIT :

a.-SUPPRIMER LE 2°.

b.-REDIGER LE 1er ALINEA DU 3° COMME SUIIT :

A partir de l'année d'assurance 1932-1933, annuellement, un versement de 120 francs, s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin, ou de 60 francs, s'il s'agit d'un assuré du sexe féminin.

ART. 41.

AJOUTER A LA FIN DE L'ARTICLE :

ou un versement total de 50 francs par année de versement.

ART. 47.

5°, a) REMPLACER LES MOTS : "soit le concours d'une personne salariée" PAR LES MOTS : "soit le concours de deux personnes salariées"

ART. 49.

COMPLETER CET ARTICLE COMME SUIIT :

Pour l'assuré né avant 1874, qui a fait au moins deux versements légaux annuels, la diminution totale ne dépassera pas les $\frac{3}{4}$ de l'allocation, à laquelle il pourrait prétendre, s'il avait accompli le nombre des versements légaux annuels.

ART. 66.

REDIGER CET ARTICLE COMME SUIIT :

Un arrêté royal qui sera pris au plus tard avant le 1 janvier 1938, détermine les industries et pour... (la suite comme à l'article).

ART. 67.

VOLGENDE TEKST AAN HET EINDE BIJ TE VOEGEN

Voor de stortingsjaren voorafgaand aan het stortingsjaar 1937-1938, mag deze vaststelling door den Dienst der Ouderdomspensioenen gedaan worden.

ART. 67.

AJOUTER LE TEXTE SUIVANT A LA FIN DE L'ARTICLE :

Pour les années de versement précédant l'année de versement 1937-1938, cette constatation pourra être faite par le Service des Pensions de Vieillesse.

A. VAN ACKER.

SESSION 1936-1937.	V	ZITTINGSJAAR 1936-1937.
Projet, N° 280. Amend. : I à IV.	Séance du 1 juin 1937.	Vergadering van 1 Juni 1937.
		Ontwerp, Nr 280. Amend. : I tot IV

WETHONTWERP betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood.

AMENDEMENTEN door den heer DECONINCK voorgesteld.

ART. 7.

LAATSTE ALINEA, BEGIN VAN DEN EERSTEN VOLZIN ALS VOLGT DOEN LUIDEN :

Bedoelde afgifte dient door den werkgever aan den verzekerde gedaan.

ART. 40.

AAN DE EERSTE ALINEA VAN DE 1° TOEVOEGEN :

Deze ouderdomsrentetoeslag treedt in voege, de maand volgend op de verjaring van den titularis.

ART. 44.

5°.- DOEN LUIDEN ALS VOLGT :

voor de roerende kapitalen, wordt er aan de verzekerde als bestaansmiddel aangerekend, een som gelijk dan den werkelijken interest voor een belegd kapitaal en aan 3 t.h. voor een los kapitaal, tot een bedrag van 10.000 frank; en aan 6 t.h. der daarboven belegde of losse kapitalen, op het werkelijk inkomen ervan, indien dit laatste hooger is dan vermelde som.

ART. 77.

DERDE ALINEA WIJZIGEN ALS VOLGT :

De eerste betaalbare termijnen van den ouderdomsrentetoeslag zijn deze die in verband staan met de maand die volgt op het verstrijken van de maand in den loop waarvan de aanvraag werd ingediend.

PROJET DE LOI relatif à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

AMENDEMENTS présentés par M. DECONINCK.

ART. 7.

REDIGER LA FIN DU DERNIER ALINEA COMME SUIV :

Cette remise sera faite par l'employeur à l'assuré,

ART. 40.

AJOUTER AU PREMIER ALINEA DE 1°, CE QUI SUIV

Cette majoration de rente de vieillesse commencera à être appliquée à partir du mois suivant l'anniversaire du titulaire.

ART. 44.

5°.- REDIGER COMME SUIV :

pour les capitaux mobiliers, il est porté en ressources à l'assuré, une somme égale aux intérêts effectifs pour un capital placé et à 3 p.c. pour un capital non placé, jusqu'à concurrence de 10.000 francs; et à 6 p.c., des capitaux placés ou non placés ou le revenu réel, si celui-ci est supérieur à cette somme.

ART. 77.

MODIFIER LE 3° ALINEA COMME SUIV :

Les premiers arrérages payables de la majoration de rente de vieillesse sont ceux afférents au mois qui suit l'expiration du mois au cours duquel la demande a été formulée.

J. DECONINCK.

CHAMBRE des REPRESENTANTS.KAMER der VOLKSVERTEGENWOORDIGERS.

(Amendement introduit après le dépôt du Rapport).

(Amendement ingediend na het neerleggen van het Verslag).

SESSION 1936-1937.	VI	ZITTINGSJAAR 1936-1937.
Projet, N° 280. Rapport, N° 346. Amend. : I à V.	7 juin 1937	7 Juni 1937. Ontwerp, Nr 280 Verslag, Nr 346 Amend. I tot V.

PROJET DE LOI relatif à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré

WETSONTWERP betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood.

AMENDEMENT présenté par M. HENON.AMENDEMENT door den heer HENON voorgesteld.ARTICLE PREMIER.EERSTE ARTIKEL.

AJOUTER A L'ARTICLE PREMIER, ALINEA 2, APRES "de nationalité belge" LES MOTS :
ou de nationalité étrangère, domiciliés en Belgique.

IN DE 2de ALINEA VAN HET EERSTE ARTIKEL, DE WOORDEN "van Belgische nationaliteit" DOEN LUIDEN : van Belgische of van vreemde nationaliteit.

HENON.

JUSTIFICATION.TOELICHTING.

Dans les communes longeant la frontière française, très fréquemment, des industriels ou des marchands de bois, achètent en France des coupes de bois.

In de gemeenten langs de Fransche grens, komt het zeer vaak voor dat industrieelen of hout-handelaars in Frankrijk hakken hout kopen.

Ce sont leurs ouvriers ordinaires, habitant la Belgique, qui vont couper et tailler ce bois, le charger en wagons ou en péniches. Ils travaillent en France des périodes plus ou moins longues, mais parfois durant plusieurs années.

Hun gewone arbeiders die in België wonen gaan dit hout hakken en kappen en het op wagons of schuiten laden. Zij arbeiden in Frankrijk gedurende een minder of meer langen tijd, soms echter verscheidene jaren.

Parmi ces ouvriers, se trouvent des ouvriers étrangers, résidant en Belgique, conformément aux lois, le projet actuel s'applique à ces étrangers, pour autant qu'ils travaillent en Belgique, mais les exclurait quand ils travaillent à l'étranger pour un patron belge.

Onder deze arbeiders treft men vreemde arbeiders aan, die in België verblijven. Overeenkomstig de wetten, is het huidig ontwerp toepasselijk op deze vreemdelingen bijaldien zij in België werkzaam zijn, maar worden zij uitgesloten wanneer zij in den vreemde voor een Belgisch werkgever arbeiden.

De ce fait, ils perdraient le bénéfice de la nouvelle loi, rien ne peut justifier une telle mesure. Vivant ensemble dans les mêmes communes, travaillant ensemble sur les mêmes chantiers, les ouvriers belges et étrangers doivent être traités de la même façon.

Hierdoor kunnen zij van de wet niet genieten, wat een niet te billijken maatregel is. Daar zij in dezelfde gemeenten wonen en samen op dezelfde werven arbeider behooren de Belgische en de vreemde arbeiders op dezelfde wijze behandeld te worden.

Dans une lettre, le département me dit que rien n'empêche les industriels visés de continuer à payer les cotisations pour ces ouvriers; cela n'est pas une raison plausible, la loi rend l'assurance obligatoire, il faut étendre cette obligation aux ouvriers étrangers.

Het departement laat mij schriftelijk weten dat niets hoogerbedoelde industrieelen belet om de bijdragen voor deze arbeiders te betalen; deze reden is niet aannemelijk. De wet voert de verplichte verzekering in; deze verplichting moet ook voor de vreemde arbeiders gelden.

CHAMBRE des REPRESENTANTS.KAMER der VOLKSVERTEGENWOORDIGERS.

(Amendements introduits après le dépôt du Rapport).

(Amendementen ingediend na het neerleggen van het Verslag).

SESSION 1936-1937.	VII		ZITTINGSJAAR 1936-1937.
Projet, N° 280. Rapport, N° 346. Amend. : I à VI.	7 juin 1937.	7 Juni 1937.	Ontwerp, Nr 280. Verslag, Nr 346. Amend. : I tot VI.

WETSONTWERP betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood.

PROJET DE LOI relatif à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

AMENDEMENTEN door den H. GOETGHEBEUR voorgesteld.

AMENDEMENTS présentés par M. GOETGHEBEUR.

ART. 5.ART. 5.

In geval van tijdelijke onderbreking van den arbeid, als gevolg van een arbeidsongeval en tot het oogenblik waarop de verzekerde opnieuw bij een werkgever in dienst is getreden, wordt de volledige storting ten laste gelegd van de verzekeringsmaatschappij.

REDIGER COMME SUIT :

En cas de cessation temporaire du travail, survenue en suite d'un accident du travail et jusqu'au moment où le salarié a repris du service chez un employeur, le montant total du versement est mis à charge de la Société d'Assurance.

Gedurende dit tijdperk, in geval van niet-verzekering, is steeds de werkgeversbijdrage verschuldigd door den werkgever te wiens laste de schadeloosstelling wordt opgelegd.

La cotisation patronale est toujours due, pendant cette période, en cas de non-assurance, par le patron à qui incombe la réparation de l'accident.

ART. 6.ART. 6.

BIJ VOEGEN NA DE WOORDEN : "voor elke volledige maand werkloosheid of ziekte gecontroleerd door een verzekeringsorganisme": een storting te doen.....enz.

A AJOUTER APRES LES MOTS : "pour chaque mois complet de chômage" LES MOTS :
...contrôlé par un organisme d'assurance.

ART. 44.ART. 44.

7°.—EEN VIERDE ALINEA BIJVOEGEN :

7°.—AJOUTER UN 4° ALINEA, CONÇU COMME SUIT :

Van af het oogenblik dat men zijn arbeid of zijn bedrijf heeft stilgelegd, mag voor ieder jaar volgend, het bedrag van den ouderdomstoelage afgerekend worden van het kapitaal dat men bezit.

A partir du moment de la cessation de son travail ou de son industrie, il aura le droit, pour chaque année suivante, de déduire la majoration de la rente de vieillesse du capital qu'il possède.

ART. 46.ART. 46.

IN DE 3de ALINEA, DE WOORDEN :
...beneden 16 jaar. LATEN WEGVALLEN.

DANS LE 3° ALINEA, SUPPRIMER LES MOTS :
..de moins de 16 ans.

K. GOETGHEBEUR.

(Amendements introduits après le dépôt du Rapport).

(Amendementen ingediend na het neerleggen van het Verslag).

SESSION 1936-1937.	VIII		ZITTINGSJAAR 1936-1937.
Projet, N° 280. Rapport, N° 346. Amend. : I à VII.	Séance du 8 juin 1937.	Vergadering van 8 Juni 1937.	Ontwerp, Nr 280. Verslag, Nr 346. Amend. : I tot VII

WETSONTWERP betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood.

PROJET DE LOI relatif à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

AMENDEMENTEN door den heer DHAVE voorgesteld.

AMENDEMENTS présentés par M. DHAVE.

ART. 44.

ART. 44.

DEN TEKST VAN 1° VAN ARTIKEL 44 VERVANGEN ALS VOLGT :

REPLACER LE TEXTE DU 1° DE CET ARTICLE 44, COMME SUIV :

Voor de handen- en geestarbeiders, wordt het bedrijfsinkomen bepaald op grondslag van 3/4 der bezoldiging die zij op het oogenblik der aanvraag genieten.

Pour les salariés manuels et intellectuels, le revenu professionnel est fixé sur la base des 3/4 de la rémunération dont ils jouissent au moment de l'introduction de la demande.

DEN TEKST VAN 2° VAN ARTIKEL 44 VERVANGEN ALS VOLGT :

REPLACER LE TEXTE DU 2° DE CET ARTICLE 44 COMME SUIV :

Voor de buiten dienstverband staande arbeiders, wordt er als bestaansmiddel aangerekend 4/5 van het bedrag der inkomsten met de bedrijfsbelastingen belastbaar en tot het jaar aan het indienen der aanvraag voorafgaand betrekkelijk.

Pour les travailleurs indépendants, il est porté en ressources 4/5 du montant des revenus passibles de la taxe professionnelle et afférents à l'année précédant celle de l'introduction de la demande.

DE TEKST VAN 4° VAN ARTIKEL 44 VERVANGEN ALS VOLGT :

REPLACER LE TEXTE DU 4° DE L'ARTICLE 44 COMME SUIV :

Eene som van 6 t.h. van de verkoopwaarde der onroerende goederen, als ze verhuurd zijn.

Une somme égale à 6 p.c. de la valeur vénale des immeubles, si ceux-ci sont donnés en location.

De verkoopwaarde is geschat op 25 maal het kadastraal inkomen voor de gebouwde en 40 maal voor de ongebouwde eigendommen.

La valeur vénale est évaluée à 25 fois le revenu cadastral pour les immeubles bâtis et 40 fois pour les immeubles non-bâtis.

BIJ DEN TEKST VAN 5° VAN ARTIKEL 44 VOEGEN :

AJOUTER AU TEXTE DU 5° DE L'ARTICLE 44 :

Indien het kapitaal geen intrest opbrengt, wordt het berekend aan zijn werkelijke verkoopwaarde.

Si le capital ne produit pas d'intérêt, il sera calculé à sa valeur vénale effective.

ART. 49.

ART. 49.

BIJ DIT ARTIKEL VOEGEN :

AJOUTER A CET ARTICLE :

De toeslag mag niet minder zijn dan 50 % van deze welke de betrokkene zou genieten hebben, hadde hij al de vereischte wettelijke stortingen gedaan.

La majoration ne peut être inférieure à 50 p.c. de celle que l'intéressé aurait touchée, s'il avait fait tous les versements légaux.

ART. 56.

ART. 56.

NA DE TWEEDE ALINEA VAN DIT ARTIKEL VOEGEN :

AJOUTER AU DEUXIEME ALINEA DE CET ARTICLE :

De toeslag mag niet minder zijn dan 50 % van deze welke de betrokkene zou genieten hebben, hadde hij al de vereischte wettelijke stortingen gedaan.

La majoration ne peut être inférieure à 50 p.c. de celle que l'intéressé aurait touchée, s'il avait fait tous les versements légaux.

A. DHAVE.
J. n. MERGET.

(A)

CHAMBRE des REPRESENTANTS.KAMER der VOLKSVERTEGENWOORDIGERS.

(Amendements introduits après le dépôt du Rapport).

(Amendementen ingediend na het neerleggen van het Verslag).

SESSION 1936-1937.	IX		ZITTINGSJAAR 1936-1937.
Projet, N° 280. Rapport, N° 346. Amend. : I à VIII.	Séance du 8 juin 1937.	Vergadering van 8 Juni 1937.	Ontwerp, Nr 280. Verslag, Nr 346. Amend. : I tot VIII.

PROJET DE LOI relatif à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

WETSONTWERP betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood.

AMENDEMENTS présentés par M. GLINEUR.

AMENDEMENTEN door den heer GLINEUR voorgesteld.

ART. 31.

MODIFIER COMME SUIT :

En cas d'existence des deux conjoints et lorsque ces conjoints cohabitent, la majoration de rente est accordée au mari. Les articles 214b et 214j du code civil demeurent, le cas échéant, applicables à la majoration de rente. Le juge fixe le pourcentage que la femme sera autorisée à toucher.

Toutefois, à l'âge de 60 ans, la femme dont le mari ne bénéficie pas de la pension, peut prétendre personnellement au maximum de 50 % du taux de la majoration des assurés mariés afférent à l'année de sa naissance, et dans les limites et conditions prévues pour les assurés admis au bénéfice de la majoration après enquête.

ART. 32.

A L'ALINEA 2, REMPLACER LES TROIS DERNIERES LIGNES, A PARTIR DE : "l'épouse ne pourra.." PAR : l'autre moitié sera versée à l'épouse.

ART. 33.

SUPPRIMER CET ARTICLE.

ART. 34.

SUPPRIMER CET ARTICLE.

ART. 36.

AJOUTER L'ALINEA SUIVANT :

Néanmoins les détenus ou internés malades, veufs ou pères d'enfants mineurs garderont leurs droits à la moitié de la majoration à charge de verser celle-ci aux intéressés en faveur de qui cette mesure est prise.

ART. 31.

DIT ARTIKEL WIJZIGEN ALS VOLGT :

Il geval beide echtgenooten in leven zijn en wanneer zij samenwonen, wordt de rentetoeslag aan den man verleend. De artikelen 214b en 214j van het Burgerlijk Wetboek blijven, desgevallend, van toepassing op den rentetoeslag. Het procent dat de vrouw zal kunnen optrekken wordt door den rechter bepaald.

Nochtans, mag de vrouw, wier man met het pensioen niet is begunstigd, op den leeftijd van 60 jaar en binnen de grenzen en onder de voorwaarden voorzien voor de verzekerde die, na onderzoek, met den toeslag worden begunstigd, persoonlijk aanspraak maken op ten hoogste 50 t.h. van het bedrag van den toeslag tot haar geboortjaar betreffelijk.

ART. 32.

IN DE 2de ALINEA, DE WOORDEN : "de vrouw zal slechts de uitkeering te haren bate van de andere helft mogen bekomen", VERVANGEN DOOR : ..de andere helft wordt aan de vrouw gestort.

ART. 33.

DIT ARTIKEL SCHRAPPEN.

ART. 34.

DIT ARTIKEL SCHRAPPEN.

ART. 36.

DE VOLGENDE ALINEA BIJVOEGEN

Echter, zullen de gevangenen of opgesloten die ziek zijn, weduwnaars, vaders van minderjarige kinderen, hun rechten behouden op de helft van den toeslag, mits dezen te storten aan de belanghebbenden te wier bate die maatregel wordt genomen.

ART. 40.

MODIFIER LE PREMIER § COMME SUIV

La majoration de rente de vieillesse est accordée au plus tôt, à l'âge de 60 ans, aux assurés tant du sexe masculin que du sexe féminin, à condition que les versements aient été effectués à leur compte de 46 à 60 ans.

AUX TABLEAUX, AJOUTER UNE COLONNE B :

..femmes mariées dont le mari ne touche pas la majoration : 50 % de la colonne A.

Les autres articles ayant trait à l'âge de la retraite SONT MODIFIÉS EN CONSÉQUENCE.

ART. 44.

AJOUTER AU 4°, UN ALINEA c AINSI LIBELLE :

Toutefois si les immeubles bâtis ou non bâtis sont grevés d'une hypothèque, leurs revenus doivent être diminués dans une proportion égale à celle que représente l'hypothèque par rapport à la valeur vénale de ses biens.

ART. 47.

AJOUTER AU 4°, UN ALINEA FINAL CONÇU COMME SUIV :

Si l'habitation est grevée d'une hypothèque, il ne peut être tenu compte que de son revenu cadastral diminué dans les proportions égales à celles de l'hypothèque par rapport à la valeur vénale de l'habitation.

ART. 67.

AJOUTER L'ALINEA FINAL SUIVANT :

L'assujetti ne peut subir aucun préjudice du fait que le patron ou son employé, ainsi que les organismes reconnus par la loi et appelés à régler les cotisations des assurés libres, n'auraient pas rempli les obligations qui découlent pour lui de l'application de la présente loi.

Il appartiendra au Ministre du Travail et de la Prévoyance sociale d'intenter une action en justice aux patrons défaillants.

ART. 77.

MODIFIER COMME SUIV

Le paiement des rentes est réglé par arrêté royal.

La majoration de rente de vieillesse sera liquidée trimestriellement et anticipativement à son domicile, au début du mois anniversaire de naissance du bénéficiaire et des mois qui suivent.

Les premiers arrérages payables de la majoration de rente sont ceux afférents au mois qui suit l'expiration du mois de l'anniversaire des 60 ans ou du mois au cours duquel la demande a été formulée.

ART. 40.

DE EERSTE § WIJZIGEN ALS VOLGT :

De ouderdomsrentetoeslag wordt, ten vroegste, op des leeftijd van 60 jaar, verleend zoowel aan de mannelijke als aan de vrouwelijke verzekerden, mits de stortingen op hun rekening, van 46 tot 60 jaar, werden gedaan.

AAN DE TABELLEN WORDT EEN KOLOM B TOEGEVOEGD

..gehuwde vrouwen wier man niet den toeslag van 50 t.h. van de kolom A geniet.

De overige artikelen betreffende den pensioensleeftijd WORDEN DIENVOLGENS GEWIJZIGD.

ART. 44.

AAN 4°, EEN ALINEA c TOEVOEGEN, LUIDENDE :

Indien echter de gebouwde of nietgebouwde onroerende goederen met een hypotheek zijn bezwaard, moeten hun inkomsten worden verminderd in een gelijke verhouding als die welke de hypotheek vertegenwoordigt, met betrekking op de verkoopwaarde dien goederen.

ART. 47.

AAN 4°, EEN SLOOTALINEA TOEVOEGEN, LUIDENDE :

Zoo de woning met een hypotheek is bezwaard, kan slechts worden rekening gehouden met haar kadastraal inkomen, verminderd in gelijke verhouding als die welke de hypotheek vertegenwoordigt, met betrekking op de verkoopwaarde der woning.

ART. 67.

DE VOLGENDE SLOOTALINEA TOEVOEGEN :

De verzekeringsplichtige mag geen schade lijden omdat de werkgever of zijn bediende, alsmede de door de wet erkende inrichtingen belast om de bijdragen den vrije verzekerden te regelen, niet de verplichtingen zouden hebben vervuld hem door deze wet opgelegd.

Het behoort den Minister van Arbeid en van Sociale Voorzorg de in gebreke blijvende werkgevers in rechten te vervolgen.

ART. 77.

WIJZIGEN ALS VOLGT :

De uitbetaling der renten wordt bij Koninklijk besluit geregeld.

De ouderdomsrentetoeslag zal om de drie maanden en bij vooruitbetaling, aan zijn woning worden uitbetaald, bij het begin der verjaringsmaand van den begunstigde en van de daarop volgende maanden.

De eerste betaalbare termijnen van den ouderdomsrentetoeslag zijn deze die in verband staan met de maand volgende op het verstrijken der verjaringsmaand van de 60 jaar of van de maand, tijdens welke de aanvraag werd ingediend,

ART. 80, 82, 83 et 84.

LES ARTICLES 80, 82, 83 ET 84 SONT SUPPRIMÉS ET REMPLACÉS PAR LE TEXTE SUIVANT :

Les intéressés qui ne sont pas en règle de versements à la date de la parution de la présente loi au Moniteur, seront admis néanmoins au bénéfice de la majoration gratuite.

ART. 81.

MODIFIER LE TEXTE COMME SUIT :

Le taux de la majoration qui peut être ainsi accordé est fixé à 6.000 frs, s'il s'agit d'un demandeur marié du sexe masculin et à 4.500 frs, s'il s'agit d'un demandeur veuf, célibataire, divorcé ou séparé de corps et biens.

LES AUTRES ARTICLES AYANT TRAIT A LA MODIFICATION DE CES TAUX SERONT MODIFIÉS EN CONSÉQUENCE.

ART. 86.

MODIFIER COMME SUIT :

Les dispositions de la présente loi entreront en vigueur le 1er juillet 1937, date à partir de laquelle elles remplaceront les dispositions actuelles.

ART. 80, 82, 83 en 84.

DE ARTIKELĒN 80, 82, 83 EN 84 WORDEN GESCHRAPT EN VERVANGEN DOOR VOLGENDEN TEKST :

De belanghebbenden die niet mochten in regel zijn met de stortingen, op den dag van het verschijnen dezer wet in den "Moniteur", worden echter tot het genot van den kosteloozen toeslag toegelaten.

ART. 81.

DEN TEKST WIJZIGEN ALS VOLGT :

Het bedrag van den toeslag, dat aldus mag worden verleend, wordt bepaald op 6.000 frank indien het een gehuwd mannelijk aanvrager betreft en op 4.500 frank indien het een aanvrager betreft die nog niet gehuwd, weduwnaar, gedivorceerd of van tafel en bed en van goederen is gescheiden.

DE OVERIGE ARTIKELĒN BETREFFENDE DE WIJZIGING VAN DIE BEDRAGEN, WORDEN DIENVOLGENS GEWIJZIGD.

ART. 86.

WIJZIGEN ALS VOLGT :

De bepalingen van deze wet treden in werking op 1 Juli 1937, op welken datum zij de huidige bepalingen zullen vervangen.

H. GLINEUR.

CHAMBRE DES REPRESENTANTS.		KAMER DER VOLKSVERTEGENWOORDIGERS.	
Amendement introduit après le dépôt du rapport.		Amendement ingediend na het neerleggen van het verslag.	
SESSION 1936-1937.	X	ZITTINGSJAAR 1936-1937.	
Projet, N° 280. Rapport, N° 346. Am. : I à IX.	Séance du 8 juin 1937.	Vergadering van 8 Juni 1937.	Ontwerp, Nr 280. Verslag, Nr 346. Am. : I tot IX.

PROJET DE LOI relatif à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

AMENDEMENT PRESENTE PAR M. MERGET.

ART. 44bis (nouveau).

INTRODUIRE UN ARTICLE 44 BIS NOUVEAU :

Les sommes versées par l'Etat, sous forme de majoration de rente de vieillesse à des célibataires ou à des conjoints sans descendants en ligne directe, seront l'objet d'un droit de répétition sur les successions dépassant 5.000.- francs.

WETSONTWERP betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood.

AMENDEMENT VOORGESTELD DOOR DEN HEER MERGET.

ART. 44bis (nieuw).

EEN NIEUW ARTIKEL 44 BIS INLASSCHEN :

De als ouderdomsrentetoeslag door den Staat gestorte sommen aan ongehuwden of aan echtgenooten zonder afstammelingen in de rechte linie, zullen onderhevig zijn aan een recht van terugvordering op de erfenissen van meer dan 5.000.- frank.

Jean MERGET.

CHAMBRE des REPRESENTANTS.KAMER der VOLKSVERTEGENWOORDIGERS.(Amendements réintroduits après le dépôt
du Rapport).(Amendementen heringediend na het neerleggen
van het Verslag).

SESSION 1936-1937.	XI		ZITTINGSJAAR 1936-1937.
Projet, N° 280. Rapport, N° 346. Amend. : I à X.	Séance du 9 juin 1937.	Vergadering van 9 Juni 1937.	Ontwerp, Nr 280, Verslag, Nr 346. Amend. : I tot X.

WETSONTWERP betreffende de verzekering tegen
de geldelijke gevolgen van ouderdom en
vroegtijdigen dood.

PROJET DE LOI relatif à l'assurance en vue
de la vieillesse et du décès
prématuré.

AMENDEMENTEN van den heer DECONINCK.

AMENDEMENTS de M. DECONINCK.

De Heer Deconinck verklaart terug in te die-
nen de amendementen (Nr V) door de Commissie
onderzocht en afgewezen.

M. Deconinck déclare réintroduire les amen-
dements (N° V) qui ont été examinés par la
Commission et rejetés par elle.

J. DECONINCK.

CHAMBRE des REPRESENTANTS.KAMER der VOLKSVERTEGENWOORDIGERS.

(Amendement introduit après le dépôt du Rapport).

(Amendement ingediend na het neerleggen van het Verslag).

SESSION 1936-1937.	XII		ZITTINGSJAAR 1936-1937.
Projet, N° 280. Rapport, N° 346. Amend. : I à XI.	Séance du 9 juin 1937.	Vergadering van 9 Juni 1937.	Ontwerp, Nr 280. Verslag, Nr 346. Amend. : I tot XI.

WETSONTWERP betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood.

PROJET DE LOI relatif à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

AMENDEMENT door den heer DE PAUW voorgesteld.

AMENDEMENT présenté par M. DE PAUW.

ART. 38.ART. 38.

TOEVOEGEN AAN ARTIKEL 38 :

AJOUTER A L'ARTICLE 38

1.-.....

1.-.....

2.-.....

2.-.....

3.-.....

3.-.....

4.-.....

4.-.....

5.-Aan de naastbestaande familieleden, van den alleenstaande en niet samen wonende, die den last der begrafenis-kosten van den overledene op zich heeft genomen.

5.-Aux proches parents de celui qui vit isolé ou seul et qui a assumé la charge des frais d'enterrement du décédé.

J. DE PAUW.

CHAMBRE des REPRESENTANTS.KAMER der VOLKSVERTEGENWOORDIGERS(Amendements réintroduits après le dépôt
du Rapport).(Amendementen heringediend na het neerleg-
gen van het Verslag).

SESSION 1936-1937.	XIII		ZITTINGSJAAR 1936-1937.
Projet, N° 280. Rapport, N° 346. Amend. : I à XII.	Séance du 10 juin 1937.	Vergadering van 10 Juni 1937	Ontwerp, Nr 280. Verslag, Nr 346. Amend. : I tot XII.

PROJET DE LOI relatif à l'assurance en vue
de la vieillesse et du décès
prématuré.

AMENDEMENTS de M. HAUSTRATE.

M. Haustrate déclare réintroduire les amen-
dements (N° III) qui ont été examinés par la
Commission et rejetés par elle.

WETSONTWERP betreffende de verzekering tegen
de geldelijke gevolgen van ouderdom en
vroegtijdigen dood.

AMENDEMENTEN van den heer HAUSTRATE.

De Heer Haustrate verklaart terug in te
dienen de amendementen (Nr III) door de
Commissie onderzocht en afgewezen.

J. HAUSTRATE.

CHAMBRE des REPRESENTANTS.KAMER der VOLKSVERTEGENWOORDIGERS.

(Amendements introduits après le dépôt du Rapport)

(Amendementen ingediend na het neerleggen van het Verslag).

SESSION 1936-1937	XIV		ZITTINGSJAAR 1936-1937.
Projet, N° 280. Rapport, N° 346. Amend. : I à XIII.	Séance du 10 juin 1937.	Vergadering van 10 Juni 1937	Ontwerp, Nr 280. Verslag, Nr 346. Amend. : I tot XIII.

PROJET DE LOI relatif à l'assurance en vue
de la vieillesse et du décès
prématuré

A.- AMENDEMENT présenté par le GOVERNEMENT.

ART. 60bis.

INSERER UN ARTICLE 60bis, CONÇU COMME SUIVANT :

L'article 26, alinéa 4 de la loi sur les allocations familiales n'est pas applicable en ce qui concerne les allocations d'orphelins et les compléments d'allocations d'orphelins accordés conformément aux dispositions des articles 53 et 60 de la présente loi.

LE MINISTRE DU TRAVAIL ET DE LA
PREVOYANCE SOCIALE,

A. DELATTRE.

WETSONTWERP betreffende de verzekering tegen
de geldelijke gevolgen van ouderdom en
vroegtijdigen dood.

A.- AMENDEMENT door de REGEERING voorgesteld.

ART. 60bis.

EEN ARTIKEL 60bis INLASSCHEN LUIDENDE ALS
VOLGT :

Artikel 26, alinea 4 van de wet op de kindertoeslagen is niet van toepassing voor wat betreft de weezentoeslagen en de extra-weezentoeslagen verleend overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 53 en 60 van deze wet.

DE MINISTER VAN ARBEID EN
SOCIALE VOORZORG,

B.-RECTIFICATION au texte de l'article 47 signalée par M. HEYMAN, Rapporteur.

ART. 47.

....à condition que cette dernière ait été construite à l'intervention d'une société d'habitation à bon marché ou d'une société de crédit affiliée à la Caisse Générale d'Épargne et de Retraite, et qu'il l'ait acquise à tempérament.

H. HEYMAN.

B.-VERBETERING aan den tekst van artikel 47, door den heer HEYMAN, Verslaggever, voorgesteld.

ART. 47.

....onder voorwaarde dat bedoeld huis werd opgetrokken door het toedoen van een maatschappij voor goedkope woningen of van een bij de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas aangesloten kredietmaatschappij, en dat hij het op afbetaling heeft verworven.

CHAMBRE des REPRESENTANTS.KAMER der VOLKSVERTEGENWOORDIGERS.

(Amendements introduits après le dépôt du Rapport).

(Amendement ingediend na het neerleggen van het Verslag).

SESSION 1936-1937.	XV		ZITTINGSJAAR 1936-1937.
Projet, N° 280. Rapport, N° 346. Amend. : I à XIV.	Séance du 11 juin 1937	Vergadering van 11 Juni 1937.	Ontwerp, Nr 280. Verslag, Nr 346. Amend. : I tot XIV

PROJET DE LOI relatif à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

AMENDEMENTS de la COMMISSION au texte de la Commission.

ART. 40.

LE DERNIER ALINEA DE L'ARTICLE EST REDIGE COMME SUIIT :

Cet engagement vise tout travail salarié autre que le travail occasionnel, etc...

Un arrêté royal précisera ce qu'il faut entendre par travail occasionnel.

ART. 44.

LIBELLER LE 5° COMME SUIIT :

Pour les capitaux mobiliers, il est porté en ressources à l'assuré, une somme égale à 6 p.c. des capitaux placés ou non placés, ou le revenu réel si celui-ci est supérieur à cette somme; ce taux sera porté à 7 p.c. pour les capitaux de 50.000 à 60.000 francs; à 8 p.c. pour les capitaux de plus de 60.000 à 80.000 francs; à 10 p.c. pour les capitaux dépassant 80.000 francs.

ART. 88.
(nouveau)

AJOUTER UN ART. 88 LIBELLE COMME SUIIT :

La situation des personnes bénéficiant actuellement de la majoration de la rente de vieillesse ne sera pas révisée par suite d'entrée en vigueur de la présente loi, si ce n'est à la demande des intéressés eux-mêmes.

LE RAPPORTEUR,

H. HEYMAN.

WETSONTWERP betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood.

AMENDEMENTEN door de COMMISSIE op den tekst van de Commissie voorgesteld.

ART. 40.

DE LAATSTE ALINEA DOEN LUIDEN ALS VOLGT :

Bij deze verbintenis wordt bedoeld onverschillig welke bezoldigde arbeid, behalve toevallige arbeid, enz...

Bij Koninklijk besluit wordt bepaald wat moet verstaan worden onder toevalligen arbeid.

ART. 44.

HET 5° DOEN LUIDEN ALS VOLGT :

Voor de roerende kapitalen, wordt er aan den verzekerde als bestaansmiddel aangerekend, een som gelijk aan 6 t.h. der belegde of losse kapitalen of het werkelijk inkomen er van indien dit laatste hooger is dan vermelde som; dit bedrag wordt op 7 t.h. gebracht voor de kapitalen van 50.000 tot 60.000 frank; op 8 t.h. voor de kapitalen van meer dan 60.000 tot 80.000 frank; op 10 t.h. voor de kapitalen welke 80.000 frank te boven gaan.

ART. 88.
(nieuw)

EEN ART. 88 TOEVOEGEN, LUIDENDE ALS VOLGT :

De toestand van de personen die voor het oogenblik den kostelozen ouderdomsrentetoeslag ontvangen wordt niet herzien tengevolge van de inwerking-treding van deze wet, tenzij op verzoek van de belanghebbenden zelf.

DE VERSLAGGEVER,